Editura pentru Literatură Universală

Judah Waten

Părtași la crimă

În romanul „Părtaşi la crimă" scris de scriitorul australian Judah Waten, se desfăşoară o intrigă polițistă, cu o acțiune palpitantă.

Eroul cărții, detectivul Brummel, mai puțin mărginit, dar mai cinic decît ceilalți inspectori de poliție, izbutește să dezlege misterul și să descopere pe adevăratul făptaș al unei crime dar..., cititorii vor vedea ce anume îl determină să-și treacă sub tăcere descoperirea.

Judah Waten

Părtași la crimă

Lei 6,75

Colecția Meridiane

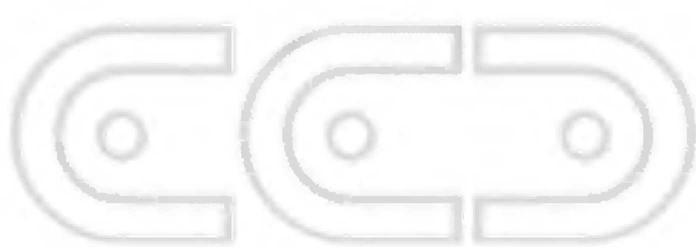
Coperta de *V. Socoliuc*

Judah Waten
SHARES IN MURDER
Australasian Book Society
Melbourne, 1957

Judah Waten

Părtași la crimă

În romînește de
Marcel Gafton
și
Valeria Coja

Editura pentru Literatură Universală

București – 1964

PRELUÎND tradiţia literaturii realist-critice, ale cărei baze au fost puse în Australia de către Henry Lawson, şi ridicînd-o pe o treaptă superioară, scriitorii militanţi ai Australiei de azi, grupaţi în jurul revistei Realist Writer, *îşi fac tot mai simţită prezenţa în concertul literaturii contemporane universale. Cărţile unor scriitori ca Frank Hardy, John Morrisson, Ralph de Boissière, Dorothy Hewett, Dymphna Cusack, sau Judah Waten, dezvăluind aspectele cele mai pregnante ale realităţii din patria lor, se integrează la loc de frunte în literatura progresistă a zilelor noastre.*

Judah Waten, preşedinte al societăţii scriitorilor din statul australian Victoria şi militant activ pe tărîm social, a debutat în anii imediat următori celui de-al doilea război mondial. Romanele sale Străinul *şi* Neînduplecata *sînt nişte fresce ale vieţii imigranţilor din Australia.*

Cu romanul Părtaşi la crimă, *apărut în 1956, Judah Waten abordează un gen oarecum neaşteptat, în raport cu sfera problemelor de care s-a preocupat pînă atunci. Noua lucrare este un roman poliţist, conceput după canoanele clasice ale genului. Acţiunea este palpitantă, reuşind să ţină încordată atenţia cititorului, creînd suspensiile necesare, făcîndu-ne să asistăm la*

indispensabilul joc de-a v-ați ascunselea între detectivi și infractori.

Din punct de vedere al semnificației însă, al sensurilor mai adînci pe care le implică romanul său, Waten nu rămîne tributar cerințelor formale ale genului abordat. El folosește modalitățile și popularitatea literaturii de această factură pentru a investiga în continuare, dintr-un unghi nou, societatea în care trăiește, dezvăluindu-i contradicțiile și racilele cu o autentică vigoare realistă.

Procedeul intrigii polițiste îi permite autorului să pătrundă în culisele vieții politice, în lumea de afaceri și în lumea interlopă a unei metropole capitaliste. Atît marii oameni de afaceri, cît și mărunții slujbași „conștiincioși și bine intenționați în felul lor", cum sînt prezentați inspectorii de poliție Fields și Brummel, gazetarii de la marile cotidiene, avizi de știri senzaționale, sau infractorii de mare sau de mică anvergură, toate aceste personaje au un singur crez — atotputernicia banului. Deși acționează pe planuri sociale și economice diverse, interesele lor converg însă, sub puterea nivelatoare a corupției, fuzionează în strădania de a apăra cu orice preț ordinea existentă a lucrurilor, de a evita orice act care ar sugera conflictele ascunse sub aparența placidă a bunăstării burgheze.

Patronul unui mare tripou clandestin, care își asigură securitatea afacerilor necurate cumpărîndu-l pe însuși ministrul justiției, îl întîmpină pe inspectorul Brummel cu următoarele cuvinte: „Nu mă poți păcăli Brummel. Nici unul dintre voi nu-i mai breaz. Toți umblați după bani."

În consecință, pînă și cei plătiți să apere dreptatea, inspectorii de poliție, reprezentanții legii, se supun comuniunii de interese dintre marea finanță și marii gangsteri, se adaptează moravurilor lumii în care trăiesc și acționează conform principiilor ei morale. În felul acesta, membrii vastei cîrdășii devin în mod evident „părtași la crimă" ; din acest ocult și complicat joc de interese, decurge pentru toată lumea o serie de avantaje — avansări, mari sume de bani, ba chiar un hotel-bar-restaurant intrat în posesia unuia dintre polițiști. Romanul capătă astfel un conținut mai profund decît cel implicat de cerințele genului polițist, devenind un vehement rechizitoriu la adresa justiției burgheze, a ordinii statului burghez în general, o condamnare a unei societăți în care nu pot prospera decît indivizii lipsiți de conștiință și de cinste, a unei justiții ai cărei reprezentanți se transformă în „delicvenți", în „părtași la crimă".

E. L. U.

1

TELEFONUL sună înainte de ivirea zorilor, trezindu-l pe inspectorul Stewart Brummel dintr-un vis plăcut. Brummel întinse mîna, luă receptorul și auzi vocea inspectorului-șef Frank Fields, care îl chema de urgență la prefectura poliției.

Brummel nu se putu da jos din pat prea lesne. Era foarte obosit; dormise doar trei ore. Se ridică în așternut, dar începu numaidecît să moțăie. Scutură din cap ca să-și alunge somnul. Clipind mărunt, își trecu mîinile prin păr. Oboseala îi dădea o senzație aproape dureroasă. Totuși, nu era prost dispus. Amintirea viselor de peste noapte îl înviora. Visase un splendid cal alb de curse; apoi se visase pe el însuși, purtînd un joben gri. Era tare chipeș și impozant, întocmai ca un membru de vază al selectului club hipic.

In timp ce se îmbrăca, o auzi pe mamă-sa umblînd prin bucătărie să-i pregătească micul dejun. Fusese trezită de zbîrnîitul telefonului și știa ce înseamnă asta: fiul ei era chemat la prefectură.

După puțin timp veni și Brummel la bucătărie.

— Nu vreau să mănînc, spuse el.

— Serios, Stewart?

El dădu din cap a încuviinţare.

Femeia îl privi alarmată.

— Sper că n-o să fie vreo primejdie... începu ea. Era întotdeauna îngrijorată din pricina lui, deşi ajunsese un detectiv cu experienţă şi avea un stagiu de aproape douăzeci de ani în poliţie.

Băiatul o linişti, fără să scape însă nici o vorbă din ceea ce îi comunicase Fields. Asta îl privea numai pe el; nici chiar maică-sa nu trebuia să ştie nimic, în stadiul în care se aflau cercetările.

Îi povesti cîte ceva despre oamenii pe care îi interogase recent. Era atît de amuzant, atît de plin de vervă, atît de voios, încît mama îşi uită pe dată temerile.

2

TOCMAI răsărea soarele cînd doi bărbaţi, un poliţist şi un civil, ieşeau din casa albastră cu alb din Darlington Avenue. Veneau în lungul aleii principale, fără să schimbe o vorbă între ei. Erau amîndoi cam de aceeaşi vîrstă, în jur de treizeci de ani. Agentul de poliţie Leo Broth avea o expresie abătută şi călca milităreşte. Athol Beeby, lăptarul cartierului, mergea cu capul în pămînt, alături de el. Lucru neobişnuit, căci de obicei era vioi, aşa cum sînt îndeobşte lăptarii. Avea şi o fire veselă. Numai că acum se arăta din cale afară de posomorît.

Aproape de poartă, agentul de poliţie spuse:

— Cred că ar fi bine să aşteptăm aici.

Inspectorul-şef Fields, şeful brigăzii „crime", îi poruncise prin telefon să stea de pază la poartă şi să nu permită intrarea persoanelor neautorizate. Agentul Leo Broth îşi luase îndatoririle în serios. Se postase în dosul porţii şi privea la dreapta şi la stînga, în lungul străzii.

— Oamenii de la „crime" trebuie să pice din clipă în clipă, spuse el.

Cei doi bărbaţi începură să vorbească despre femeia care zăcea moartă în casă.

— E prima dată cînd vezi un cadavru, zău? făcu, neîncrezător, poliţistul Broth.

Aruncă din nou o privire în stradă. De pe acum, din pragul dimineţii, se simţea că va fi o zi zăpuşitoare.

— Frumoasă femeie! mai mormăi el.

Pentru Broth nu era nimic deosebit — un timp fusese în post la morgă. Aşa că adăugă:

— Te obişnuieşti şi cu asta.

Beeby însă nu putea să uite faţa moartei.

— Nici n-ai crede că a fost o frumuseţe, spuse lăptarul. Numai că n-am văzut multe ca ea.

— Ia spune: O ştiai bine, aşa-i?

— Eh, nu, nu prea. Am văzut-o doar de cîteva ori. O dată spre dimineaţă, cînd se întorcea de la o petrecere — un bal, sau cam aşa ceva.

— Aha, bun... Brigada „crime" o să afle totul... Ai auzit de inspectorul-şef Fields şi de inspectorul Brummel, nu?

— Da, încuviinţă Beeby, văd numele astea destul de des prin ziare.

— Au dezlegat peste o sută cincizeci de crime. Şi au pus mîna aproape pe toţi criminalii. E un record, nu-i aşa ? Inspectorul Brummel e deştept foc... Am luat parte cu el la o anchetă. E şi un adevărat *gentleman* !

— Mă mir că n-a pus mîna pe individul care săvîrşeşte toate spargerile pe-aici, prin împrejurimi, spuse Beeby.

— O să-l prindă acum.

Athol Beeby nu era prea grăbit să dea ochi cu „deşteptul Brummel", chiar dacă acesta era „un adevărat *gentleman*". Şi mai puţin grăbit era să-i întîlnească pe ceilalţi copoi de la „crime". Citise destule despre ei în ziare. Şi cu cît Broth îi îndruga mai multe despre ei, cu atît se simţea mai stingherit.

Se făcea tot mai cald. Poliţistul îşi scoase chipiul şi şterse încet fîşia de piele dinăuntru. Fără chipiu nu mai arăta a poliţist. In schimb, cînd şi-l puse din nou pe cap, expresia lui deveni parcă mai aspră, mai oficială. Ridică din umerii puternici şi privi din nou strada. Nu se vedea nici o maşină. Totul părea pustiu. Casele mari din jur, cu înfăţişarea lor cenuşie, severă, cu plantele agăţătoare de un verde închis de pe laturi, erau aşezate departe în dosul împrejmuirilor de zid, ori a gardurilor vii, şi arătau cumplit de liniştite, de părăsite. Pe această stradă cu clădiri impunătoare, singura aşezare micuţă era casa albastră cu alb. Era casa unei păpuşi între uriaşi. In contrast cu vecinii cei posomorîţi, apărea tinerească, veselă, curajoasă.

3

HURUITUL mașinilor îl făcu pe Beeby să amuțească. Veneau în goană. Beeby aruncă o privire spre polițist, care dădu din cap fără să-și ia ochii de la mașinile ce tocmai opreau pe partea cealaltă a străzii. Cîțiva bărbați coborîră și porniră să treacă drumul.

— Presa, mormîi polițistul. In locul dumitale, eu nu le-aș spune prea multe, Beeby. Iți vor răstălmăci cuvintele așa cum le convine lor. Poți să te alegi doar cu neplăceri.

I-ar fi plăcut lui Broth să le vorbească gazetarilor și să-și vadă numele în ziare, dar nu îndrăznea. Ziarele erau în stare să-i sfîrtece de vii pe cei de la poliție, mai ales pe cei de la brigada „crime". Reporterii ăștia sînt grozavi, gîndea Broth. Din nou sosesc înaintea polițiștilor la locul crimei. Pesemne că redacțiile au interceptat mesajele noastre și și-au trimis încoace echipele lor mobile, cu cele două mașini cu tot, înzestrate cu aparate de radio portative. Lasă, brigada „crime" o să se simtă și de astă dată în formă, chiar întreit dacă va fi nevoie.

Reporterii și fotografii se înghesuiră cît se poate de zîmbitori și încercară să-l convingă să-i lase să intre.

— Nu, se împotrivi Broth, fără aprobarea scrisă a inspectorului-șef nu se poate.

Discuția continuă, ba despre una, ba despre alta, în timp ce fotoreporterii fotografiau casa și grădina. Pe urmă le cerură lui Broth și lui Beeby să le pozeze de cîteva ori.

Godfrey Bettery, reporter special în probleme de criminalistică la „Daily News", îl ispiti pe Beeby să vorbească, făgăduindu-i o hîrtie de cinci. De fapt, lăptarul, în ciuda faptului că fusese prevenit de agent, nici nu dorea altceva decît să-și dea drumul la gură în prezența reporterilor.

— Laptele stătea neridicat de patru zile, începu Beeby. E și acum acolo. Uite colo — și arătă spre sticlele cu lapte aflate într-o cutie, dincolo de gard, lîngă ușa casei. In prima dimineață mi-am zis că nu-i în obiceiul doamnei Tyson. Intotdeauna cînd pleca de acasă îmi lăsa un bilețel. Ei, dar azi dimineață mi-am zis că nu-i lucru curat la mijloc, s-o fi întîmplat ceva. Să stea laptele în cutie de patru zile! La început nici n-am știut ce să fac. Dacă te uitai, ți se părea că a fost cineva tot timpul acasă. Geamul de la baie e deschis — și arătă un geam, pe aripa stîngă a casei. Vezi cum se mișcă perdelele.

Reporterii dădeau din cap a încuviințare, scriind de zor în carnetele lor.

— Așa că vedeți dumneavoastră de ce m-am dus la postul de poliție cînd mi-am isprăvit treaba de dimineață. Agentul Broth a venit cu mine înapoi.

Polițistul duse degetul la buze.

— Nu-l poți opri să vorbească, spuse aspru Bettery.

— Știu eu ce fac, se îmbufnă Broth.

— Ești sigur? i-o întoarse Bettery, aruncîndu-i o privire batjocoritoare.

— Ascultă, să nu te-ntreci cu gluma, știi! mormăi polițistul, agresiv.

Godfrey Bettery era mult mai prevăzător decît ai fi crezut, judecînd după expresia-i obraznică.

— De, nu-i vina dumitale, îl linguşi el pe Broth. Superiorii poartă toată vina.

Lăptarul izbucni sfidător:

— Eu, unul, dacă nu vreau, nu sînt obligat să tac. Trăim doar într-o ţară liberă. Şi n-am făcut nimic rău.

Broth îl privi surprins. Il crezuse pe Beeby un ins foarte docil. In acest timp, lăptarul prinse iar să turuie:

— Poliţistul şi cu mine am găsit-o culcată, zăcea moartă în patul ei. Beeby descrise faţa desfigurată de lovituri a victimei. Era pentru prima oară cînd vedea un cadavru. Nici în cel mai cumplit coşmar nu şi-ar fi putut închipui ce ravagii poate face moartea. Femeia a fost o adevărată frumuseţe. Dînsul nu crede să fi văzut multe ca ea. Artistele de cinematograf nu-s nimic în comparaţie cu ea.

Reporterii scriau, fără să piardă un cuvînt. Cînd Beeby tăcu, Bettery îi spuse că îi va trimite bancnota făgăduită, iar colegii acestuia se grăbiră să-i mulţumească. Povestirea, dimpreună cu fotografia lui, vor apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor. Va avea şi el prilejul, o dată în viaţă, să fie în centrul atenţiei tuturor. Beeby zîmbi fericit. In schimb, agentul Broth se încruntă, mai ales la Godfrey Bettery, care, ce-i drept, îi călcase toată vremea pe nervi.

4

MAŞINILE poliţiei se opriră una în spatele celeilalte. Erau lungi şi negre, aveau antene de radio şi cuvîntul *Poliţia* era scris cu litere luminoase deasupra parbrizului. In spatele lor se opri un car funebru, iar în spatele acestuia o altă maşină de la secţia medico-legală. Din toate coborîră de-a valma nişte bărbaţi cu un aer important şi grăbit, călcînd apăsat. Reporterii şi fotografii îi cunoşteau pe cei mai mulţi dintre ei. Detectivii mai tineri purtau pălării de panama şi cravate ţipătoare, în timp ce colegii lor mai vîrstnici erau îmbrăcaţi sobru, în haine bleumarin ori cenuşii, cu vestă. Apariţia inspectorului-şef Fields şi a inspectorului Brummel accentua importanţa cazului — o crimă enigmatică în acest cartier luxos, unde de la o vreme aveau loc într-una furturi de bijuterii, dar nu se descoperise încă făptaşul.

Reporterii şi fotografii se postară înaintea celor „doi mari", primii scoţîndu-şi carnetele de însemnări, ceilalţi pregătindu-şi aparatele. Fields şi Brummel îşi aranjară cravatele şi priviră drept spre feţele familiare ale fotografilor din dosul vizoarelor. Declanşatoarele ţăcăniră.

— Ei, gata ? întrebă Fields.

Cu toată nerăbdarea lui, Fields nu se mişcă din loc pînă ce fotografii nu-i făcură semn din sprîncene şi nu ridicară arătătorul a încuviinţare. O îndelungată colaborare statornicise între ei o înţelegere tacită. Totuşi, nu era în termeni buni cu reporterii. Ba, de la o vreme încoace, îi deveniseră de-a dreptul nesuferiţi, mai

ales cei de la „Daily News", care publicaseră cele mai înverşunate atacuri la adresa brigăzii „crime".

Inspectorul Frank Rosser Fields, şeful brigăzii „crime", era un bărbat înalt şi voinic, cam la vreo cincizeci de ani, cu nişte umeri de campion la lupte greco-romane, cu faţa mare, oacheş-roşcată şi nasul scurt, turtit. Ochii lui cenuşii aveau luciri tăioase, scrutătoare.

Era o figură cunoscută cititorilor de ziare, iar viaţa lui particulară ajunsese să işte curiozitate, întocmai ca aceea a actorilor şi a jocheilor. Numai că el ducea o viaţă obişnuită. Fields trecea drept un om aşezat, din categoria de mijloc, fiind proprietarul unei case situate într-un cartier central, casă în care locuia împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi, unul încă în universitate, celălalt proaspăt absolvent. Vecinii lui erau funcţionari superiori în întreprinderi particulare, directori de bancă, armatori, negustori de articole metalice şi de textile, contabili; dar nu prea întreţinea relaţii cu ei, deşi aveau cam aceleaşi vederi. Nu socotea înţelept să lege prietenii în afara poliţiei. Frank Rosser Fields era şi rămînea un veşnic detectiv; nici din greşeală nu l-ai fi putut lua drept altceva. Avea acea privire tipică de neîncredere, firească celor care vînează pe alţii. În afară de asta, deprinderea de a porunci îi împrumuta un aer de superioritate, cu toate că dovedea în ţinută o neglijenţă de nedescris: purta un costum cenuşiu-închis, prea strîmt, cu pantalonii boţiţi de prea multă şedere în maşină. Rareori putea fi văzut fără pălărie, şi chiar şi în zilele cele mai călduroase

purta vesta aceea mototolită, murdară de scrum de ţigară.

Dînd ochi cu reporterii curioşi, le evită întrebările cu aerul grav al unui om care deţine o poziţie superioară.

— Nu pot să fac nici o declaraţie.

Reporterii se uitară spre Brummel, dar acesta dădu şi el negativ din cap. Politeţea cerea să nu răspundă la întrebări în timp ce se afla cu şeful.

Horace East, decanul în materie de vîrstă al reporterilor şi în acelaşi timp cel mai vîrstnic dintre scriitorii de romane poliţiste, se afla şi el de faţă. Deţinea adesea o pagină întreagă în „Morning Mail", aşa că adoptă un ton împăciuitor, de încercat politician.

— Domnule inspector-şef, sper că nu e departe ziua cînd vom relua vechile noastre relaţii prieteneşti din trecut, cînd colaborarea dintre poliţie şi presă...

Fields îl întrerupse aspru:

— Nu pot decît să condamn presa, domnule East. Nu vă preocupă nimic altceva decît să ne discreditaţi pe noi.

— Vedeţi, domnule inspector-şef, desigur... dreptul legitim al presei de a critica...

— Minciuni tipărite! i-o reteză Fields din nou. Bunăoară, articolul de azi dimineaţă al domnului Bettery...

Bettery tuşi de cîteva ori — o tuse elegantă, discretă, dar nervoasă.

— Sînt multe furturi nerezolvate, îndrăzni Bettery să intervină. Hoţul de bijuterii n-a fost încă prins.

Fields se împurpură cînd i se aminti de misteriosul hoț de bijuterii, poreclit de către ziare „fantoma cenușie“ și „lupul singuratic“.

In dimineața aceea, Godfrey Bettery dezlănțuise cel mai aprig atac de pînă atunci la adresa brigăzii „crime“, pe motiv că nu izbutește să pună capăt epidemiei furturilor de bijuterii. Era ultimul dintr-un șir de articole care dezvăluiau numeroasele abuzuri săvîrșite de poliție, ca luarea de mită, stoarcerea de cadouri prin șantaj, afacerile scandaloase de la brigada „auto“, maltratarea neomenoasă a arestaților. Corupția din sînul poliției împiedica soluționarea rapidă a delictelor, pretindea Bettery. In general, articolele lui păreau scrise cu ură la adresa poliției.

Godfrey Bettery era de vîrstă mijlocie, scund, cu un trup durduliu ca de femeie, cu gîtul subțire, nasul lung, urechile mari, cu un măr al lui Adam proeminent, care i se tot mișca în sus și în jos din pricină că înghițea mereu, și cu o față mică, scofîlcită, avînd o expresie plîngăreață. Parcă pentru a-și potrivi expresia asta cu faima lui, își schimonosea veșnic fața într-un surîs afectat, arborînd un aer disprețuitor și privind cu aroganță în jur. Dar acum, cînd Fields îl privea încruntat, reveni la expresia-i firească, melancolică.

— Domnule inspector-șef, începu el spășit, înjurîndu-se în gînd că limba lui cea ascuțită îi joacă festa ori de cîte ori se află față în față cu adversarul, de ce nu publică poliția în ziare cazurile pe care le anchetează? „Daily News“ ar publica tot ce i-ați da. M-aș îngriji eu de asta.

Fields îl măsură cu dispreț.

— Vorbim noi altă dată, domnule Bettery. Deocamdată, am altă treabă de rezolvat. Îmi pare rău, urmă el, întorcîndu-se către ceilalți reporteri, dar trebuie să renunț la plăcerea de a mai zăbovi în societatea dumneavoastră.

Cînd plecă, schimbă iute o privire plină de înțeles cu Brummel, care nu se mişcă din loc, arătînd că doreşte să mai rămînă cu reporterii.

Fields înainta prevăzător, cu paşi mici, uşori. Ochii lui cenuşii şi ageri se mişcau pe o rază cuprinzătoare, fără să scape vreun detaliu al grădinii sau al casei. Asta era ceva obişnuit la el. Dar de gîndit se gîndea la campania pornită de presă, care amenința să devină şi mai aprigă. Era evident că sir Frederick Jamieson, directorul lui „Daily News", îi dădea toată libertatea josnicului Bettery. Dacă brigada „crime" ar putea pune mîna pe hoțul de bijuterii, care prăda cu neruşinare casele din acest distins cartier al oraşului, campania şi-ar pierde aproape complet sensul.

Nu-şi putu lua gîndul de la presă nici chiar atunci cînd se opri să asculte cum agentul Broth şi cu Athol Beeby explicau detectivului Bruce Filbert felul în care au descoperit cadavrul femeii. O dată sau de două ori întoarse capul şi se uită la Brummel, care stătea de vorbă cu reporterii în stradă.

5

INSPECTORUL de poliție Stewart Brummel era un bărbat înalt şi zvelt, trecut bine de treizeci de ani, cu părul ondulat, castaniu-aprins,

despărțit de o cărare la mijloc; avea o față cu trăsături regulate, buze subțiri și niște ochi albaștri, mici, dar pătrunzători și plini de inteligență, care nu se mai vedeau de loc atunci cînd rîdea. Era ceea ce lumea numește îndeobște un bărbat bine croit și, nici vorbă, semăna leit cu un detectiv arătos de la Scotland Yard, așa cum este înfățișat în filme și în romane. Celibatar, om de lume, pasionat al curselor de cai și obișnuitul celor mai alese restaurante din oraș, se arăta foarte meticulos în ce privește îmbrăcămintea și avea oarecare eleganță englezească în ținută, poate puțin exagerată: purta un costum în dungi, de culoare închisă, pălărie gri cu borul în sus, guler alb, scrobit, și o cravată de culoare închisă.

Reporterii îl agreau. Inspectorul răspundea la întrebările lor cu o vădită sinceritate.

— Deocamdată nu pot să vă spun prea multe, le mărturisi Brummel. Nici nu știu încă dacă e vorba de o crimă. Poate nu-i decît o sinucidere...

Ziariștii îl întrebară despre victimă.

— A fost măritată cu John Tyson, proprietarul unei agenții de schimb, spuse el.

— Atîta lucru știm și noi, Beau[1], izbucni familiar reporterul de la „Evening Star".

— Mi-am închipuit eu că știți, conveni Brummel. Biroul nostru de informații nu știe niciodată mai multe decît presa.

---

[1] Frumosule (în limba franceză în original). Porecla cu care i se adresau cei intimi inspectorului Brummel.

Toţi se arătară încîntaţi de o asemenea măgulire, dar faptul că inspectorul le spunea tot lucruri cunoscute despre defuncta doamnă Tyson nu-i mulţumea de fel.

— Ce ştii despre prietenii ei, despre bărbaţii cu care întreţinea legături ? stărui reporterul de la „Star". Cei din pricina cărora s-a pronunţat divorţul şi care nici n-au fost pomeniţi la proces... Cine sînt ?

— Habar n-am, zise Brummel.

— Probabil că ştie Tyson, sugeră un altul.

— E plecat în străinătate de luni de zile, aminti Brummel.

— Asta îl scoate din cauză, hotărî reporterul de la „Mail".

Discuţia trecu la firma aparţinînd lui Tyson şi Hobson, agenţi de schimb la bursă. Brummel se interesă despre firmă şi despre firea celor doi asociaţi.

— Tommy Hobson e cu totul alt om decît Tyson, spuse Neil Munro, reporterul de la „Mail". Un afemeiat fără pereche.

— Pentru un bărbat de cincizeci de ani ca el, se spune, are mari succese, mormăi reporterul de la „Star". S-ar culca cu orice femeie, numai cu nevastă-sa nu.

— Cu siguranţă că nu s-ar fi dat în lături să se încurce chiar cu nevasta asociatului său, adăugă un altul.

— Desigur, dar Tyson precis că n-a ştiut nimic, observă Horace East. Sînt şi azi buni prieteni.

Gazetarii vorbeau cu o evidentă competenţă despre întîmplările din înalta societate, arătîn-

du-se toţi la fel de bine informaţi ca şi Neil Munro.

— Toate femeile bogate din înalta societate îşi plasau banii prin Hobson, adăugă East.

Brummel aruncă o privire către Bettery, care tăcuse tot timpul.

— Hobson are acţiuni la „Daily News“, nu-i aşa, Godfrey? Ştiu că e bun prieten cu şeful dumitale.

— Da, şi ce-i cu asta, Beau? făcu Bettery.

Inspectorul îi apărea acum într-o lumină neplăcută. I se părea că Brummel nu le destăinuieşte nimic şi că anume poartă această conversaţie, vrînd să scoată cît mai multe de la ei. Cunoştea slăbiciunea lui Brummel de a colecţiona tot felul de informaţii mărunte, aparent fără nici o importanţă. Nici nu era de mirare că trecea drept regele spionilor; nici un alt detectiv nu dispunea de atîţia informatori ca el. Şi Bettery avea acum impresia că Brummel îi stoarce pe reporteri de parcă ar fi fost nişte informatori ai poliţiei.

Pînă azi avusese în general o părere foarte bună despre Brummel, care colabora cu presa, era decent şi se purta ca un *gentleman* chiar şi cu criminalii. Bettery îşi amintea de ziua cînd un judecător de la curtea supremă îl elogiase pe Brummel, care ceruse un ajutor material pentru un tată cu cinci copii, vinovat de nişte spargeri. Asta îl mişcase adînc. Ca majoritatea ziariştilor, era predispus la sentimentalisme, lăsîndu-se lesne impresionat de asemenea simple gesturi umane.

Brummel continuă să vorbească despre Hobson şi despre prietenul său, sir Frederick Jamieson, magnatul presei.

— Ce cîştigi din toată discuţia asta? interveni Bettery. Se pare că dumneata, Beau, crezi...

— Află că eu nu cred niciodată nimic pînă nu cunosc bine toate faptele, rosti Brummel cu seriozitate.

— La naiba, discuţia asta n-are nici un rost, ripostă Bettery supărat, transformîndu-se instinctiv într-un cîine de pază al lui Jamieson.

— Nu-s de aceeaşi părere, Godfrey, i-o întoarse Brummel.

— Ba da. Fereastra aia deschisă pledează pentru prezenţa unui spărgător, îşi urmă gîndul Bettery. Ghinionul vostru dacă e isprava „lupului singuratic", adăugă el ironic.

— N-aş prea zice, murmură Brummel. Dacă a făcut-o el, atunci e un om pierdut. Cînd oameni de soiul lui devin criminali, tăinuitorii lor devin vorbăreţi.

— Va trebui să vă găsiţi un alt şef ca să-l prindeţi pe individul ăsta, bombăni Bettery.

Felul jalnic în care se prezentase în faţa lui Fields îl mai chinuia încă.

— Fields e cam depăşit, şi dumneata, Beau, ştii acest lucru, urmă el.

— Judeci cu totul greşit, Godfrey.

Aroganţa calmă a lui Brummel îl întărîtă şi mai mult. Bettery nu-l mai avea la stomac pe Fields şi un motiv puternic îl făcea să dorească destituirea acestuia. Încheierea cu succes a campaniei pornite de presă, i-ar fi sporit şansele să obţină o avansare la gazetă. Bettery tînjea după

o viață liniștită, ca să poată face literatură. De ani de zile visa la ziua în care va fi numit redactor la secția „Viața și literatura“, zi în care va putea să-și înfigă ascuțișul peniței în acei romancieri și scriitori care își închipuiau că știu să scrie. Apoi, la secția „Viața și literatura“ erau cîțiva colaboratori distinși: un fost episcop și trei profesori. Doamna Godfrey Bettery avea ambiții sociale și, în acest caz, nu s-ar mai fi rușinat de ocupația soțului ei.

La despărțire, ca o ultimă lovitură, rînji răutăcios:

— Probabil că vei fi transferat și dumneata, cînd Fields va fi pus pe liber.

Brummel ridică din umeri:

— Nu m-aș supăra, Godfrey, zău, dar sper să mă transfere la brigada „înregistrări auto“. Dacă e adevărat ce spui, înseamnă că aș face avere acolo, nu glumă. Sînt complet lefter, crede-mă. Toate ponturile despre cai pe care le-am primit ieri la curse nu valorau nici două parale.

Toți cei de față pufniră în rîs. Prețuiau cinismul inspectorului. Asta vădea că este un om inteligent, nu un mototol înfumurat ca Fields.

6

DETECTIVUL Filbert părea înalt, aproape un uriaș pe lîngă Broth și Athol Beeby. Filbert era supărat pe lăptar, acesta n-ar fi trebuit să-și dea drumul la gură față de ziariști. Nu-i plăceau „indivizii semi-isteți“, cum le zicea el celor care se credeau în stare să ducă poliția de nas.

— Ți-ai golit scăfîrlia. Ai trăncănit cu ăia verzi și uscate, și-acum, cu mine, stai ca mutul! îl luă Filbert la rost cu vocea lui pițigăiată, care contrasta surprinzător cu înfățișarea-i de uriaș.

— Păi de... se bîlbîi Beeby. Eu cred...

— Nu-mi pasă ce crezi tu, i-o reteză Filbert.

Beeby înghiți în sec și se trase nițel îndărăt.

— Să-mi răspunzi lămurit la întrebări, continuă detectivul. De cînd aduci lapte aici, în cartierul ăsta?

— Stai să văd. Așa... Da, de doi ani.

— Ce înțelegi prin doi ani? îl luă din scurt detectivul, care era pedant din fire și nu se mulțumea cu răspunsuri superficiale, lipsite de precizie.

Beeby rămase tăcut cîtva timp.

— Păi să tot fie doi ani și trei luni.

— De ce n-ai spus așa din capul locului? mormăi Filbert. Ai face bine dacă te-ai dezmetici, Beeby, ascultă-mă pe mine.

Beeby se înroși la față. Simți că-l urăște pe detectiv.

— În ăști doi ani și trei luni ai cunoscut-o bine pe doamna Tyson?

— Nu, de fel, rosti Beeby șovăitor.

— Le-ai îndrugat reporterilor o mulțime de lucruri despre ea. Că era frumoasă. Ți se aprinseseră călcîiele după ea, nu-i așa, Beeby?

— Da' de unde! îngăimă lăptarul lăsînd ochii în pămînt, rușinat să recunoască faptul că o admira de departe pe doamna Tyson.

— Ba erai amorezat lulea, se vede după cum îți pierzi capul cînd vorbești despre frumusețea

ei, spuse Filbert batjocoritor. Cine știe, poate că nu i-ai văzut numai fața... De cîte ori ai fost în casă ?

— N-am intrat niciodată în casă.

— Vreau s-aud adevărul Beeby. De cîte ori ai fost în casă ?

— Niciodată, repetă Beeby, clătinînd cu hotărîre din cap.

— Bine, făcu Filbert amenințător. Mai vorbim noi despre asta. Acum să ne uităm la cutia de lapte.

Beeby privi nehotărît spre sergentul Broth, care stătea tăcut.

— Ei, hai, mișcă, îl zori Filbert. Ia-o din loc. Dă-i drumul !

Dar Beeby nici gînd să se urnească. „Sîntem într-o țară de oameni liberi", își spuse el. Așteptă s-o apuce Broth înainte și abia atunci îl urmă. Filbert venea după ei, mînios și plin de importanță. Abia trecut de treizeci de ani, boxer pînă de curînd și campion la categoria grea a forțelor polițienești, se dovedea un tip extraordinar, fiind adesea trimis în misiuni primejdioase, cînd era vorba de arestarea unor bandiți sau criminali. Nutrea un profund dispreț față de oamenii violenți și mai ales față de cei care brutalizau femeile. Aceștia din urmă s-ar fi așteptat zadarnic la vreo cruțare din partea lui ; nu degeaba fusese poreclit „regele pumnului". În lumea borfașilor, numele lui era rostit cu teamă. Cînd intra în vreun bar, nu se mira nimeni dacă trei sau patru bețivani zburau afară pe ușă. Și totuși, după înfățișare n-ai fi zis că e un luptător. Era palid la față, cu obrajii că-

zuţi, avea ochii mici, lacomi şi plini de vioiciune, nasul mare, osos, iar dinţii îi ieşeau uşor înainte, încît părea că stă cu gura pe jumătate deschisă. Toate astea contribuiau să-i dea o expresie posomorîtă, de om care nu-i în apele lui. Spre deosebire de cei doi superiori direcţi ai săi, Fields şi Brummel, nu se preocupa de îmbrăcăminte. Purta o cămaşă în culori vii, o haină sport, cafenie, nişte pantaloni gri, tot sport, gata parcă să-i cadă în vine şi o pălărie verde cu borul îngust şi cu o pană înfiptă la panglică, pe care erai îndemnat să crezi că nu o scoate niciodată de pe cap. Imbrăcămintea nu i se potrivea cîtuşi de puţin cu starea lui de spirit obişnuită şi, atunci cînd îi văzu pe reporteri şi pe fotografi năvălind pe poartă, detectivul se întunecă şi mai mult.

— Sergent Broth, mormăi el, cînd ai părăsit poarta, de ce n-ai avut grijă să laşi pe cineva în loc ?

— Am crezut că inspectorul-şef va da instrucţiuni, domnule, răspunse sergentul.

— Asta nu-i o explicaţie, spuse sec Filbert şi se întoarse către reporterii care stăteau la o distanţă respectuoasă.

— Dumneavoastră ştiţi că nu aveţi ce căuta aici, îi luă Filbert la rost.

— Păi nu-i nimeni la poartă, făcu Neil Munro, uitîndu-se înapoi cu un aer de inocenţă jignită.

— Nu mă interesează. Dumneavoastră n-aveţi ce căuta în parc. Sergent Broth, condu-i, te rog, afară.

Inainte să pornească cu Beeby spre cutia în care depunea sticlele de lapte şi care se afla

lîngă ușa garajului, îl urmări pe Broth cum îi scoate pe reporteri pe poartă. Numai că ei se plasară în spatele gardului viu, trăgînd cu urechea la întrebările pe care i le punea lui Beeby. Filbert se întoarse brusc spre gazetari.

— Nu vreau să vă văd învîrtindu-vă pe-aici, mormăi el.

— Mă voi plînge superiorilor dumitale, protestă Horace East în felul lui plin de demnitate. Asta înseamnă încălcarea drepturilor noastre.

— Libertatea presei... începu Bettery.

— Libertatea de a minți vrei să spui, replică Filbert.

Privi în jur, îi văzu pe Fields și pe Brummel care se uitau la el din ușa casei și nu le mai spuse nimic reporterilor. Se întoarse zorit către Beeby :

— Hai să aruncăm o privire în baie.

Se opriră amîndoi în fața ferestrei. Filbert cercetă pervazul, apoi se ridică pe vîrful picioarelor, dădu perdeaua la o parte și își aruncă ochii înăuntru. Ușa băii era deschisă. Pe podea se zărea conturul nedeslușit al unei urme lăsată de o încălțăminte de bărbat. Reluă iar interogatoriul lui Beeby cu ceva mai multă orientare.

— La ce oră începi să-mparți laptele în cartier ?

Era o întrebare directă, totuși Beeby nu se putu stăpîni și privi pe furiș, în jur, înainte de a răspunde.

— Dumneata duceai va să zică laptele în diverse case, tocmai pe la ora cînd hoțul de bijuterii își făcea și el drum pe-acolo, conchise

Filbert. Ei bine, vreau să-ţi aminteşti dacă ai văzut vreodată pe cineva ieşind din aceste case. Detectivul consulta o fiţuică pe care o scosese din buzunar.

Beeby nu-şi aducea aminte de nimeni şi de nimic.

— De ce nu-ţi aduci aminte? se burzului Filbert.

Beeby îl lămuri că rareori vedea pe cineva pe stradă, la ceasul acela, în zori.

— Totuşi, ţi-aduci aminte că ai văzut-o întorcîndu-se de la bal, îl încolţi detectivul.

— Ca să fiu sincer, nu-mi aduc aminte, dădu înapoi Beeby.

— Nu-ţi aduci aminte, pe naiba! bombăni Filbert. Drept cine mă iei, Beeby?

Omul rămase tăcut.

— Aveai o serie de lucruri de relatat, cu amănunte chiar, continuă Filbert. Şi ai aşteptat patru zile ca să vorbeşti... Patru zile... De ce ai vorbit abia azi dimineaţă? Ştiai că tovarăşul tău a sters-o şi e în siguranţă, Beeby?

Lăptarul păli.

— Am spus adevărul, zise el.

Filbert dădu nerăbdător din mînă.

— Mergi cu noi la prefectură, Beeby. E cazul să-ţi împrospătăm memoria. Şi îl apucă de braţ.

7

FIELDS şi Brummel, care ieşiseră în pragul casei, în faţa uşii de la intrare, surprinseseră sfîrşitul discuţiei dintre Filbert şi reporteri. Cu

iuţeala şi calmul său obişnuit, Brummel îi iscodi pe reporteri, după ce Filbert se îndreptase cu Beeby spre fereastra băii.

— Bettery dictează ceva la radiofon, Frank. Pariez că se plînge de felul nostru de a ne purta cu presa.

— De dumneata nu se pot plînge, răspunse Fields cu oarecare răutate.

— Şi-o fi dat Bruce drumul la gură.

Faţa mare şi negricioasă a lui Fields se încruntă pentru o clipă.

— Nu poţi să-l condamni dacă şi-a pierdut cumpătul, Stewart.

— E drept, trebuie să recunosc că azi şi-a păstrat calmul într-un mod remarcabil, admise Brummel repede.

Spre deosebire de Fields, nu-l agrea şi nu-i plăcea să lucreze cu Filbert, deşi ştia că nu există poliţie fără indivizi de teapa lui ; era o tagmă de oameni la fel de indispensabilă în acţiunile de aplicare a legii, ca şi maşinile de patrulare, ori comunicările prin radio.

— Nu-l condamn pe Bruce, continuă Brummel cu ingenuitate, dar se lasă uneori provocat să spună anumite lucruri, pe care ar fi mult mai bine să nu le spună. Ăştia ard de nerăbdare să dovedească că are mai mult muşchi decît minte.

Inspectorul Fields tresări.

— Asta-i o frază pe care am auzit-o de multe ori pe vremuri. Asta se spunea despre mine, Stewart.

Brummel ridică din umeri.

— Intr-un caz sau într-altul, presupun că aşa se spune despre majoritatea poliţiştilor.

— Dumneata faci excepție, sînt sigur, mormăi Fields.

Nu se putea abține să nu-l compare pe Brummel cu Filbert și, luat în întregime, îl prefera pe Filbert. Știa exact cum stă cînd era vorba de Filbert, în schimb avea oarecari temeri față de Brummel, care era cinic, vanitos și avea veșnic convingerea că el are dreptate. Totuși, Brummel nu-i dăduse pînă în prezent nici un motiv să-l privească cu neîncredere; nu-l știa să fi umblat vreodată cu intrigi împotriva superiorilor sau inferiorilor, nici să se fi amestecat în disputele care izbucneau adesea între brigăzile prefecturii de poliție. Parcă pentru a-și ascunde gîndurile, Fields spuse cu un aer de prefăcută cordialitate:

— Să știi, Stewart, că ăștia ar apărea ca niște nebuni, dacă s-ar apuca să te considere și pe tine ca pe unul făcut numai din mușchi.

— S-ar putea chiar să am și ceva minte, zise Brummel sec.

— S-ar putea, conveni Fields.

Brummel avea în general îndoieli cu privire la orice și la oricine, dar n-ar fi bănuit o singură clipă că Fields nutrește suspiciuni față de el. Continuă, deci, să vorbească în felul său ușor, familiar.

— Nu-i cazul să luăm prea în serios campania îndreptată împotriva noastră, Frank. Firește, trebuie să ne punem bine cu presa. Atunci o să ne copleșească cu elogii. Bettery o să scrie cu simpatie despre dumneata. O să fie un articol de împăcare.

— Nu văd o asemenea posibilitate. Lucrurile au mers prea departe.

Brummel îl privi lung, constatînd cu mirare că e chiar atît de naiv precum părea. Ii acordă în consecință lui Fields circumstanțe atenuante. Intr-un fel îl iubea, tocmai pentru această sinceră naivitate. Il iubea adică exact în măsura în care era el în stare să iubească pe cineva.

— Patronii ziarelor sînt la fel ca politicienii, Frank, urmă Brummel. Intră într-o afacere pentru ce pot scoate din ea — și un zîmbet subtil îi înflori pe buze. Exact ca noi, toți ceilalți.

Fields nu zîmbi. Acest cinism stătea la baza îndoielilor lui despre Brummel.

Işi continuară cercetările și se înapoiară în holul de la intrare. Aici îl întîlniră pe detectivul Hagerty, care tocmai ieșea din dormitorul victimei. Hagerty era un bărbat cu fața aspră, nițel adus de spate, care pășea fără grabă, ca un motan. Vorbi cu precizie:

— Masa de toaletă a fost golită și sînt multe indicii că a avut loc o luptă în dormitor. Peste tot se văd pete de sînge închegat și o băltoacă destul de mare se află la capul canapelei. Ai zice că a fost omorîtă de un bandit.

Fields, cu capul ușor aplecat, sorbea lacom fiece cuvînt, cuprins de un soi de exaltare.

— Să mergem să aruncăm și noi o privire, Stewart, spuse inspectorul-șef, întorcîndu-se către Brummel.

— Iată ce am găsit în cameră, încheie Hagerty, înmînîndu-i lui Fields un teanc de scrisori, legat cu grijă.

Inspectorul-șef se scotoci în buzunarul de sus, de la haină, după ochelari. Cînd, în sfîrșit, scoase tocul unde-și ținea ochelarii și și-i puse pe nas, aruncă o privire plină de nerăbdare asupra scrisorilor, după care le îndesă grăbit în buzunarul de la piept, umflat și așa de acte și hîrtii.

— Nu cred să prezinte prea mare interes pentru noi, îi spuse el lui Brummel.

Lui Fields îi scăpă expresia de curiozitate întipărită pe fața lui Brummel. Pornise către ușa dormitorului, aflată în capătul holului. Brummel îl urmă îndată. Era surprins de ușurința cu care șeful său privea acele scrisori, cu totul neobișnuit ca acesta să arate atîta nepăsare față de ceea ce putea lesne să devină cheia întregii afaceri.

8

FEMEIA zăcea îmbrăcată pe o canapea lată, încărcată de perini pufoase, roz și liliachii ; la piciorul canapelei se vedea o cuvertură neagră, azvîrlită în lături. Doi agenți fotografiau cadavrul, în timp ce alții făceau același lucru cu masa de toaletă răvășită și cu scaunele în stil Chippendale, răsturnate la pămînt. Alături, stînd în genunchi, agenții serviciului medico-legal luau probe din sîngele de pe covorul în două nuanțe de gri. În spatele canapelei, într-un budoar, cu dulapuri în perete de jur împrejur, detectivii examinau rochiile și lenjeria de corp a doamnei Tyson. Lîngă fereastra largă, de unde se vedeau grădina și strada, un detectiv cerceta draperia de catifea viorie, ca să vadă dacă are

sau nu pete de sînge. In ușă, detectivul Joe McGarry, un bărbat tînăr, înalt și păros, ținea între degete colțul unei batiste mari, albe.

Fields și Brummel se iviră în prag.

— Am găsit-o afară, lîngă ușă, explică McGarry, dîndu-i batista lui Fields.

Cei doi inspectori străbătură dormitorul și budoarul, pășind cu grijă printre scaunele răsturnate, fără să se atingă de nimic. Aruncară în treacăt o privire spre cadavrul femeii. Ai fi zis că victima nu avea aproape nici o legătură cu prezența lor acolo.

Brummel, impresionat de mobilier, se opri cu un aer de cunoscător să se uite la draperia de catifea.

In celălalt capăt al încăperii, Fields stătea de vorbă cu detectivul Dean, un polițist cu experiență, de vîrstă mijlocie.

— N-am găsit nici urmă din bijuteriile victimei, domnule inspector-șef, raportă Dean.

— Totuși, trebuia să aibă ceva bijuterii aici, stărui Fields.

— Am căutat, dar n-am găsit nimic, răspunse Dean.

— O nouă ispravă a hoțului de bijuterii, probabil, spuse Fields. Firește, s-ar putea ca bijuteriile să apară în orice clipă, adăugă el, dar din vocea lui străbătea îndoiala. Victima trebuie să fi ținut negreșit ceva bijuterii, chiar aici, în dormitor... Pe cele mai valoroase presupun că le ținea la bancă. Aflăm noi asta foarte curînd. Ochii lui pătrunzători se ațintiră autoritar asupra detectivului : Percheziționează din nou dormitorul, Dean. Fiecare palmă de loc.

Se întoarse către Brummel şi îi strigă:

— Mă duc să dau o raită prin casă, Stewart.

— Eu parcă aş mai arunca o privire pe-aici, zise Brummel. Cînd termin, cobor în bucătărie.

Fields ieşi pe uşă fără să mai spună ceva. Se duse în camera de zi, unde detectivii culegeau hîrtiile şi scrisorile împrăştiate pe jos, în jurul mesei de scris şi în faţa rafturilor de cărţi din perete.

Oamenii se ridicară îndată ca să-i dea raportul. Sertarele mesei de scris fuseseră golite şi hîrtiile azvîrlite pe jos, dar făcea impresia că nu s-a luat nimic, afară doar de o scrisoare, două. Se părea că individul a căutat un anume lucru.

— Probabil o anumită scrisoare, sugeră unul dintre detectivi.

Fields se uita în jur cu îndoială.

— Eu unul încep să cred că a căutat bijuterii, spuse el.

Cercetă încăperea cu privirea. In capătul opus o uşă dădea în micul oficiu ce ducea în camera de baie.

— Presupun că a intrat întîi aici, n-a găsit ce căuta şi atunci a trecut în dormitor... Vom şti curînd dacă a fost hoţul de bijuterii. In orice caz, el aruncă întotdeauna casetele în care găseşte bijuteriile... Trebuie să cercetăm terenul. La nevoie, chiar şi prin vecini.

Intre timp, detectivii continuară să caute seifurile secrete şi casetele de bijuterii.

Dînd să plece, Fields se gîndi cu mirare ce-or fi găsind oamenii în genul acela de tablouri atîrnate pe perete — nişte pătrate trandafirii-

deschis şi nişte triunghiuri albastre, sau nişte figuri groteşti, alungite, în atitudini de teamă, victime ale unor coşmaruri sau ale isteriei.

Reconstitui drumul răufăcătorului. Se îndreptă direct spre baie şi se opri înmărmurit în prag, holbîndu-se la strălucitoarea cadă neagră, îngropată. Lumina care se afla chiar deasupra căzii, în tavan, avea un reflex alb mort.

— Mda... Intr-adevăr! zise el către Filbert şi către sergentul Wright, specialist în luarea amprentelor, care lucra lîngă pervazul ferestrei cu diferite prafuri, cu perii şi cu o lupă. Oare ce-au să mai născocească de-acum încolo? E dezgustător.

Incepuse să-şi facă o impresie proastă despre această casă modernă şi luxoasă; duhnea a imoralitate. Era stăpînit de convingerea că acolo unde există imoralitate, există cu siguranţă şi crimă, noţiuni foarte înrudite, nici vorbă.

— O baie neagră, asta întrece orice, Bruce! adăugă Fields din ce în ce mai scandalizat.

Filbert nu se interesa nici de culoarea băii, nici de decor, de nimic ce nu era în strînsă legătură cu ceea ce avea de făcut. Stăpînit de un singur gînd, era nerăbdător să progreseze cu cercetările.

— Wright n-a găsit nici o amprentă de degete, aminti el. Asta sugerează că individul e un profesionist. Purta mănuşi. In schimb a găsit două urme identice de picior... Cu siguranţă că individul a intrat şi a ieşit pe aici.

— Dacă o să fie posibil, încerc să descopăr ceva urme pe-afară, domnule inspector-şef, spuse Wright.

Sergentul Wright era un om de vîrstă mijlocie şi părea încălzit în hainele lui bleumarin-închis. În timp ce vorbea, se juca cu brelocurile atîrnate pe lanţul de la ceas, trecut de-a curmezişul vestei.

— Individul n-a avut nevoie să forţeze fereastra, continuă el. Era deschisă.

Dădea diferite desluşiri, iar Fields asculta, cercetînd pervazurile ferestrei.

Era clar că Wright avea dreptate. Totuşi, din anumite motive, Fields se simţi un pic dezamăgit. Ar fi preferat să audă că fereastra a fost forţată.

Sergentul se apucă din nou de treabă. Filbert cu Fields ieşiră în coridor.

— L-am trimis pe Beeby la prefectură, spuse Filbert. Prea le scălda pe toate.

Şi se uită la inspectorul-şef cu ochii lui mici şi plini de neastîmpăr.

— Eu cred că hoţul de bijuterii şi-a vîrît coada pe-aici, adăugă el.

Fields era încîntat că detectivul a ajuns de unul singur la această concluzie.

— Ai făcut bine că l-ai trimis pe Beeby la prefectură, Bruce, încuviinţă inspectorul-şef.

Părerea lui despre Filbert se confirma : era un detectiv conştiincios şi perseverent, care nu lăsa nimic pe seama norocului, după cum nu lăsa să-i scape în ruptul capului un suspect. Fields nu avusese niciodată o părere proastă despre Filbert. Lucraseră împreună la dezlegarea multor cazuri şi el îl ajutase în mare măsură pe tînărul detectiv, înlesnindu-i o ascensiune rapidă în poliţie. Împotriva tuturor învinuirilor că Filbert uza de violenţă faţă de arestaţi, Fields îşi apăra cu

îndîrjire protejatul în fața chestorului și a tribunalului polițienesc. Avea convingerea că Filbert este o altă victimă a campaniei politice pornite împotriva poliției, campanie ticluită de fapt ca să se ajungă la guvern pe această cale ocolită, fiindcă guvernul era obligat să apere poliția. Nu putea să uite că „Daily News“ se agăța de orice acuzație adusă oamenilor săi. Își aminti de remarca sarcastică a unui consilier regal care îl caracterizase pe Filbert ca fiind cam încet la vorbă, dar uimitor de iute de mînă. Să defăimezi un ofițer de poliție conștiincios și curajos, era o faptă la fel de vinovată ca orice alt delict urmărit de lege. In schimb, campania pornită de presă influențase opinia publică, creînd un curent împotriva poliției — asta nu se putea nega. Fields era înclinat să creadă că însăși viitorul poliției era în cumpănă. Dacă poliția dădea greș și de astă dată, neîndoios că guvernul avea să ia măsuri. Inspectorul-șef era apoi mult prea circumspect ca să aibă vreo încredere în politicieni, chiar dacă nu admitea că lucrurile stau așa. Avea convingerea că ei l-ar sacrifica dacă ar socoti că e necesar pentru interesele lor. Și atunci, visul lui de a deveni chestor, sau cel puțin chestor adjunct, s-ar spulbera, iar el și-ar încheia zilele ca un ratat, ca un incapabil. Dar asta nu trebuia să se întîmple. Și nici nu avea să se întîmple. Pe lîngă înfățișarea-i robustă, Fields era dăruit cu o voință de fier. In plus, știa că se va bucura de sprijinul oricărui om din poliție. Interesele acestora erau nedespărțite de interesele lui. Și era convins că aliatul său cel mai de nădejde va fi detectivul Bruce Filbert.

9

IN TIMP ce o parte din detectivi ieşiră să cerceteze terenul din jurul casei, Fields se întoarse în dormitor. Tocmai se pregăteau să transporte cadavrul. Inspectorul-şef se opri lîngă uşă. Oamenii de la morgă aşezau cadavrul într-un sicriu simplu şi el se apropie impasibil şi aruncă o ultimă privire asupra feţei aceleia desfigurate de lovituri. Apoi, sicriul fu închis şi oamenii îl purtară spre uşă. In mod mecanic, dar pătruns de respect, Fields îşi scoase pălăria. Pe chipul lui mai stăruia o expresie gravă atunci cînd grupul dispăru şi Dean se apropie de el. Detectivul îi raportă că, după părerea lui, doamna Tyson a fost atacată în faţa mesei de toaletă şi că de acolo s-a tîrît împleticindu-se pînă la canapea, unde a murit. Descoperise o dîră de sînge de la masa de toaletă pînă la canapea. Socotea, fără să fie prea categoric, că victima a murit din cauza loviturilor de pumn primite în faţă şi în cap.

— S-ar părea că a încercat să oprească făptaşul să ia un anumit lucru de pe masa de toaletă, spuse Fields.

Dean încuviinţă din cap.

Fields mai înconjură o dată încăperea, notîndu-şi din cînd în cînd cîte ceva în carnet. Tocmai isprăvise, cînd îi văzu pe Hagerty şi un alt detectiv de la brigada de investigaţii, îndreptîndu-se grăbiţi spre el.

— Am găsit asta într-un rond de flori din vecini, spuse Hagerty, întinzîndu-i o casetă goală, ovală, pentru păstrat perle.

Fields ţinu caseta în mînă aproape tandru, uitîndu-se la ea de parcă ar fi fost cea mai rară comoară.

— Se debarasează de ele de fiecare dată, murmură el.

— Ca şi criminalul care aruncă arma de îndată ce a folosit-o, remarcă Hagerty.

— Presupun că atît unul cît şi celălalt simt că riscul de a fi prinşi e mai mare dacă poartă asupra lor asemenea fleacuri, spuse Fields.

— E prima dată cînd uzează de violenţă, zise Hagerty.

— Pînă azi n-a fost încolţit niciodată, aminti Fields.

Filbert şi alţi doi detectivi intrară pe uşă.

— E omul nostru! exclamă Fields entuziasmat şi un zîmbet îi lumină faţa mare, oacheşă. Tot timpul am bănuit asta. Iată cum cred că s-au petrecut lucrurile — şi se apucă să reconstituie întîmplările din noaptea crimei, de parcă ar fi fost martor la toate. Sînt convins că femeia l-a surprins. Mai mult ca sigur, a intrat în casă în timp ce individul scotocea prin sertarele mesei de toaletă, la lumina lanternei. A aprins lumina în hol, apoi în dormitor. Atunci l-a văzut scotocind la masa de toaletă. Femeia a scos un ţipăt. El şi-a pierdut capul şi a încercat să o tulească pe lîngă ea. Ea l-a oprit, încercînd probabil să-şi ia înapoi bijuteriile. S-au luptat amîndoi în dormitor, pînă cînd el a lovit-o cu brutalitate, doborînd-o la pămînt. Atunci şi-a văzut de drum. In tulburarea lui a aruncat batista pe jos. Presupun că a scos-o din buzunar

ca să se şteargă pe mîini. O dată ajuns afară, s-a liniştit. A aruncat casetele bijuteriilor, aşa cum face de fiece dată. Sînt sigur că trebuie să mai fie şi altele prin jur. Trebuie să continuăm cercetările.

Cu un aer de mare satisfacţie pe faţă, îşi purtă oamenii în jurul încăperii, reconstituind paşii banditului şi lupta cu doamna Tyson.

— N-o să ne mai scape multă vreme, prooroci inspectorul-şef.

Pe urmă nu avu încotro şi se lăsă atras de către ceilalţi în mici discuţii privitoare la mobilierul şi la interiorul casei, oribile după părerea lui.

— Obiceiul ăsta nou de a zugrăvi fiecare cameră, ba uneori chiar fiecare perete al unei camere într-o altă culoare e stupid şi extravagant, spuse Fields.

Detectivului Filbert, care urma să se căsătorească în curînd şi se zbătea să strîngă bani ca să-şi poată cumpăra o casă, această lume extravagantă îi era aproape tot atît de antipatică ca şi cea a criminalilor. Era fiul unui fermier sărac şi nu avea cum să spere în vreun ajutor de acasă. În consecinţă îşi făcuse o părere proastă despre doamna Tyson, fiind convins că era o femeie extravagantă şi provocatoare.

— Cred că nu făcea altceva decît să cocheteze, mormăi el.

Fields era de acord cu Filbert, dar nu-i împărtăşea pornirea împotriva doamnei Tyson, fiindcă se putea foarte bine ca datorită ei să izbutească în fine să-l aresteze pe spărgătorul

care le provocase atîta venin și le dăduse atîta bătaie de cap.

„Mai bine să-mi văd eu de treabă“, cugetă inspectorul-șef, și plecă să-l găsească pe Brummel în celălalt capăt al casei. Acum rămînea în seama lui să găsească un fir care să ducă la vinovat, cu ajutorul unuia dintre „ciripitori“. Asta era specialitatea lui Brummel. El transformase o mulțime de delicvenți în spioni ai poliției — nu-i aflai pereche în privința asta. Nimeni în poliție nu dispunea de atîția „ciripitori“ ca Brummel. Cu toate astea nu izbutise încă să-l dibuie pe „lupul singuratic“. Acum se schimbau însă lucrurile cu desăvîrșire. Crima îi va determina pe tăinuitori să vorbească. Mijlocitorii și tăinuitorii de lucruri furate nu-i apără niciodată pe criminali. Fields resimțea o puternică aversiune față de informatori și, pe cît putea, evita să aibă direct de-a face cu ei. Erau însă un rău necesar. De aceea se simțea fericit că Brummel, și nu el, era regele „ciripitorilor“.

10

FIELDS zîmbea plin de satisfacție atunci cînd intră în bucătărie, unde Brummel, stînd lîngă dulăpiorul din nișa în care se lua micul dejun, cerceta un teanc de note de plată. Brummel își întoarse privirea spre inspectorul-șef.

— Băieții mi-au spus că ai reușit să reconstitui totul, Frank.

— Aproape tot, Stewart. Ce-i... ai cumva altă părere ?

— Nu, nu vreau să spun asta.

— Atunci ce-i ?

— Nimic deosebit, murmură Brummel. Mai rămîn doar cîteva lucruri care ar trebui clarificate...

Fields se uită în jur, prin bucătărie. Nişa avea pereţii de culoarea penelor de canar. Ghivece cu flori împodobeau pervazul ferestrei, deasupra chiuvetei, iar uşile dulapului de alimente erau vopsite în roşu, ca să se asorteze cu perdeaua. Pe bancheta de sub dulapul de alimente se afla o tavă de argint cu o carafă plină pe jumătate cu vin, două pahare, nişte farfurii cu gustări învechite şi măsline uscate.

— N-aş vrea să mi se dea în dar un asemenea colţişor ! spuse Fields. Dă-mi o bucătărie în stil vechi şi o primesc oricînd.

Brummel zîmbi.

— Aici a fost un cuib de dragoste, zise el. Un colţişor al dragostei... Un bărbat îşi petrecea o bună parte din timp aici.

— Crezi ? făcu Fields surprins.

— Uită-te niţel, continuă Brummel, arătîndu-i un teanc de note de plată. Femeia tîrguia pentru două persoane. Toate delicatesele posibile.

Tăcură amîndoi, pînă ce Fields examină pe rînd notele de plată.

— S-ar putea să ai dreptate, Stewart, rosti el în cele din urmă. Cred că ar fi putut să hrănească chiar mai mulţi...

— Dacă eşti mai atent, Frank, ai să vezi că tîrguia mereu alimente pentru un dejun de două

persoane. Mi-am dat seama de asta din notele de plată de la băcănie.

Fields cercetă din nou hîrtiile.

— Da, admise el cu jumătate de gură, lăsîndu-le din mînă.

În clipa următoare se uitară unul la altul cu neîncredere, scrutător, aşa cum obişnuieşte să se uite un detectiv la un profan în această îndeletnicire.

— În momentul cînd am intrat aici, am înţeles numaidecît că femeia avea pe cineva, un amant în tovărăşia căruia îşi petrecea o bună parte de timp, spuse Brummel. Se îngrijea mult de casă şi o făcea cu plăcere, ca atunci cînd ai pe cineva lîngă tine.

— Sper că nu vrei să susţii serios că şi-ar fi împodobit şi şi-ar fi mobilat casa altfel, dacă ar fi fost numai pentru plăcerea ei?

— Ai dreptate. Cu o mică diferenţă doar. Să luăm, de exemplu, dormitorul...

— Asta nu ne duce la nici o concluzie, îl întrerupse Fields cu o expresie aspră. Nu-i plăcea să vorbească despre o cameră de dormit, decît dacă era în strictă legătură cu problema în discuţie, şi de astă dată era convins că nu avea nimic comun cu ceea ce îi interesa pe ei. Mai bine să trecem la fapte, Stewart. Ce-ai găsit?

Brummel se întoarse şi arătă spre tava de argint de pe banchetă.

— Uită-te, Frank.

— Am văzut-o adineauri, bombăni Fields. Ce-i cu ea?

Se apropiară de banchetă și examinară carafa și farfuriile cu gustări învechite și măsline uscate.

— Asta ne spune că femeia a primit pe cineva în noaptea respectivă, își continuă Brummel gîndul. Un bărbat...

— De ce tocmai un bărbat? îl întrerupse Fields pe loc.

— O femeie ar fi fost așteptată cu prăjituri.

Inspectorul-șef zîmbi ironic.

— Continui raționamentul, Frank. Pregătirile astea spun că ea își aștepta amantul. Nimic deosebit, nimic neobișnuit. Lucruri cumpărate pentru cineva pe care îl cunoștea foarte bine. O gustare intimă.

— Poate că musafirul nu și-a mai făcut apariția pînă la urmă, rosti Fields. Asta reiese cu evidență. Dar zău că nu cred să aibă vreo importanță nici una dintre ipoteze.

— Nu sînt de acord, Frank. De ce sînt toate pregătite la îndemînă? Nu sînt gustări care necesitau o pregătire prealabilă. Oare nu apare mai degrabă că a pregătit gustările în timp ce musafirul se afla în casă?

Fields ridică din umeri.

— Zău, Frank, continuă Brummel, ar trebui să cercetăm casa cît mai amănunțit.

— Dă-i înainte, Stewart, zîmbi Fields. Nu există nici un indiciu că ar mai fi fost altcineva în casă în afară de hoț.

— Ba puteau să fie și douăsprezece persoane...

— E absurd, Stewart.

Fields recapitulă faptele stabilite. Hoţul a străbătut toată casa şi a subtilizat bijuteriile doamnei Tyson. Ce anume încă nu ştiau, dar asta nu are nici o importanţă în faza actuală a cercetărilor. Hoţul s-a comportat ca niciodată: a uzat de violenţă. Dar asta se poate lesne explica, întrucît niciodată pînă acum n-a fost surprins asupra faptului. Doamna Tyson, desigur, a intrat în casă tocmai cînd el scotocea la masa de toaletă.

— Bună ipoteză, încuviinţă Brummel, numai că nu sprijinită de fapte, Frank. Fereastra deschisă de la camera de baie dovedeşte că femeia a fost tot timpul acasă, continuă el să argumenteze.

— Se putea să fi ieşit pentru cîteva minute, zise Fields. Presupunînd totuşi că dumneata ai dreptate, Stewart, nu infirmi afirmaţia mea că ea l-a surprins pe hoţ în dormitor.

— Atunci cum rămîne cu ipoteza că hoţul a scotocit mai întîi în camera de zi? Victima l-ar fi auzit, fără doar şi poate, şi s-ar fi dus să vadă ce se petrece acolo.

— Nu, nu-i neapărat necesar, susţinu Fields îndărătnic. Il irita raţionamentul colegului său. Era şi aşa conştient de lipsurile ipotezei sale. In general socotea însă că e o ipoteză bună. Era convins că hoţul de bijuterii a omorît-o pe doamna Tyson ca să poată fugi.

— Toate indiciile arată că el e făptaşul, Stewart, repetă inspectorul-şef. El, şi nimeni altul.

— Intr-un fel aşa e, conveni Brummel. Dar nu ţi se pare ciudat că a aruncat caseta de bijuterii, învinuindu-se astfel singur de crimă?

— O fi crezut că n-a omorît-o, replică Fields. Femeia trăia încă atunci cînd a plecat el. Negreşit că trăia. Doar a fost în stare să se tîrască pînă la canapea.

— Mda, destul de bine judecat, admise Brummel. Totuşi, eu nu sînt convins că n-a mai fost în casă un alt bărbat...

— Ai construit o ipoteză acceptabilă, spuse Fields. Sînt gata să mi-o însuşesc... Dar în afară de gustări şi vin, ce-ai mai găsit ? Nimic...

— După părerea mea, vorbi calm Brummel, e foarte posibil ca doamna Tyson şi amantul ei să se fi certat înainte să mănînce...

— În dormitor ?

— Exact. Urmau să mănînce după ce ieşeau la plimbare...

— Doar era îmbrăcată de oraş... Fields zîmbi cu superioritate. Admite că nu-i decît o presupunere, Stewart, nimic mai mult.

— Da, sînt puncte slabe, recunoscu Brummel. Totuşi, nu cred să avem dovezi reale că „lupul singuratic" a omorît-o. Avem dovezi doar că a jefuit casa. Ne trebuie însă o îndoită certitudine, tocmai din pricina asta.

— Ar fi o coincidenţă extraordinară, dacă ucigaşul şi hoţul ar fi două persoane diferite.

— Excluzi cu desăvîrşire această posibilitate, Frank ?

Zîmbetul pieri de pe faţa lui Fields. Aproape involuntar se puse în gardă.

— Eu nu exclud nimic, Stewart. Şi cu atît mai puţin faptele.

Nu se putu împiedica să cugete că vanitatea lui Brummel îl oprea să admită că de astă dată greşeşte.

La rîndul său, inspectorul Brummel cugeta că era un lucru cu totul neobişnuit ca inspectorul-şef Fields să se apuce să înlăture faptele care-i contraziceau teoriile. Oare Fields se convinsese pe sine de vinovăţia hoţului de bijuterii, numai pentru că asta soluţiona, în sfîrşit, o mulţime din problemele ce-i stăteau pe cap? Acum, hoţul de bijuterii va fi prins mult mai uşor, iar arestarea lui va submina campania pornită de presă, atît de primejdioasă pentru Fields şi pentru poliţie. In schimb, calea aleasă de Brummel era foarte periculoasă: cine putea spune cîtă lume influentă va fi implicată în cercetările făcute pe scară largă printre cei ce frecventau domiciliul doamnei Tyson? Şi apoi, era oare Fields mai şiret decît detectivii de rînd, care învăţaseră atîtea din îndelungata lor experienţă?

Cu o expresie gravă pe faţă, Brummel puse bonurile şi notele de plată într-un plic, îl închise, şi i-l înmînă lui Fields.

— Cred că am acum toate hîrtiile ei asupra mea, spuse inspectorul-şef, bătîndu-se uşor cu palma peste buzunarul umflat al hainei. A, mi-am adus aminte: nu ţi-am arătat carnetul de depuneri al victimei, nu-i aşa? L-a găsit Dean în dormitor.

Scoase din buzunar un carnet de depuneri şi alte cîteva acte, pe care i le întinse lui Brummel. Acesta scrută cu atenţie carnetul de depuneri.

— Nu ducea lipsă de bani, Frank. Interesantă poveste — și Brummel arătă cu degetul cîteva depuneri consemnate pe fila la care era deschis carnetul. Scotea regulat sume destul de mari și depunea sume considerabile la fel de des. Rămase pe gînduri. Apoi adăugă : Trebuie că învîrtea ea ceva. Era cineva care se îngrijea de ea. Am auzit că bărbatu-său nu i-a lăsat un gologan cînd a divorțat.

Cînd primi înapoi carnetul de depuneri, Fields îi arătă o fotografie a doamnei Tyson. Fusese surprinsă de un reporter fotograf în timp ce se plimba pe stradă, în oraș, într-o frumoasă zi de primăvară. Avea casa plină cu fotografii de-ale ei, dar aceasta era cea mai bună și mai clară. Respira din întreaga-i înfățișare un aer remarcabil de îndrăzneală. Era înaltă, brunetă, cu șolduri ispititoare, avea picioare frumoase, puternice ; era îmbrăcată într-o rochie de mătase plisată, cu două bretele late pe umeri și un decolteu foarte adînc. Purta cercei și o brățară superbă.

— Avea grijă de sufletul ei, reflectă Brummel cu glas tare. Toaletele și bijuteriile ei costau o sumă frumușică.

— Brățara asta n-a fost găsită, spuse Fields. A avut aceeași soartă ca și celelalte bijuterii, nici vorbă.

— Mă întreb dacă era atît de îndatoritoare cum pare în fotografie, zise Brummel aruncîndu-i o privire șireată lui Fields.

Inspectorul-șef păru să nu-l audă. Își făcu de lucru rînduind în teanc niște hîrtii și așezîndu-le pe dulăpiorul din nișă. În pofida unei experiențe

îndelungate, care îi dăduse prilejul să cunoască partea sordidă a vieţii, nu putea suporta discuţiile obscene, fie ele cît de nevinovate. Socotea că imoralitatea nu trebuie tratată în glumă, nici cu uşurinţă, avînd convingerea că păcatul se plăteşte cu preţul vieţii. Întreaga-i experienţă îi întărise această convingere.

Fields şi Brummel părăsiră ultimii casa. Era aproape de ora prînzului. Străbătură cu un aer preocupat aleea principală. Afară, în faţa porţii, mai rămăseseră la pîndă vreo cîţiva gazetari şi fotoreporteri.

— Nu am nimic de spus, mormăi Fields, înlăturîndu-le întrebările, şi se îndreptă spre maşina poliţiei, care aştepta la marginea trotuarului.

Maşina porni îndată şi cei doi detectivi se uitară înapoi, vrînd parcă să-şi întipărească în minte aspectul acestei case de păpuşi, cu acoperişul albastru şi zidurile de cărămidă albă, cu garajul cu pete albe pe fondul negru al faţadei — leit o piatră de domino cu patru puncte. Se gîndeau la casa abia cercetată şi la multe altele; dar poate că fiecare dintre ei se gîndea la celălalt mai mult decît la orice altceva.

11

FIELDS nu-şi pierdea timpul. In timp ce maşina străbătea străzile cartierelor mărginaşe, se rezemă de speteaza canapelei şi se apucă să citească scrisorile doamnei Tyson. Abia ridica ochii spre Brummel, care şedea pe locul de

lîngă şofer — un tînăr ofiţer de poliţie în haine civile.

Brummel şi şoferul discutau despre cai şi despre curse. Ca toţi cei care joacă la curse erau transportaţi amîndoi pe alte tărîmuri.

Brummel povestea:

— Prost mai eşti, Stewart, îmi spune Hoyle, iapa asta merge la sigur. Am pariat pe ea şi, fireşte, a venit în coadă. Atunci, m-am plîns lui Hoyle. El m-a consolat, cum că şi antrenorii pot să greşească. Are dreptate, nici vorbă! „În orice caz, zice, am dat-o naibii de iapă. N-are perspective. O gloabă, ce mai încoace şi-ncolo. Nu mai joc un ban pe ea." Toată discuţia asta nu l-a împiedicat să o pună din nou să alerge. Eu n-am mai jucat-o, dar a cîştigat, s-a plătit 50 la 1. Cît despre Hoyle, a ieşit teafăr din încurcătură, fiindcă nimeni n-a putut dovedi că a jucat pe iapa asta. „Habar n-aveam că o să cîştige", spunea el. Eu cred că preşedintele clubului şi intendenţii ştiau ei ceva, şi s-au repezit care mai de care s-o joace. Oricum, eu m-am poticnit de data asta! Nici nu-ţi vine a crede, nu-i aşa? Nici unuia dintre jucătorii de curse nu-i vine mintea la cap!

Amintirea acestei întîmplări îl făcu să se simtă stînjenit şi supărat în acelaşi timp. Avea s-o nimerească el o dată, nu se îndoia în privinţa asta.

Maşina se opri la lumina roşie a unui stop şi el privi cu o expresie pe jumătate arogantă, pe jumătate cercetătoare, la lumea de pe trotuarul încins. Îşi închipuia cum ar putea să le pună beţe-n roate celor mai mulţi dintre oa-

menii aceia şi asta îi făcea plăcere. Asta însemna să ai putere, da; era cineva, avea o poziţie datorită căreia putea să dispună de oamenii de rînd. Deşi puterea nu însemna totul pentru el. Brummel nu era un om care să se lase legănat de iluzii. Puterea e un lucru minunat, el însă prefera să aibă bani. Atunci ar putea abia să ducă viaţa pe care şi-o dorea. Numai că exista în el prudenţa necesară, care îl oprea să alerge în mod nesocotit după bani. El nu făcea parte dintre detectivii care luau mită sau dintre poliţiştii de la circulaţie care învîrteau afaceri necurate cu maşini de furat. Brummel nu avea decît o singură şansă să facă avere — jocul la curse. In asta se asemăna cu alte două sau trei milioane de cetăţeni, care încercau într-una să se pricopsească cu ajutorul cailor pursînge. Aşa că făcea pariuri aproape în fiecare zi, la toate cursele care aveau loc.

Treceau prin faţa primăriei dintr-o suburbie. Ceasul primăriei arăta ora douăsprezece şi jumătate. „Prima cursă la start, spuse Brummel. Crezi că poţi s-o prinzi ?"

Tînărul ofiţer ezită să umble la aparatul de radio poliţienesc destinat mesajelor fulger, ca să caute emisiunea curselor regionale de cai.

— Dă-i drumul, nu-i nimic, îl linişti Brummel.

Crainicul tocmai anunţa numele cailor pe măsură ce înaintau pe potou. Era o cursă rapidă. Imaginaţia lui Brummel alerga nebuneşte.

— Intotdeauna cînd nătîngul ăsta de jocheu îmi dă vreun sfat, mă curăţ, oftă el scîrbit. Era tare strîmtorat băneşte.

Şoferul restabili legătura cu prefectura de poliţie, uitîndu-se neliniştit la Fields prin oglinda retrovizoare. Nu prea avea încredere în şefi: tratau cu foarte multă severitate pe ofiţerii tineri. Dacă urma să fie mustrat cineva pentru culpa destul de gravă de a fi ascultat la radio transmisiunea de la cursele regionale, apoi acela avea să fie el şi nu Brummel.

Fields, absorbit de scrisori, se prefăcea însă că habar nu are de ce se petrece pe canapeaua din faţă.

— Nu-mi doresc nimic altceva în clipa asta decît să mă aflu acolo, pe hipodrom, şi să văd cu ochii mei praful stîrnit de cai! exclamă Brummel, apoi se uită în spate. Ce-ar fi dacă ne-am duce şi noi, Frank? zise el aproape serios.

— Ca să mai pierdem ceva bani? bombăni Fields.

— Poate că mi se-ntoarce norocul.

— Norocul se poate ivi în orice clipă, rosti Fields prietenos.

— Nu pot să mă stăpînesc, zise Brummel. Probabil că aşa e firea omului, continui să joci, deşi ştii bine că se trişează.

Intrară în oraş. Străzile erau animate — maşini, tramvaie, oameni care se duceau la masă. Prefectura de poliţie, renovată recent, domina clădirile din jur. După aspectul exterior făcea mai degrabă impresia unui spital modern. Nu avea nimic înspăimîntător, nu arăta ca pe vremuri, cînd era toată numai ziduri cenuşii, cu un brîu de piatră albastră.

Inaintau încet spre intrarea principală, unde se aflau parcate, una lîngă alta, o mulţime de maşini, de amîndouă părţile străzii.

Prin poarta cea mare ieşeau maşini de patrulare cu oameni în uniformă sau în haine civile, care dispăreau în goană. În mijlocul drumului staţionau cîteva camioane cu înfăţişare inocentă; pe locul şoferului, poliţişti în civil îşi notau descrierea şi numărul maşinilor furate, comunicate de postul de radio al poliţiei. O cisternă a municipiului spăla strada, stîrnind valuri de aburi din caldarîmul încins de soare.

Fields şi Brummel coborîră din maşină, tăiară trotuarul şi trecură pragul intrării largi şi impunătoare a clădirii. În hol domnea obişnuita agitaţie şi activitate de zi cu zi. Femei şi bărbaţi aşteptau la ghişeul ofiţerului de serviciu să le vină rîndul pentru a anunţa furturi de automobile, certuri cu vecinii, spargeri. Pe o uşă laterală apăru un grup de sergenţi de stradă, care mergeau să-şi ocupe posturile. Alături, pe o altă uşă, se ivi un detectiv care escorta un delicvent spre arest. Doi detectivi din brigada specială politică schimbară un salut politicos cu Fields şi Brummel.

— Nu cred că mi-ar plăcea meseria ăstora, mărturisi Brummel. Cu greu poţi să-i numeşti detectivi.

Fields nu spuse nimic. Chiar dacă ar fi împărtăşit părerea lui Brummel, nu socotea potrivit pentru el, şeful brigăzii „crime“, în viitor poate chestor al poliţiei sau adjunct, să denigreze oamenii dintr-o altă brigadă. De fapt, nu-i dădea dreptate lui Brummel: brigada specială

politică făcea o treabă extrem de importantă și oamenii ei trebuiau să fie într-adevăr detectivi foarte buni. Pe deasupra era necesar să fie și inteligenți. Acum însă nu era momentul pentru o asemenea discuție; îl preocupau prea mult propriile-i treburi.

In liftul care îi duse la etajul trei, unde își aveau birourile, Fields spuse:

— Dacă nu dibuim nimic pînă mîine după-amiază, apucăm în altă direcție.

— Ai găsit o pistă serioasă, Frank?

— Poate, răspunse Fields.

In tonul inspectorului-șef era ceva care îl făcu pe Brummel să bănuiască că acesta și-a și pregătit un plan de acțiune pentru a face față unui eșec.

— Aștept un raport extrem de important, adăugă Fields peste umăr, îndreptîndu-se spre biroul său, aflat la cîteva uși mai încolo.

12

DE INDATĂ ce se așeză la biroul său, Fields se și apucă de lucru. Mai întîi își transcrise însemnările din agendă — o agendă aproape de dimensiunile unei cărți de telefon. Apoi, după ce vorbi la telefon cu detectivii brigăzii „crime“ și cu șefii diviziilor de detectivi, întocmi o listă a hoților și a tăinuitorilor de bijuterii cunoscuți, precum și a celor suspectați că se ocupă clandestin cu negoțul de bijuterii. Era o listă lungă și Fields avea să o mai îmbogățească după consultarea fișierului de la serviciul de evidență.

Inainte de a părăsi biroul, Fields raportă telefonic chestorului, expunîndu-i totodată planul viitoarelor investigații. Chiar din acea seară, toți hoții și tăinuitorii de bijuterii aveau să fie cercetați și suciți pe toate părțile. Va fi cea mai mare acțiune întreprinsă vreodată. Brigada „crime" își va continua eforturile fără odihnă, oricît va fi necesar. Erau obișnuiți cu asta ; unii detectivi lucraseră de multe ori cîte șapte zile în șir, fără măcar să se schimbe, ațipind doar din cînd în cînd pentru cîteva clipe într-o mașină a poliției.

Chestorul aprobă întru totul planul lui Fields. Hoțul de bijuterii trebuia prins cu orice preț. Șeful poliției era pe punctul să se retragă la pensie și dorea să rezolve problema furturilor de bijuterii înainte de a-și părăsi postul. Il împuternici pe Fields să uzeze la nevoie de orice altă brigadă din poliție, precum și de agenții sectoarelor din exterior.

Fields coborî grăbit la etajul întîi, la serviciul de evidență — cîteva încăperi cu rafturi și sertare, șiruri întregi de sertare de-a lungul pereților, unde se păstrau documentele conținînd cazierele tuturor infractorilor din țară.

Ofițerii serviciului lucrau cu iuțeala obișnuită, scoțînd din cartotecile aranjate în ordine alfabetică fișe cu fotografiile și semnalmentele suspecților, precum și bogate informații despre activitatea și relațiile lor din lumea interlopă.

De la serviciul de amprente, cunoscut și ca serviciul „modus operandi", Fields primi fișe cu amprentele digitale ale suspecților, cît și numele altor delicvenți, așa cum ceruse. Lucrul

era posibil, întreaga evidenţă fiind organizată pe categorii de delicte.

Inspectorul-şef se duse personal la cartotecile de evidenţă şi verifică amănunţit condamnările celor pe care îi suspecta. Ar fi putut să lase toată treaba pe seama unui subaltern, dar socotea că într-o împrejurare atît de gravă nu trebuia să se bizuie decît pe sine.

Se înapoie în biroul său, nerăbdător să declanşeze ofensiva cea mare. Grupă mai întîi suspecţii pe categorii : hoţi de ocazie, hoţi de profesie, infractori prin efracţiune, bandiţi înarmaţi şi criminali, tăinuitori şi „ciripitori". Apoi defalcă treaba pe oameni. Hagerty trebuia să stea cu dubele pregătite în orice clipă ca să aducă plevuşca. Alţi detectivi fură desemnaţi să se ocupe de celelalte categorii. Filbert avea misiunea să aresteze pe bandiţi şi criminali. Brummel urma să ia interogatoriul anumitor tăinuitori...

Tom O'Carroll, asul şoferilor, se afla la volanul maşinii lui Filbert. Dacă vreo maşină era în stare să înfrunte orice primejdii, tocmai asta era. Porniră în viteză către un depozit de lemne dintr-o suburbie a oraşului. In afară de Filbert, care şedea lîngă şofer, alţi trei detectivi stăteau pe locurile din spate : Joe McGarry, Tiny O'Brien — campion de categorie grea la luptele greco-romane — cu o ureche cît o conopidă, şi Butcher Hughes, fost instructor. Dintre toţi cinci, numai Hughes era încordat, în timp ce maşina abia se strecura prin mulţimea de vehicule, aici ieşind, aici intrînd iarăşi în înghesuială. Hughes slujise cîndva la circulaţie şi ştia bine ce te aşteaptă în eventualitatea unei ciocniri

atunci cînd gonești nebunește. Ajungînd în curtea depozitului, Hughes coborî cel dintîi din mașină. În curte nu prea se vedeau lemne sau cărbuni. Depozitul nu era decît un paravan pentru treburile lui Edward Carkin. În mijlocul curții se ridica o baracă despre care puteai presupune că e biroul. Un individ, care pîndea la fereastră, deschise ușa larg și o zbughi spre fundul curții. Hughes țîșni după el și-l prinse tocmai în clipa cînd era gata să sară gardul.

Filbert și ceilalți detectivi dădură în același timp buzna în baracă.

— Salut, Slimy. Ia dă-mi arma încoace, spuse Filbert.

Carkin se încruntă.

— Ce căutați aici, Filbert? întrebă el.

— Hai, dă-mi arma, stărui Filbert.

— N-ai decît să ți-o iei singur.

Cît ai clipi, Tiny O'Brien înșfăcă o armă, iar McGarry o alta; băgînd mîna sub reverul hainei lui Carkin, în buzunarul de la piept, Filbert scoase la iveală un revolver.

— N-a fost acolo pînă nu l-ai pus dumneata, mormăi Carkin.

— Îți vin eu de hac numaidecît, se înfurie Filbert.

Cei doi detectivi îl imobilizară pe Carkin, în timp ce Filbert percheziționă baraca de la un capăt la celălalt. Dădu astfel peste o ladă căptușită cu tablă care conținea adevărate comori. O pușcă cu țeava scurtată, o geantă cu unelte de spărgător vîrîtă într-o traistă de dulgher și un teanc frumușel de lire sterline.

— Ce-i cu bănetul ăsta, Slimy, de unde-l ai? întrebă Filbert. L-ai șterpelit din casa doamnei Tyson, de pe Darlington Avenue?

— Am cîștigat banii ăștia muncind aici, la depozit, izbucni Carkin indignat. N-ai dreptul să dai buzna peste mine, Filbert. Unde ți-e mandatul?

Pînă și Filbert zîmbi.

— Nu face pe deșteptul, Slimy, zise el. Mandatele se fac acolo de unde viu eu.

Carkin tăcu mîlc.

— Ai să vii cu noi, îl înștiință Filbert. Trebuie să ne dai niște lămuriri. Știi că n-ai voie să porți asupra ta asemenea jucărele. Ai mai suferit o condamnare pentru asta... Ghinionul tău, o să te duci înapoi pentru vreo cinci ani, poate chiar pentru mai mult.

Carkin începu să se zbată.

— Cîinilor! scrîșni el.

Numai că nu putu să scape din mîinile detectivilor. Il îmbrînciră pe canapeaua din spate a mașinii, lîngă tovarășul său, pe care îl păzea Butcher Hughes. Cînd Filbert se urcă alături de șofer și se uită la omul lui Hughes, rosti batjocoritor, cu vocea lui pițigăiată:

— Nici tu n-o să te mai plimbi multă vreme liber, Shorty. Puteți să vă luați adio de la libertate. O să vă punem în cîrcă cel puțin zece capete de acuzare.

— O să ne pui pe naiba, Filbert, bombăni arestatul.

Se înapoiară cu mașina la prefectură, unde predară amîndoi arestații lui Fields, în sarcina căruia cădea interogatoriul.

Filbert și ajutoarele sale umblară după suspecți pînă noaptea tîrziu, aducîndu-i rînd pe rînd la prefectură. Numai doi criminali, cu un lung pomelnic de isprăvi sîngeroase la activul lor, izbutiră să le scape. Dar Filbert era hotărît să-i prindă ; nu avea să aibă liniște pînă nu punea mîna pe ei.

Scotociră case și localuri fără nici un rezultat. Pe la miezul nopții se opriră pe malul rîului. Detectivii, frînți de oboseală, se tolăniră pe pernele mașinii. Era primul moment de destindere din acea seară. Fumau fără să scoată o vorbă. Filbert asculta atent instrucțiunile fulger transmise prin radio patrulelor de pe șosea.

Deodată, postul poliției începu să transmită pentru ei. Cei doi criminali pe care îi căutau, Watson și Kelly, fuseseră văzuți ieșind dintr-un local de noapte în tovărășia a două bine cunoscute prostituate, Joyce Gabbage și Nellie Recher. Se urcaseră într-un automobil și porniseră cu mare viteză spre nord.

— Ai noștri sînt, băieți, le spuse Filbert celorlalți, trezindu-se din amorțeală.

La scurt timp urmă un alt comunicat. Mașina respectivă fusese văzută pe șoseaua principală, îndreptîndu-se spre nord.

— Bun. Dă-i drumul, Tom, porunci Filbert. I-ajungem noi.

Șoferul porni și apăsă îndată pe accelerator. Deși motorul era perfect pus la punct, mașina porni cu o icnitură și detectivii căzură pe speteaza canapelei. Curînd, zburau cu viteza maximă. Luminile goneau ca niște licăriri pe lîngă

ei și ceilalți șoferi, înspăimîntați, se grăbeau să tragă pe marginea șoselei, lăsîndu-i să treacă.

Mașina lor trebuia să întreacă cît mai repede toate mașinile care se întorceau acasă, în suburbii, dinspre oraș, ca să scape de acest trafic intens. Tom O'Carroll nu slăbea viteza cîtuși de puțin și le lăsa în urmă rînd pe rînd, strecurîndu-se chiar și pe partea nepermisă, dacă vedea vreun locșor liber. Nu scăpa nici cel mai mic prilej. În unele clipe ai fi jurat că sînt cît pe ce să se ciocnească de altă mașină. Butcher Hughes, care de obicei nu știa ce-i frica, ședea țeapăn abia ținîndu-și răsuflarea.

Mai se aflau încă prin suburbiile orașului, cînd Filbert zări la mare distanță mașina banditilor. Era o mașină mare, puternică, marcă americană. Șoferul, dumirindu-se probabil că îi urmărește poliția, apăsă pe accelerator și țîșni înainte. Curînd, apucă brusc pe o stradă lăturalnică. Pentru un moment, mașina păru că a scăpat de sub control, dar se redresă îndată. Polițiștii se avîntară după ea, derapînd la viraj. Începură să cîștige teren. Filbert scoase revolverul și ținti atent cu mîna stîngă în cauciucul unei roți din spate. Un schimb viu de focuri răsună pe strada aceea liniștită și mărginașă. Banditii nu încetiniră goana, dar poliția era acum aproape de tot.

— Intră-n ea, strigă Filbert, bagă-i în trotuar.

Mașina cea neagră a poliției se abătu deodată spre stînga, aproape atingînd-o pe cealaltă și silind-o să dea buzna pe trotuar, spre a evita ciocnirea. Mașina banditilor se smuci cu putere

în lături, cît pe ce să dărîme un stîlp de felinar, apoi se opri în loc.

Kelly și Watson, dimpreună cu cele două femei, săriră iute din mașină, proferînd amenințări cumplite. Butcher Hughes, care și de astă dată avu cel dintîi pămîntul sub picioare, se repezi și-l pocni pe Kelly în falcă. Nu se putuse stăpîni să nu-i plătească faptul că îl ținuse tot drumul ca pe jeratic. Kelly însă era un bătăuș vestit și, cum își pierdea sărita numai cît vedea un sticlete, nu se sinchisi de pumnul lui Butcher, sărind și el la bătaie. Nu se arătă cîtuși de puțin ageamiu. Se năpusti asupra lui Hughes, să-l schilodească și mai multe nu.

O'Brien, furișîndu-se în spatele lui Kelly, îl înșfăcă pe după gît, gata-gata să-l sugrume. În acest timp, Joe McGarry îl doborî la pămînt pe Watson, care se repezise la portbagaj să scoată arma, lovindu-l peste față cu o pereche de cătușe. Femeile, care niciodată nu stăteau cu mîinile-n sîn cînd partenerii lor se luau la bătaie, săriră asupra lui Filbert. Joyce Gabbage, căreia îi mersese buhul că se bate mai abitir decît mulți bărbați, socotind fără îndoială că pumnii sînt prea slabi pentru împrejurarea de față, își scoase la iuțeală pantoful cu toc înalt și, mînuindu-l ca pe un ciocan, se tot repezea să-i scoată ochii polițistului. Cît despre Nellie Recher, ea înjura cît o ținea gura.

Filbert se aprinse de mînie auzind măscările pe care Nellie le profera la adresa mamei și bunicii lui. Pînă atunci căutase doar să se ferească de rîvna celeilalte podoabe, de a-i scoate ochii, dar acum, pierzîndu-și cumpătul, le apucă pe

amîndouă de păr şi le izbi cap în cap, o dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd Joyce scăpă pantoful din mînă, iar Nellie se prăbuşi cu un geamăt pe trotuar. Nu-i plăcea să brutalizeze femeile; cu bărbaţii era altceva. Văzînd cum se zvîrcolea Nellie Recher pe jos, se simţi aproape ruşinat. Şi, parcă pentru a-şi ascunde simţămintele, izbucni furios:

— Numai voi sînteţi de vină. Uite ce păţiţi dacă vă înhăitaţi cu asemenea brute.

O ridică pe Nellie în picioare şi, după ce îi cercetă poşeta, o întrebă răstit:

— De unde ai banii ăştia?

Nu-i mai aşteptă răspunsul şi le împinse pe amîndouă în maşină.

— Sînt pline de bani, zise el către ceilalţi detectivi. Au operat pe cineva, nici vorbă. Au să ne spună ele pe cine, că de nu, mă recunosc eu singur ageamiu în meserie.

Pe la patru dimineaţa, Filbert şi oamenii lui încă mai cutreierau oraşul şi suburbiile. Era ora nimerită pentru vizitarea suspecţilor învinuiţi de crime, dar achitaţi. Trecură pe la Snowy Hickson, acuzat în două rînduri de crimă şi achitat de fiece dată. Hickson trecea drept mare specialist în exterminarea „ciripitorilor".

— Prea o faceţi lată, mă căutaţi întotdeauna cînd e prădat cineva, se plînse el.

— Probabil ştii multe despre ultimul caz, îl iscodi Filbert.

— Care?

— Doamna Tyson...

— Nici n-am auzit de ea...

— Unde-ai fost în noaptea de...

— Am fost la cinema cu nevasta.

— Aşa te duci tu la cinema ori de cîte ori se-ntîmplă vreo crimă... Ai alibiul gata pregătit.

— Să mergi la cinema e un lucru cinstit şi corect.

— In viaţa ta n-ai fost cinstit şi corect, i-o reteză Filbert.

Detectivii scotociră toată casa, căutînd lucruri de furat. Doamna Hickson se sculă din pat, pîndindu-le fiecare mişcare, convinsă că vor strecura ceva pe undeva, ca apoi să-i acuze bărbatul de furt.

— N-o să găsiţi nimic, mormăi Hickson. Eu muncesc cinstit. Nu-i aşa, mami? făcu el, întorcîndu-se spre nevastă-sa.

— Aşa-i, e adevărat, întări ea.

— Totuşi, o să mergi cu noi, Snowy, hotărî Filbert. Vedem noi la prefectură dacă alibiul tău stă în picioare. De, poţi să ştii... Şi-n cazul ăsta capul tău n-o să preţuiască prea mult.

Doamna Hickson se uită ţintă la Filbert...

Cam în acelaşi timp, o altă maşină a poliţiei se opri în apropierea unei căsuţe de lemn, cufundată în întuneric, undeva într-un cartier mărginaş. O alee pietruită trecea pe lîngă casă, către o intrare dosnică. Brummel şi detectivul Colenso coborîră din maşină şi porniră în lungul aleii. Inspectorul păşea uşor, cu picioarele lui lungi, deşi alergase mai toată noaptea. Era şi el la fel de nerăbdător să prindă hoţul de bijuterii ca şi colegii săi, chiar dacă nu credea că hoţul este în acelaşi timp şi ucigaşul doamnei Tyson.

La cîțiva pași de gardul din spatele casei, un individ dormea pe pămînt. Brummel se apleca să-l vadă.

— Asta stătea la pîndă să dea alarma, zise el. S-a îmbătat cu molanul jupînului.

Trecură prin portița rămasă fără pază și străbătură curtea. Fereastra bucătăriei era luminată. Brummel apăsă pe clanța ușii și intră, urmat de Colenso. La o masă lungă de lemn, un bărbat bea vin; un copil de vreo treisprezece ani dormea adînc pe o canapea; un alt individ tocmai golea o sticlă de vin într-un ulcior. Acesta puse sticla pe polița din jurul căminului și apucă în mînă un drug de fier. Era un om scund și solid, cu înfățișare de brută.

— Cine sînteți voi? întrebă el răstit.

— Sînt inspectorul Brummel... Iar dînsul detectivul Colenso... Tu ești Billy Ikins?

— Și de unde știu eu că sînteți sticleți?

Brummel își scoase legitimația.

— Ce poftești? mormăi Ikins, rămînînd la distanță, gata să lovească cu drugul. Bețivul de la masă începu să tălălăiască un cîntec trist polonez.

— Te îngrijești de emigranți, nu-i așa, Ikins? întrebă Brummel.

— Nu scoți nimic de la mine.

— Ar trebui să vorbești, îl sfătui inspectorul.

Ikins tăcea. Ochii lui ageri fugeau de la Brummel la Colenso. Nu-i mai văzuse niciodată pe cei doi detectivi.

— In seara asta era mai bine să nu patronezi nici o beție, spuse Brummel.

— Păi nu m-ai prins cu nimic, șefule, i-o întoarse Ikins.

Brummel avea informații că Ikins este tăinuitor de lucruri furate, pe care le cumpăra mai ales de la străini. In același timp era și „ciripitor“, lucra cu sergentul Brothers de la „controlul străinilor“ ; acesta îl proteja, în schimbul informațiilor despre străinii care țineau localuri clandestine.

— O să percheziționăm casa, hotărî Brummel, și scoase un mandat pe care Ikins îl citi cu mare atenție. Avem informații că aici sînt dosite lucruri furate !

— La ora asta o percheziție se potrivește ca nuca-n perete, se bosumflă Ikins.

— Văd că n-ai închis încă, zise Brummel, uitîndu-se la omul de la masă, care cînta și acum cîntecul acela trist polonez. E feciorul tău ? întrebă inspectorul, arătînd spre băiatul adormit de pe canapea.

— De ce vrei să știi ?

— Il dai pe brazdă de mic, nu ? Să ajungă aidoma otrepelor din jurul tău, nu ?

Zicînd acestea, Brummel se îndreptă spre ușa care dădea în casă.

— Nu intra ! îl opri Ikins, ridicînd amenințător drugul de fier. Familia mea doarme.

Colenso scoase revolverul și-l îndreptă asupra tăinuitorului.

— Ia dă tu încoace drugul ăla.

Ikins se supuse mîrîind.

Brummel deschise ușa și trecu printr-un coridor întunecat în prima încăpere. Aprinse lumina. Era camera de provizii — cîndva cameră

de dormit. Lăzi cu sticle de vin stăteau stivuite lîngă perete; în rest — butoaie și damigene cu băutură. Chiar lîngă ușă se vedea o targă — de bună seamă, culcușul individului care păzea depozitul. Brummel își aruncă ochii sub ea și scoase la iveală o casetă încuiată de fier cositorit.

— Deschide-o, porunci inspectorul.

Patronul cîrciumii clandestine nu avu încotro și îi făcu pe voie.

Caseta era plină cu ceasuri de mînă, inele, butoni de aur și bijuterii de tot felul.

— De unde ai toate astea? îl luă Brummel din scurt.

— Mi le-au dat clienții drept plată pentru ce-au băut.

— Nu te cred.

Inspectorul luă un ceas de aur în mînă, prefăcîndu-se că îl examinează cu atenție.

— Ceasul ăsta cine ți l-a dat?

— Nu-mi aduc aminte.

Brummel schimbă o privire plină de înțeles cu Colenso, care stătea în spatele lui Ikins.

— Ceasul e furat de la doamna Tyson, nu-i așa? rosti deslușit Brummel. Doamna Tyson a fost asasinată. Ești într-o încurcătură serioasă, Ikins.

— Ce tot spui, șefule? făcu Ikins cu dispreț.

— Ia vino tu mai bine cu noi, zise Brummel, iar Colenso puse mîna îndată pe caseta de fier cositorit. O să dai toate explicațiile la poliție.

Aprigul patron al cîrciumii clandestine străbătu curtea între cei doi detectivi. Tăceau amîndoi. Ikins se minuna de aerul serios al lui Brum-

mel, înțelegînd că și-a găsit nașul cu sticletele ăsta. Drept care prinse grai înainte să ajungă la portiță.

— Ce vrei să știi?

Tustrei se opriră în loc.

— De unde ai toate flecuștețele astea? întrebă Brummel.

— Le-am cumpărat de la... — și Ikins pomeni numele a trei străini care furau prin hoteluri.

— Dar cu hoțul de bijuterii cine lucrează?

— Habar n-am.

— S-ar putea să afli, stărui inspectorul.

— Da, da, s-ar putea, conveni Ikins.

— Vreau să-ți propun ceva, continuă detectivul. Dacă îmi afli numele lui, renunț la toate capetele de acuzare pe care le am împotriva ta. Cred că e destul.

— S-a făcut, se învoi Ikins și, după o clipă de tăcere, adăugă: Acum îmi dai înapoi lucrurile mele?

— Oh, nu, nu acum, îl dezamăgi Brummel.

„Pînă nu am informația pe care o vrea sticletele ăsta, pot să-mi iau rămas bun de la ele“, cugetă Ikins cu amărăciune, dar trăgea nădejde că Brothers o să se intereseze de soarta lui.

Brummel era mulțumit de rezultatul acestei vizite. Caseta de fier, cu tot ce conținea, îl lega pe Ikins de el, în ciuda lui Brothers. Patronul cîrciumii clandestine era în stare să o vîndă și pe maică-sa ca să-și capete caseta înapoi.

Ajuns la mașină, inspectorul vorbi prin radio cu prefectura de poliție. Cei trei străini trebuiau arestați fără întîrziere. „Ikins și ăștia trei pungași ar putea intra foarte ușor la apă, dacă

socotelile noastre dau greş, glumi Brummel în sinea sa. Ar putea foarte bine să fie arestaţi pentru uciderea doamnei Tyson."

Înainte să se întoarcă la prefectura de poliţie, se abătu pe la cîţiva dintre propriii săi agenţi informatori. Nu aveau nimic pentru el. Îi măguli, îi ameninţă, le făcu promisiuni, ba unuia chiar îi plăti un „pahar" în plus, din fondul de „ungere" a informatorilor, însă fără nici un folos. Nici unul nu ştia nimic despre cazul Tyson. Brummel trebuia să recunoască faţă de Fields că nu a găsit nici cel mai neînsemnat indiciu pentru descoperirea tăinuitorului sau a hoţului.

La consfătuirea din zorii zilei, detectivii brigăzii „crime" căzură de acord că sînt încă foarte departe de a pune mîna pe criminal.

Apoi plecară cu toţii să se odihnească cîteva ceasuri.

La opt dimineaţa erau din nou la datorie: Fields era gata să reia interogatoriul suspecţilor, Filbert să dea o raită pe la firmele cu care doamna Tyson avusese legături de afaceri şi Brummel, care dispunea de o cheie de la vila aceea ca o casă de păpuşi, să facă o nouă cercetare la locul crimei.

13

TIRZIU după-amiază, cînd Brummel intră în biroul inspectorului-şef, Fields şedea la masa de lucru cu un vraf de hîrtii în faţă. De astă dată era fără pălărie. Nu avea cîtuşi de puţin aerul sever şi inchizitorial de şef al brigăzii „crime",

ci părea mai degrabă un inofensiv boxer profesionist de modă veche, cu nasul lui turtit şi cu chelia-i rotundă, strălucitoare, abia acoperită de cîteva şuviţe de păr pieptănate curmeziş.

— Trage-ţi un scaun, Stewart, spuse el. Chiar acum am terminat să mă uit prin hîrtiile astea.

Brummel se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Ei, Frank, ce zici?

Fields îi întinse două teancuri de scrisori legate cu grijă cu o panglică albă.

— Sînt scrisorile a doi bărbaţi diferiţi, îl informă el. Celelalte le-a primit de la fostul soţ şi de la nişte rude. Nu prezintă nici un interes. Nu m-am mai ostenit să le leg la loc.

— Cine sînt cei doi bărbaţi, Frank?

— Ciudat e că nici unul nu-şi dă numele. Unul îşi zicea „Lover Boy", celălalt „Daddy".

— Interesant, făcu Brummel.

— Nu ştiu, zău, continuă Fields, dar parcă nu există nimic cu adevărat semnificativ în scrisorile astea. Mai mult vorbărie.

— Cei doi bărbaţi erau amanţii ei?

— Mda... se prea poate, încuviinţă Fields. Trebuie să fi fost şi asta o poamă, o stricată pînă-n măduva oaselor. Nici nu-i de mirare că a lăsat-o bărbatul... Stewart, ia mai bine şi tu scrisorile şi uită-te prin ele. Mie s-ar putea să-mi fi scăpat cîte ceva.

Pe cînd Brummel punea scrisorile în buzunar, Fields îi împingea în faţă raportul medicului legist. Inspectorul îl citi pe nerăsuflate. Raportul arăta că femeia a murit în urma loviturilor violente primite în obraz şi în cap, precizînd că decesul a survenit curînd după miezul nopţii.

Victima nu murise imediat, ci la cîtva timp după primirea loviturilor, aproximativ una pînă la două ore.

Erau acolo diverse alte rapoarte pentru Brummel. Unul, de la biroul central de informaţii, relata că doamna Tyson era originară dintr-un alt stat, unde mai avea încă nişte rude — mătuşi şi unchi. Părinţii ei decedaseră în urmă cu cîţiva ani.

— Pare-se că n-a avut nici fraţi, nici surori, explică Fields. A moştenit toată averea familiei. Nu prea mult, totuşi.

— Tyson trebuie să se fi însurat cu ea din dragoste, zise Brummel. Dar eu unul am crezut întotdeauna că, în mediul lui, banul se însoară cu banul.

Raportul administratorului băncii nu aducea nici o lumină în ce priveşte sursa considerabilelor depuneri pe care victima le făcea în mod regulat, nici în ce priveşte destinaţia sumelor retrase, care depăşea cu mult nevoile gospodăreşti ale doamnei Tyson.

— Şi-a ascuns cu grijă o bună parte din viaţă, spuse Brummel, şi convingerea i se întări în acest sens atunci cînd citi raportul detectivului Mann. Mann făcuse cercetări prin vecini, dar găsise numai o singură persoană în stare să dea cît de cît nişte informaţii — domnişoara Grace Tippet, menajera din casa vecină, o clădire frumoasă, cu două etaje, aşezată pe un dîmb, care domina parcul şi casa doamnei Tyson. Domnişoara Tippet povestise că de vreo doi ani de zile, doamna Tyson era vizitată o dată sau de două ori pe săptămînă de acelaşi

bărbat, care își ducea mașina direct la garaj și apoi intra repede în casă. Nu putuse niciodată să-l vadă ca lumea. Musafirul venea către seară și ea, fiind destul de înaintată în vîrstă, avea vederea slabă. In orice caz, putea să spună că era un bărbat înalt, cu o ținută elegantă și un aer aproape distins; parcă purta o mustață tunsă scurt, milităreşte. Nu era tînăr — putea să aibă cincizeci de ani.

— Nu pare să fie „Lover Boy", opină Brummel. Aș crede mai degrabă că e „Daddy".

— Ipoteza e la fel de valabilă și invers, zise Fields.

— Ai dreptate, continuă Brummel, acel distins *gentleman* putea foarte bine să semneze scrisorile „Lover Boy". E extraordinar cum bărbații respectabili, în jur de cincizeci de ani, devin ridicoli de bunăvoie. Adu-ți aminte de negustorul acela de textile, care avea copii mari și semna scrisorile către dulcineea lui „Floare de piersic". Sau de acel M. P., care își alintă prietena, putred de bogată, „bombonică dulce", deși numără aproape șaizeci de primăveri. Știi despre cine vorbesc. Bea de stinge. Se spune că ajunge ministru dacă partidul lui iese în alegeri.

Fields arborase o expresie serioasă. Nu credea nimerit pentru el să ia parte la asemenea discuții.

— Dacă informațiile domnișoarei Tippet corespund adevărului, raționă inspectorul-șef, dacă nu se datoresc adică imaginației ei, atunci e prea puțin probabil ca acest musafir să-i fi scris vreo scrisoare. De ce i-ar fi scris? Doar o ve-

dea destul de des. Era aproape ca un soț pentru ea.

— Cîteodată și soții scriu scrisori, zise Brummel. Mai cu seamă atunci cînd nu sînt decît musafiri, ca tipul în cauză. Deocamdată, ridică el din umeri, n-are importanță dacă individul e „Lover Boy", „Daddy", sau altcineva. Semnificativă mi se pare doar tăcerea lui. Fără discuție, dacă a fost în casa ei în noaptea crimei, atunci caută să se țină în umbră.

— Domnișoara Tippet are convingerea că nu l-a văzut, îi aminti Fields. E aproape sigură că n-a vizitat-o în noaptea crimei.

— Asta nu înseamnă că individul n-a fost în casă, stărui Brummel în părerea sa.

— Ai dreptate, conveni Fields. Oricum, e la fel de verosimil că încearcă să scape de anchetă, de teamă să nu intre în gura gazetelor, ceea ce i-ar fi probabil neplăcut. Altminteri, ar fi fost cazul să apară, desigur...

— Presupun că ancheta continuă, nu? întrebă Brummel.

— Da, firește, zise Fields, însemnînd ceva în agendă. Ei, hai să ne apucăm de treabă, Stewart, continuă el pe un ton care părea să spună că pînă atunci nu făcuseră altceva decît să flecărească. Uite, asta-i pentru deseară... Și, mișcîndu-și mîinile cu vioiciune pe deasupra mesei de lucru, găsi o hîrtie pe care i-o întinse îndată. E raportul pe care l-am cerut. Despre Rooney și spelunca lui...

— Cazinoul?

Fields încuviință din cap.

Brummel își aduse aminte că inspectorul-șef ceruse acest raport la scurt timp după începerea cercetărilor. Nu-și putu ascunde mirarea.

— Deseară facem o descindere, îl încunoștință Fields. Am vorbit cu chestorul... Dacă citești raportul, ai să vezi că majoritatea căpeteniilor din lumea interlopă frecventează spelunca lui Rooney. Își cheltuiesc banii acolo. Mai ales de cînd Rooney și-a lichidat concurența... La el o să-i luăm ca din oală, pe toți aceia care ne-au scăpat astă noapte.

Inspectorul-șef scria ceva în carnetul lui. Brummel citea raportul. Deodată ridică ochii:

— Rooney a cîștigat multă influență în ultima vreme.

Se apleca înainte, ca și cînd ar fi vrut să-i împărtășească un mare secret și adăugă:

— Avocatul lui intră la ministru ca la el acasă, și zîmbi cu cinism. Desigur, n-are hîrtie la mînă cum că e la el acasă, dar dispune de ministru, ceea ce înseamnă la fel de mult.

Fields ridică din umeri.

— Noi trebuie să ne facem datoria, vorbi el pe tonul cu care se adresa de obicei tinerilor.

Tăcu puțin, apoi rosti rar și cu grijă, ca un actor:

— Știu dintr-o sursă extrem de serioasă că Rooney e asociat în cel mai mare depozit de mașini furate din oraș. Cunoști firma „Motoarele Duke" ? Rooney ridică săptămînal de la Tony Duke jumătate din cîștig. Se folosesc de cei mai ageri bandiți în afacerea asta... Rooney mai e amestecat într-o mulțime de alte potlogării. Am informații că e hrăpăreț la culme.

— Atunci e omul nostru.

— Da, dar pînă la un anumit punct, preciză Fields.

— Crezi că primeşte în păstrare lucruri furate ?

— Nu, nu cred, zise Fields. În schimb, sînt convins că ştie cine-i tăinuitorul. Şi cunoaşte probabil şi hoţul de bijuterii. Se prea poate ca amîndoi să-i plătească tăcerea.

— N-am stat de vorbă niciodată cu Rooney, spuse Brummel. De văzut, l-am văzut destul de des. La curse. Inspectorul bătea darabana cu degetele în sticla de pe birou. Obişnuiţii jocurilor de noroc se vor alarma groaznic. La fel şi indivizii care au concesiunea afacerii în cauză. Să le încalce cineva domeniul ! Nu ştiu cum se va putea, domnule !

— N-a mişcat nimeni un deget în privinţa lui Rooney, se indignă Fields. Patronează cea mai abjectă speluncă din oraş. Intervenţia poliţiei a devenit necesară de multă vreme.

Continuă să înfăţişeze amănunţit pregătirile făcute în vederea descinderii. Nu degeaba era cunoscut ca organizatorul cel mai abil şi mai conştiincios din întreaga poliţie ; mai erau doar cîteva lucruri de pus la punct. Scoase o schiţă a cazinoului — o clădire cu un etaj, special amenajată ca local de noapte la parter şi cu tot etajul rezervat tripoului.

— Vom ataca parterul şi etajul deodată, explică Fields. Trebuie să dăm buzna în bar, deşi n-o să găsim pe nimeni acolo... Dar jucătorii trec toţi prin local ca să ajungă la lift. Jos, în local, sînt şi verificaţi. Biroul lui Rooney se află

la etaj. De obicei, el se duce sus în jurul orei zece sau unsprezece. Eu cu cei de sus am treabă. Punem mîna pe toţi tăinuitorii. Pe toţi suspecţii. Nici vorbă că o să ne pice în plasă şi cîţiva bandiţi. Îi înşfăcăm şi pe ei.

„Hm, mare îndrăzneală şi descinderea asta", cugetă Brummel. Nu l-ar fi întrebat niciodată pe Fields despre motivele unei asemenea hotărîri, dar de astă dată socotea că trebuie să fie vorba de niscaiva calcule personale. Nu era greu de ghicit că dacă îl avea în mînă pe Rooney, Fields şi-ar fi asigurat sprijinul ministrului, care se afla în cîrdăşie cu avocatul lui Rooney. Era un mijloc îndrăzneţ de a-şi menţine poziţia faţă de guvern, după eşecul din noaptea trecută, cînd nu izbutise să-l aresteze pe asasin. „Oricum ai suci lucrurile, Fields nu are nimic de pierdut, numai de cîştigat", îşi zise inspectorul.

— Şi-acum, despre Rooney... începu Brummel.

Fields se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi netezi părul lipit în şuviţe subţiri pe craniu-i colţuros. Făcea impresia că meditează.

— Cred că ar fi mai bine dacă te-ai ocupa tu de el, Stewart.

Brummel zîmbi.

— De fapt, eşti singurul om capabil să trateze cu el, continuă Fields, prefăcîndu-se că se uită în altă parte. Rooney va accepta probabil să staţi de vorbă.

— E un încăpăţînat.

— Întocmai, încuviinţă Fields. Dar nu ştiu exact cît de încăpăţînat. Bătrînul Burton e în măsură să-ţi spună cîte ceva despre el. L-a văzut de multe ori pe cînd ancheta isprăvile unei

bande de criminali. Tocmai în ajunul retragerii lui din poliție, îți amintești?

— Fie, am să discut cu Rooney.

— Burton spunea o dată că Rooney și-ar vinde și sufletul pentru un șiling.

— Crezi că ne-ar da orice informație, ca să-și salveze banii sau pielea? întrebă Brummel.

— N-am vrut să spun asta, preciză Fields. Eu nu știu mai nimic despre el. Dar nimeni nu știe mai bine decît tine că aproape orice infractor tot vorbește o dată și-o dată. Sau ca să-și scape pielea, sau ca să-și lichideze concurența.

— Unde ar ajunge oare criminalistica fără „ciripitori" și fără bastonul de cauciuc? mormăi Brummel cu falsă seriozitate.

Fields lăsă privirea în jos. Nu-i plăceau nici cinismul, nici vanitatea lui Brummel. Ba cîteodată chiar nu se putea opri să nu se gîndească dacă Brummel are vreun principiu moral în viață.

Îi întinse colegului său o coală bătută la mașină.

—Ai aici toate amănuntele despre Rooney, zise el. Cei mai mulți dintre dușmanii lui sînt închiși. Și au condamnări mari.

— Asta ar putea să fie important, observă Brummel.

— Eu, continuă inspectorul-șef, propun să intri în biroul lui Rooney la aproximativ un minut după ce începem descinderea la ambele caturi. Adică, în jurul orei nouă.

— Foarte bine, conveni Brummel.

Ii plăcea sarcina ce îi revenea în cadrul acestei acțiuni. Să lupte cu agerimea minții sale împotriva unui om puternic ca Rooney, căruia totul îi mergea în plin, aproape îl încînta. L-ar aresta numaidecît pe acest rege al bacaralei, dacă i-ar sta în putință. Brummel era sincer cu sine însuși. Era un vînător de răufăcători, gata oricînd să pornească la o asemenea vînătoare, și asta îi umplea viața. Dar acum exista și un alt motiv, mult mai puternic și mai convingător pentru el : ținea morțiș să dovedească eroarea lui Fields în privința hoțului de bijuterii. Și putea să o dea în vileag, numai făcînd tot posibilul ca să dovedească că el are dreptate.

Fields se afla în posesia cîtorva informații despre Rooney.

— Axham de la „evidență" mi-a telefonat adineauri referitor la cei doi bandiți notorii care se găsesc în oraș, vorbi inspectorul-șef. Axham presupune că i-a trimis încoace Tonk, fostul rege al bacaralei, ca să pună mîna pe Rooney. Aștia n-au să facă nici o ispravă, cu siguranță. Băieții lui Rooney n-au să-i scape o clipă din ochi.

— Poate ar fi nimerit să-i promit lui Rooney că o să-i supraveghem noi în locul lui, zise Brummel pe jumătate în glumă. Îl scutim de o cheltuială.

— Nu cred că trebuie să-i promitem ceva, se împotrivi Fields.

— S-ar putea totuși să n-avem încotro.

— Atunci o să fim obligați să ne ținem de cuvînt, rosti inspectorul-șef, cu seriozitate.

14

MAI ÎNAINTE ca Fields să se ridice de pe scaun, discutară în amănunt toate probabilitățile.

— Ce-ar fi să mîncăm ceva, Stewart?

— Nu-i o idee rea, Frank.

— Haidem la expres.

— Nu găsești o mîncare ca lumea acolo, se strîmbă Brummel, căruia îi plăcea numai un restaurant bun. Avem timp destul ca să mîncăm în oraș. Te duc eu la un local italienesc.

Inspectorul-șef îl privi cu neîncredere. Rareori se întîmpla să nu mănînce acasă și, în general, îi plăceau mîncărurile simple. Știa că Brummel se răsfăța ca un prinț în privința asta, dar, la drept vorbind, nu era treaba lui cum se descurca cu asemenea risipă. Nu auzise niciodată vreo insinuare că Brummel ia mită și ar fi auzit, cu siguranță, dacă ar fi fost ceva. Prefectura poliției era un stup de „ciripitori"; nu exista detectiv care să nu fie urmărit de un altul, și orice notă informativă ajungea la iuțeală pe biroul inspectorului-șef.

— Bine, Stewart, cedă el. Accept.

Era foarte mulțumit de hotărîrea lui. Fața-i lată și negricioasă avea un aer băiețos, aproape vesel, atunci cînd își potrivi corect pălăria cu borul îngust pe cap.

— Inainte să plecăm, mai bine ne-am abate să vedem ce face Bruce, spuse inspectorul-șef, în timp ce mergeau pe coridorul cu pardoseala lustruită, către liftul ce trebuia să-i ducă la subsol, unde se aflau camerele de interogatoriu.

Păşea prevăzător ca de obicei, iar Brummel, cu pălăria în mînă, îl urma călcînd suplu şi elegant, de parcă ar fi fost aghiotantul guvernatorului. Chipul lui cu trăsături regulate, părul castaniu-roşcat pieptănat cu grijă, hainele-i bine croite contrastau puternic cu înfăţişarea greoaie a lui Fields, parcă şi mai trupeş în costumul lui strîmt, cenuşiu-închis.

In dreptul sălii de consiliu, prin uşa deschisă, auziră glasul unui detectiv tînăr:

— Trebuie să ne aprobe cererea.

Fields bufni cu dispreţ:

— Unii din băieţandrii ăştia tineri aduc mai curînd a conţopişti decît a detectivi. Nu-i interesează decît leafa.

In lift îl încunoştinţă pe Brummel că Filbert a interogat majoritatea furnizorilor doamnei Tyson, pe unii chiar de cîteva ori, şi că tocmai îl luase din nou la întrebări pe Beeby, lăptarul.

— Ce naiba speră să scoată de la el? se miră Brummel.

Asta îi aminti lui Fields de convingerea colegului său, cum că hoţul de bijuterii nu este şi ucigaşul doamnei Tyson. In schimb, Bruce Filbert credea acest lucru.

— Beeby se preface, o scaldă, bombăni Fields aspru. Bruce bănuieşte că se poartă aşa, fiindcă nu vrea să dea informaţii despre hoţ.

— Bruce n-are s-o izbească de data asta, zise Brummel.

— Il subevaluezi, replică Fields. Ţine minte vorba mea, Bruce va ajunge departe.

Ieşiră din lift şi se îndreptară către o uşă unde era postat un poliţist în uniformă, mai

vîrstnic, de aproape douăzeci şi cinci de ani în slujbă. Omul luă poziţie de drepţi şi salută cu mîna la chipiu, deschizîndu-le uşa. Pătrunseră într-un coridor îngust, cu încăperi ca nişte celule de amîndouă părţile. Toate uşile erau închise. Un miros specific, de dezinfectant şi săpun, îmbîcsea aerul. Placheurile lui Fields bocăneau pe pardoseala de ciment, curmînd cadenţat liniştea.

Inspectorul-şef ciocăni la ultima uşă şi intră împreună cu Brummel. Înăuntru era mai întuneric decît pe coridor. Nu ardea lumina. Prin singura ferestruică a încăperii, prevăzută cu gratii şi aflată aproape de îmbucătura peretelui cu tavanul, înserarea de vară îşi trimitea umbrele albăstrii şi triste peste creştètul lui Athol Beeby, care şedea pe un scaun lipit de perete. Filbert şedea în faţa lui, pe colţul unei mese care, împreună cu trei scaune, reprezenta tot mobilierul.

Noii veniţi dădură mai întîi cu ochii de spinarea masivă a detectivului. Acesta întoarse încet capul spre ei.

— Beeby a admis pînă la urmă că a văzut pe cineva suspect, raportă el.

Lăptarul se ridică pe jumătate de pe scaun, cătînd îngrozit în jur.

— Stai jos, Beeby, rosti Filbert, fără să-şi întoarcă ochii de la superiorii săi.

— Mi-au trebuit ceasuri întregi ca să-i smulg mărturisirea asta, adăugă Filbert.

Fields şi Brummel îl cîntăriră pe Beeby din cap pînă în picioare, cu o privire pătrunzătoare şi încercată.

Brummel vorbi cel dintîi.

— Beeby, persoana asta despre care i-ai spus detectivului Filbert că ai văzut-o...

— Eu n-am văzut pe nimeni, izbucni tînărul, încurajat de prezența celor doi superiori, prezență care părea să-i făgăduiască protecție în fața anchetatorului său. Domnul șef Filbert m-a făcut să spun că am văzut.

Brummel aruncă o privire spre Fields, care interveni imediat și începu să-l interogheze personal pe Beeby.

— Susții că detectivul Filbert te-a făcut să spui ceva ce n-ai fi vrut să spui. Cum a făcut asta ?

— Păi uite... îngăimă Beeby, șovăind. Mi-a pus vorbele în gură, dacă mă pricepeți dumneavoastră.

— Nu, nu pricep.

— M-a întrebat dacă am văzut pe cineva ieșind din casa cu numărul 12 de pe Darlington Avenue, în jur de ora trei. Ei bine, poate c-am văzut, dar nu-mi mai aduc aminte. Dînsul mi-a spus că nu se poate, că trebuie să fi văzut pe cineva ieșind. S-a ținut vreo jumate de ceas de capul meu. Mă tot omoară cum că femeia de serviciu m-a auzit lăsînd laptele doar la cîteva clipe după ce ea l-a auzit pe hoț ieșind pe ușa din dos...

— Tu nu l-ai văzut pe hoț ?

— Nici pomeneală.

— Atunci, de ce i-ai spus detectivului Filbert că l-ai văzut ?

— Pentru că dînsul zice că trebuie să-l fi văzut.

— Şi-ţi închipui cumva că eu te cred?
— Păi, ăsta-i adevărul.
— Tu nu spui totdeauna adevărul... N-ai declarat de bunăvoie că te-ai dus în jurul casei şi te-ai uitat în camera de baie?
Beeby o cam băgă pe mînecă. Lăsă ochii în pămînt şi amuţi.
— De ce te-ai dus în jurul casei?
— M-am gîndit că poate aud ceva, aşa cred.
— Nu era posibil să auzi nimic, doar era dimineaţă devreme, în zori.
— M-am gîndit să intru pe geam, mărturisi Beeby. Dar mi s-a făcut frică. Mi-am zis c-o să mă vadă cineva şi dau de bucluc.
— Da, ai fi fost arestat pentru crimă, spuse Fields sec, aruncîndu-i o privire lui Filbert. Beeby, continuă inspectorul-şef, de ce nu i-ai spus detectivului Filbert tot ce mi-ai spus mie?
— Eram prea speriat.
— Păi nu aveai de ce să te temi.
— Zău? exclamă Beeby şi, arătînd spre Filbert, adăugă: Mi-a spus că sînt pungaş.
Lui Fields nu-i ardea să-l audă trăncănind.
— Detectivul Filbert avea motive serioase să presupună că minţi, i-o reteză el autoritar.
— Nu m-a lăsat nici o clipă să vorbesc...
— Mai ţine-ţi gura! se supără Fields. Nu eşti cinstit, o scalzi tot mereu cu răspunsurile. Asta-i situaţia, Filbert, nu-i aşa?
Voinicul detectiv se aprinse la faţă.
— Beeby ăsta e cel mai mare şi mai afurisit mincinos pe care l-am pomenit.
Lăptarul se pierdu de tot. Stătea cu capul în piept, de parcă ar fi aşteptat o sentinţă de

moarte. După cîteva clipe deschise gura și îngăimă abia deslușit:

— Eu nu sînt... Jur... Pe Dumnezeu din cer... Ridică încet ochii rugători spre Fields:

— Vreți să-i telefonați mamei?

Inspectorul-șef se uită în jur, văzu fața îmbufnată a lui Filbert, văzu zîmbetul sardonic al lui Brummel și îl măsură disprețuitor pe Beeby de sus pînă jos.

— Am hotărît să te las liber deocamdată, Beeby, spuse el. Să nu-ți închipui că situația ta e limpezită. Cred că ești un palavragiu. Am să te țin sub observație, să știi.

Apoi se întoarse către Filbert.

— Cheamă-l jos pe McGarry, să-l escorteze pe Beeby.

— Adică... Pot să plec? îngăimă Beeby tulburat, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da, zise Fields. Și poți să te socotești foarte norocos, adăugă el cu ipocrizie.

Neașteptata apropiere a punerii sale în libertate îi dădu curaj lui Beeby să protesteze.

— M-a ținut aici aproape toată ziua, începu el, cu ochii la Filbert, care încă mai vorbea la telefon. N-am pus nimic în gură. Nu m-a lăsat măcar să trag un fum de țigară. Nu mi-a dat un ceai. Și el a băut vreo cîteva. Zicea că are nevoie să-și păstreze forțele, ca să se poată ocupa de indivizi ca mine.

— Vrei cumva să faci o plîngere? întrebă Fields tăios și, înainte ca Beeby să deschidă gura, preciză răspicat: Detectivul-șef Filbert a procedat corect. Aici se anchetează o crimă... Vorbea aidoma unui ghid care conduce niște

persoane foarte importante prin prefectura poliției.

Se auzi o bătaie în ușă și McGarry se arătă în prag.

— Condu-l pe Beeby afară și dă-i drumul, zise Fields.

— Am înțeles, răspunse McGarry, și se apropie de Beeby.

De îndată ce ieșiră, Fields aprinse lumina.

— N-are rost să stăm pe întuneric, Bruce, făcu el voios. Voi pune un om mai tînăr pe urma lui Beeby, să nu-l scape din ochi, căută inspectorul-șef să-și îmbuneze favoritul.

Filbert rămase posac.

— Domnule, glăsui el cu vocea-i nesigură și pițigăiată, îmi îngădui să vă spun că, după părerea mea, n-ar fi trebuit să-i dăm drumul lui Beeby. E o secătură, un mincinos.

— Eu cred că Beeby a spus adevărul, interveni Brummel liniștit.

Filbert oftă zgomotos. Vorba calmă a lui Brummel, „lingușitorul", îi displăcea mai mult ca oricînd.

— Susții deci că am încercat să-l fac să mărturisească lucruri pe care nu le-a făcut? întrebă Filbert, urnindu-se cîțiva pași înainte cu trupul lui voinic, ușor aplecat din umeri.

— Cîtuși de puțin, Bruce, răspunse Brummel, privindu-l calm. Cred doar că ai apucat pe o cale greșită cu Beeby.

— Dumneata nu poți să greșești, nu? îl zeflemisi Filbert.

— Nu în legătură cu Beeby, preciză Brummel. Omul e nevinovat, te asigur: cel care se înde-

letniceşte cu căutarea adevărului, se arată bănuitor faţă de adevăr, atunci cînd acesta e prea evident.

— Nu mă lovi atît de josnic, Brummel, izbucni Filbert cu dispreţ. Trebuie să mă crezi un neghiob, dacă te aştepţi să iau în seamă ce-ai spus.

— Eu nu mă aştept să faci nimic din ceea ce cere inteligenţă, i-o întoarse Brummel, ieşindu-şi brusc din fire.

Fields găsi cu cale să intervină între cei doi bărbaţi.

— Ajunge, domnilor, vorbi el sever, discuţia a mers prea departe. In cazul de faţă nici unul dintre dumneavoastră nu are deplină dreptate şi nu este complet greşit. Hai, potoliţi-vă şi daţi-vă mîna, încheie inspectorul-şef, conştient de autoritatea lui faţă de cei doi detectivi.

— Imi pare rău, Bruce, spuse Brummel, şi îi părea rău, într-adevăr. Ii întinse mîna, mirîndu-se că şi-a putut pierde cumpătul. Nu-l preocupase niciodată ceea ce credea Filbert sau un altul despre el.

— Să uităm asta, zise Filbert, luînd mîna lui Brummel în mîna-i osoasă şi surprinzător de mică. Numai că el nu uita nimic şi nu ierta pe nimeni.

Gura pe jumătate deschisă a lui Bruce Filbert, din pricina dinţilor săi ieşiţi în afară, care îi dădea un aer veşnic posac, îi făcea dificilă tăinuirea sentimentelor, chiar atunci cînd ar fi vrut să şi le ascundă. Dar acum nici măcar atît nu dorea.

Fields se comportă ca şi cînd cei doi s-ar fi împăcat cu adevărat.

— Hai să mănînci cu noi, Bruce, îl invită prietenos inspectorul-şef. Plăteşte Stewart.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, spuse Filbert, dar nu pot primi. Am o întîlnire.

— Cu logodnica, sper, nu-i aşa? făcu Fields aproape prosteşte.

— N-am eu norocul ăsta, mormăi Filbert. Trebuie să mă duc jos, să interoghez nişte arestaţi, adăugă el cu nemulţumire, vrînd parcă să spună: „Eu trebuie să muncesc şi, uite, voi doi huzuriţi!"

In faţa liftului, cînd se despărţiră, Fields nu-şi putu stăpîni părerea de rău pentru protejatul său.

— Ştii, Stewart, mărturisi el, acum parcă mă îndoiesc că am făcut bine dîndu-i drumul lui Beeby.

Brummel nu spuse nimic. Se minuna cît de repede a hotărît Filbert că hoţul de bijuterii este una şi aceeaşi persoană cu ucigaşul doamnei Tyson. Asta oare pentru că era şi el încredinţat că arestarea hoţului de bijuterii ar rezolva o mulţime dintre dificultăţile brigăzii „crime"? Nu însemna asta mai degrabă că Filbert anticipa punctul de vedere al şefului său? Ipoteza din urmă semăna mai bine cu el. Dispreţuindu-l din plin pe Filbert, Brummel înclina să-l socotească mai curînd un lingău greu de cap, decît un meşter în trasul sforilor.

Era vremea prînzului şi în holul de la intrare se vedea puţină lume. Trecînd prin faţa ghişeului de informaţii, auziră pe un poliţist tînăr spunîndu-i altuia: „Trebuie să citeşti neapărat cartea asta".

Se uitau amîndoi la o carte aflată pe masă.

— E vorba în toată cartea numai despre schimbarea sexelor... Arată, bunăoară, că bătrîna regină Bess a fost în realitate un bărbat...

Din încăperea rezervată presei apărură Bettery, East și alți colegi de-ai lor, dornici să stea de vorbă cu Fields și cu Brummel. Inspectorul-șef se purtă mai prietenos.

— Dacă avem noroc, îi întîmpină el, prindem vinovatul în mai puțin de cincizeci și șase de ore.

— Am mai auzit asta, spuse Bettery cu scepticismul lui dintotdeauna.

De astă dată, Fields nu se supără.

— Cred c-o să-mi dați dreptate, domnule Bettery, stărui el.

Godfrey Bettery, nerăbdător într-adevăr să afle cum stau lucrurile, își dădu pe față temerile :

— Cum să fiu sigur că nu ne păcăliți ?

Brummel găsi cu cale să intervină în discuție.

— Ascultă, Godfrey, începu el, ar fi timpul să știi că, fără motive serioase, inspectorul-șef nici n-ar pomeni că speră să aresteze vinovatul în următoarele 56 de ore.

Bettery nu-l crezu, pentru că nici nu voia să-l creadă.

— Dumneata ne-ai făcut o mulțime de promisiuni azi dimineață, Beau, dar nu ne-ai dat în schimb nimic, se bosumflă gazetarul.

— Mi-am călcat eu vreodată cuvîntul ? făcu Brummel, uitîndu-se la ceilalți reporteri cu o expresie de om jignit.

— Ce ştii acum? întrebă Neil Munro de la „Mail“.

— Destule lucruri, răspunse Brummel. Dar deocamdată nu pot să vorbesc. Uite ce-i, băieţi, urmă el după cîteva clipe de gîndire. Veniţi să mă vedeţi diseară, în jurul orei unsprezece. Atunci o să-mi descarc tolba pentru voi.

Cei doi detectivi se urcară în maşina poliţiei. După ce porniră, Fields îi spuse lui Brummel:

— N-am încredere în ăştia nici cît negru sub unghie. Nu ştiu să-şi ţină gura nici dacă vor.

Se aplecă înainte, spre şofer:

— Vezi să nu ne urmărească vreun gazetar din ăia. Nu ne trebuie codiţă în seara asta.

— Ştii, Frank, vorbi Brummel, cu cît îi văd mai des pe reporterii ăştia, cu atît mă conving mai mult că nu-s prea deştepţi, zău. Atîta timp cît li se pare că stăpînesc o problemă şi o cunosc pe toate feţele, sînt fericiţi. Şi dacă le dai impresia că le împărtăşeşti un secret, ţi-ar mînca din palmă, nu alta.

Brummel zîmbi şi adăugă:

— Sînt tare sărăcuţi cu duhul, ajung să creadă singuri propriile lor poveşti, atunci cînd le văd tipărite în ziar.

Apoi îi povesti lui Fields o întîmplare cu şeful biroului de presă al unuia dintre marile partide politice, un fost redactor la „Daily News“, care, în timpul alegerilor, furniza presei pronosticuri confidenţiale, pentru ca după aceea să le citeze prietenilor săi politici, ca şi cînd ar fi fost opinia independentă a ziarelor, iar mai tîrziu, cînd rezultatul alegerilor infirma pronosticurile respective, să critice tot el ziarele.

— Credea singur ce citea în gazete, încheie rîzînd Brummel.

Fields se lăsă pe pernele maşinii şi rîse cu poftă şi el.

15

TRIPOUL lui Charlie Rooney era cel mai mare din Australia. Era singurul cazinou clandestin care rămăsese instalat într-o clădire frumoasă. Celelalte tripouri erau mici afaceri murdare, ascunse în încăperi insalubre, prin suburbiile oraşului.

Charlie Rooney cumpărase o casă în cel mai frumos cartier şi o transformase în local de noapte şi tripou. Consiliul municipal, care interzisese localurile de noapte pe străzile principale, renunţase la această oprelişte pentru Charlie Rooney, iar acesta îşi arăta recunoştinţa făcînd într-una cadouri consilierilor influenţi. Localului de noapte i se făcuse reclamă în ziare şi la radio, iar deasupra intrării principale, într-o lumină aurie de neon, se lăfăia mîndru numele lui Rooney. Fireşte, casei de joc nu i se făcuse nici un fel de reclamă, nici în ziare, nici la radio; amatorii nimereau acolo şi singuri. Jocul era cinstit şi sigur. Dar, deşi localul era rareori vizitat de membrii brigăzii pentru jocurile de noroc sau de cei de la moravuri, Charlie Rooney, nefiind din tagma celor prea încrezători, îşi păzea catul de sus ca pe o bombă atomică secretă. Nimeni nu putea să ajungă sus pînă nu era verificat şi acceptat de Sonny An-

derson — mîna dreaptă a lui Rooney și administratorul localului de noapte. Jucătorii erau obligați să treacă prin local ca să fie verificați. O dată acceptați, erau conduși la o ușă deasupra căreia stătea scris „Exit“, și care se afla aproape de estrada orchestrei, apoi pătrundeau într-un coridor care ducea într-un hol unde se afla ascensorul menit să-i transporte la etaj. Exista și o scară, dar era închisă cu o ușă de fier. Printr-un vizor tainic, omul de pază dinapoia ușii scruta jucătorii atunci cînd intrau în hol și așteptau ascensorul. Peste tot forfoteau oamenii de pază. Aceștia aveau în seamă biroul personal al lui Rooney, localul de la parter și tripoul de la etaj. Majoritatea dintre ei știau tot ce trebuiau să știe pentru cazul că ar fi izbucnit vreun scandal. Unii erau țintași desăvîrșiți. Nu toți făceau parte din tagma banditilor de rînd — bătăuși sau criminali. Lui Charlie Rooney îi plăcea calitatea în toate. Armata lui număra mulți tineri cu școală, foști campioni de atletism, care purtau haine de cea mai fină calitate și vorbeau politicos cu clienții, într-o englezească fără de cusur. Rooney se îngrijea ca locotenentul său, Sonny Anderson, să recruteze mereu elemente din școli înalte — oameni care dintr-un motiv sau altul ajungeau la ananghie și erau dornici să cîștige ușor un ban.

Anderson însuși învățase la una din cele mai alese școli. Tatăl său fusese ofițer în armata engleză, în timpul primului război mondial, și colindase întreaga lume; adunase destui bani ca să asigure fiului său o bună educație și relațiile sociale necesare. În ultimul război, Sonny

slujise ca pilot în forțele aeriene și acolo începuse să-și căptușească buzunarele. Transportînd personalități oficiale și ofițeri superiori, transporta totodată și lăzi cu whisky, pe care le vindea apoi ofițerilor din insule. Clienții lui favoriți erau americanii, deoarece de la ei putea stoarce un cîștig de cel puțin o mie la sută. Nu-i de mirare deci că Anderson a părăsit aviația militară cu o sumă destul de frumușică, pe care continua să o sporească. Intenția lui era să se stabilească într-o zi în afaceri pe cont propriu, de preferință ca proprietar de hotel. Cum nu juca jocuri de noroc și nici nu bea, avea convingerea că o astfel de întreprindere riscantă i-ar merge în plin. Rooney îl stima grozav; spre deosebire de majoritatea oamenilor săi, care trăiau numai pentru ziua de azi și se lăsau ușor tîrîți la masa de joc ori la beție, Sonny se dovedea un bărbat serios. In plus, nimeni nu știa mai multe ca el despre fiecare — de la milionar pînă la banditul de rînd. Afară de asta, era dăruit cu o perspicacitate stranie față de oscilațiile bancare ale clienților. Nu e de mirare, deci, că era ochii și urechile localului lui Rooney și că avea în păstrare cheile de la sala de joc. Nici un escroc și nici un trișor, oricît de spilcuit ar fi fost, nu putea să-l tragă pe sfoară. Oamenii de afaceri și ceilalți clienți serioși îi apreciau flerul, precum și atitudinea cuviincioasă, prietenoasă, pe care o manifesta față de ei. Se mîndreau că îl cunosc, la fel cum se mîndreau de cunoștința oberchelnerilor de la marile hoteluri și restaurante. De altfel, Sonny era capabil să le procure aproape tot

ce-și doreau. Spunea că e de datoria lui să se ocupe de vanitate, lăcomie și desfrîu. Le aranja întîlniri cu cele mai scumpe prostituate din oraș.

In seara aceea, cînd intră în localul ticsit de lume și trecu printre rîndurile de mese, Sonny fu salutat din toate părțile. Infățișarea-i prezentabilă, ochii ageri și zîmbitori, părul lui lins și lipit ca o adevărată căiță de țeastă, aveau ceva ce stîrnea respect și admirație.

Se îndreptă spre estradă și se așeză în fața microfonului. Orchestra cînta. Era obiceiul lui să supravegheze în fiecare noapte programul și să se mai distreze puțin. Spunea ici și colo cîte o glumă, se adresa cu mult humor, dar decent, celor mai distinși clienți permanenți ai localului și cînta unul dintre cele mai noi cîntece la modă. Avea o voce plăcută de tenor și cînta mai ales cîntece sentimentale de mare popularitate. Femeile îl aplaudau cu frenezie și asta îi făcea mare plăcere lui Sonny. Totuși, nu uita nici o clipă de afaceri. Stînd la microfon avea posibilitatea să cerceteze din nou pe cei de la mese, astfel încît nu scăpa pe nimeni din vedere.

Era mulțumit că nu remarcase clienți dubioși în local. Banditii despre care se zvonise că l-ar urmări pe Charlie, nu se aflau de față, cu siguranță, și nici detectivi nu erau. Nici acolo, jos, la mese, nici la catul de sus. Sonny cunoștea fiecare om din brigada pentru jocurile de noroc și din brigada de moravuri. Și avea un nas de copoi, ghicea orice sticlete, sub orice fel de deghizare.

In local era publicul obişnuit — un amestec de blazaţi şi de novici. Acţionari bogaţi, fabricanţi de lenjerie, proprietari de cai de curse şi bookmakeri clandestini se frecau de medici, comercianţi din suburbii şi funcţionari de bancă puşi pe petrecere. Vedeai de asemenea grupurile obişnuite de tineret — feciori de *squatteri* [1] care însoţeau fete abia ieşite de pe băncile şcolii. Vreo cîteva mese erau ocupate de nişte bărbaţi tineri şi zgomotoşi, eleganţi, în ţinută de seară. Sonny îi socoti oameni de afaceri, aflaţi la chef, fără doar şi poate nişte delegaţi ai unei companii petrolifere. Comandau într-una bere, pahare după pahare, şi măsurau cu priviri neruşinate fetele care apăreau pe scenă doar în costume de baie.

Sonny era voios cînd ieşi din local, ca să-i facă vizita de noapte şefului. Deschise uşa deasupra căreia scria „Exit" şi pe care jucătorii se strecuraseră nestingheriţi de multă vreme, unul cîte unul. Se uită la ceas. Abia trecuse de opt şi jumătate. Grăbi pasul. Jocurile mari trebuiau să înceapă. Charlie Rooney se ducea sus de îndată ce asculta raportul lui Sonny despre lumea din local şi încasările serii.

Biroul lui Rooney se afla în partea din spate a clădirii şi fusese pe vremuri bîrlogul stăpînului. Exista o singură cale de acces, păzită de cei mai voinici dintre oamenii săi. Aceştia păreau mulţumiţi să stea ceasuri în şir în faţa biroului, ori să-l însoţească fie în expediţiile sale în jurul localului, fie la curse, de unde nu se

[1] Denumire dată persoanelor care se stabilesc pe terenuri neocupate.

pomenea să lipsească. Sonny presupunea că, într-un fel, își datorau viața lui Rooney. Cu siguranță că nu primeau prea mulți bani de le el. Sonny era unul dintre puținii care o duceau bine în slujba lui Rooney. Patronului i se scurta viața ori de cîte ori băga mîna în buzunar, dar dădea atunci cînd era cazul să dea și nu se zgîrcea cînd era vorba de plăcerile lui. Prietenele patronului, ce-i drept, scoteau destul de la el, și Rooney nu ducea niciodată lipsa unei prietene. Sonny gîndea că pentru un bărbat rece ca laba unui urs polar, după cum era socotit, Rooney avea destul foc în vine. Acum se oprise la Eunice Graham, fostă manechin și artistă de revistă.

— Eunice e înăuntru cu patronul? întrebă Anderson pe unul dintre paznici.

— Te cred, făcu omul lingîndu-se pe buze.

— Nu știu ce-o fi găsind la ea, rînji un alt paznic. E ca un băț de chibrit. Mie să-mi dai numai grase, cîte una pe zi.

— Dincolo, nimic deosebit? se interesă cel dintîi.

— Tot fețe curate, zise Sonny cu aerul lui confidențial și degajat.

— Ar fi timpul să ne viziteze copoii, nu? se interesă cel de-al doilea paznic.

— Știe el, patronul, cînd vin, îl liniști Anderson.

— Eu n-am încredere în copoi, stărui paznicul.

— Păi cine se-ncrede în ei? i-o întoarse Sonny. Lăsați toate astea în seama patronului.

Ciocăni încet la ușa biroului.

— Intră, strigă o voce iritată.

Anderson trecu pragul și merse în lungul încăperii, către Rooney, care ședea la masa de lucru, cu fața la ușă. In prezența patronului era totdeauna un „yes-man"[1], așa cum se văd în filme. Amîndoi se comportau de altfel ca eroii dintr-o serie de filme bine cunoscute. Rooney purta un costum elegant, tăiat după moda americană. Nu-l salută pe Anderson, care părea că se strecoară pieziș, cu capul aplecat într-o parte. Era un bărbat spilcuit, pieptănat cu grijă, cu bărbia alungită, cu gura neprietenoasă și cu un aer bănuitor și morocănos. Umerii obrajilor ieșiți în afară îi dădeau o expresie vulgară.

In contrast cu el, Eunice Graham, care ședea într-un fotoliu de modă veche — relicvă din vremurile tihnite ale casei — îi zîmbi lui Sonny de parcă s-ar fi bucurat sincer că-l vede. Zîmbetul acesta dădea chipului ei prospețime și strălucire, pe care altminteri nu le avea. Dar și atunci cînd nu zîmbea era foarte atrăgătoare, ba chiar frumoasă. Avea capul mic, cu bucle aurii, bărbia fin modelată, ochii negri și blînzi, plini de mult farmec și de sensibilitate.

— E lume multă astă-seară, Sonny? întrebă Eunice cu vocea ei ciudat de răgușită.

— Oh, da, desigur, mi se pare că nu-i rău de loc.

— De ce așa, fără entuziasm, Sonny?

Anderson își întoarse privirea spre Rooney.

— Sînt oameni care cheltuiesc cu socoteală, patroane, spuse el. Tot capete pătrate, fețe curate.

---

[1] Un om supus, care în prezența stăpînului spune la toate „da".

Eunice avea motive să dorească sincer ca totul să meargă bine.

— Dacă i-ai admis dumneata, trebuie să fie lume bună, spuse ea.

— Nimic nu-i atît de bun precum pare, zise Rooney acru.

Anderson nu voia să spună nimic lămurit pînă nu pleca femeia. Se uita impasibil la Rooney, care tocmai își aprinsese o țigară și pufăia nervos din ea.

— Ar fi mai bine să te duci, Eunice, zise el. Sonny și cu mine avem de lucru.

Femeia se ridică leneș din fotoliu.

— Mi-ai promis ceva astăzi, îi aminti ea. N-ai uitat, nu-i așa?

Rooney se lăsă încetișor pe speteaza scaunului și o măsură de sus pînă jos. Linia perfectă a siluetei, sînii ca de fată, gîtul alb stropit cu pistrui îl robeau fără greș întotdeauna.

— Eu nu uit nimic. Am să mă țin de cuvînt. N-ai grijă. Și continua să o privească printre genele-i lungi și negre.

Eunicei nu îi prea plăcea această privire cercetătoare.

— Bine, Charlie, murmură ea, dar poți să te ții de cuvînt acum, înainte să plec.

Rooney se smulse deodată din toropeală.

— Draga mea, nu mă pune în situații dificile. Ca să fiu sincer, pînă săptămîna viitoare n-o să am bani. Atunci o să-ți dau, să n-ai nici o grijă.

— Bine, dar mi-ai promis...

— Ascultă, Eunice, vorbi bărbatul cu răbdare, toată săptămîna asta a trebuit să azvîrl bani, nu glumă — și se uită mohorît la Anderson. A

trebuit să-i dau iar ministrului. Şi a fost nevoie să scuip bani grei, pe cinstea mea. Asta-i ca oftica galopantă. De fiece dată e tot mai dificil. Pe urmă, n-am avut încotro şi le-am dat un cadou sticleţilor care stau cu ochii pe jocurile de noroc. Mi-a mai picat pe cap şi un politician cu o colectă de binefacere. Binefacere pentru el însuşi, după cîte am auzit. Ăştia toţi îşi închipuie că ei sînt milostivi. Şi pe mine mă iau de fraier.

— Dar tu mi-ai spus...

— Zău, draga mea, mai ai şi tu răbdare cîteodată... Ce, e de mirare că stau rău cu banii? adăugă el privind din nou spre Anderson.

— Patronul are dreptate, Eunice, îl susţinu Sonny.

— Totuşi, ai cîştigat destul, Charlie, stărui femeia, hotărîtă să nu-l lase pînă nu se ţine de cuvînt. Îşi zicea că ar fi o proastă dacă n-ar face aşa. Că va rămîne fără nimic, atunci cînd el se va plictisi de ea şi o va azvîrli cît colo. Nu voia să trăiască mereu aşa cum trăia acum. Spera să se mărite într-o zi şi să ducă o viaţă respectabilă. Cu bani ar putea să-şi cumpere asta, gîndea ea. De ce să aştept, Charlie?

— Tu nu înţelegi, draga mea... începu el să se indispună. Nici o femeie nu înţelege niciodată. Nu ştiţi decît să risipiţi banii.

Eunice începu şi ea să se indispună.

— De ce-i fi strîngînd tu bani, Charlie? Ca să-i iei cu tine în mormînt?

Bărbatul o fulgeră cu privirea. Era tot atît de superstiţios pe cît era de bănuitor. Se ridică brusc în picioare şi se apropie de ea cu eleganţa

unui balerin. Era înalt și suplu, cu capul frumos așezat pe gîtul puternic.

— Nu mai discut cu tine, spuse Rooney.

— Și dacă nu plec ? îl luă femeia în zeflemea, deși se speriase de-a binelea de el.

— Vrei să mă sîcîi ? mormăi Rooney, privind-o într-un fel straniu. Te-o fi îndemnat cineva, mai știi ? izbucni el ca un scos din minți.

— Vrei să spui că sînt vreo spioană ? se aprinse ea la față.

Bărbatul se uită descumpănit în jur, mînios parcă pe sine că a fost în stare de o asemenea insinuare.

— Am glumit, Eunice, o îmbună el, dar teama care adesea îl obseda nu îl părăsise. Tu însă nu trebuie să vorbești așa, adăugă el superstițios, ferindu-se să pomenească cuvîntul fatal ; apoi se întoarse către Anderson : Ce faci tu cu una care vorbește așa ca ea, Sonny ? întrebă el posomorît.

— Ca să fiu sincer, Charlie, eu n-am înțeles niciodată femeile, făcu Anderson cu diplomație. Jumătate din timp, nici măcar nu știu ce vorbesc. Au limba mai slobodă decît bărbații.

— Nu mai slobodă decît a unora pe care îi știu eu, bombăni Rooney.

— În cazul cînd te gîndești la anumiți oameni, ai dreptate, Charlie, încuviință Sonny.

— Dacă ați terminat discuția despre mine, plec, hotărî Eunice cu răceală în glas.

Și se îndreptă spre ușă. Rooney o urmă iute, călcînd sprinten și plin de eleganță.

— Nu lua în seamă cele întîmplate, zise el, pe jumătate rugător, pe jumătate supărat.

Ea rămase tăcută, distantă.

Telefonul zbîrnîi. Rooney se înapoie la birou, ridică receptorul și se întunecă tot la față. Repetă mașinal: „Copoii mișună peste tot".

Soneria de alarmă de pe marginea biroului începu să bîzîie.

— Au invadat localul, șuieră Rooney printre dinți, și se uită țintă la Anderson. Ce zici, numai capete pătrate și fețe curate? N-ai prea avut ochi buni în seara asta.

Deodată se auziră niște glasuri. Ascultară cu încordare. Deveneau tot mai răsunătoare. Cineva strigă: „Ăștia-s de la brigada «crime»!"

Unul dintre oamenii de pază deschise ușa.

— Eu spăl putina, patroane! zise el pe nerăsuflate. Au pus laba pe toată lumea. Au venit pe sus, pe acoperiș și prin dos... Au fost tot timpul în local.

Trînti ușa și o rupse la fugă pe coridor. Pașii lui tropăiau apăsat, îndepărtîndu-se.

— Unde crede ăsta că poate s-o șteargă? se miră Rooney. Ce găgăuță!

Se apropie de Anderson.

— Și n-ai văzut nici urmă de copoi, nu-i așa, Sonny? Trebuie că s-au înființat aici de pe la ora ceaiului. Și-au tot mîncat și au băut. Au tot mîncat și-au băut! repetă el înfuriat. Ba pun prinsoare că n-au scos o lăscaie din pungă. Nerodule! îi șuieră patronul în față.

Dar Rooney nu-și pierduse capul de tot, mai putea să judece la rece. Ce caută brigada „crime" aici? Ce spera inspectorul-șef Fields? Descinderea asta avea să ducă cel mult la vreo cîteva arestări. Atunci, pentru ce acest tur de forță?

Foarte ciudat, cugeta Rooney. Şi în el creştea convingerea că nu trebuie să ia lucrurile uşor; că probabil îl aşteaptă un hop serios. Gîndul că adăpostea duşmani în propria-i tabără începu din nou să-l frămînte. Nu putea să aibă încredere în nimeni.

— Vrei să susţii cumva că n-ai ştiut că indivizii din local erau copoi? îşi pironi el ochii în ochii lui Anderson.

— Nu i-am văzut niciodată, crede-mă, Charlie, zise Anderson. Nu arătau cîtuşi de puţin a copoi. Am crezut că sînt nişte tipi de la vreo companie petroliferă. Lungani din ăia care se tot pricopsesc cu slujbe pe-acolo.

— Frumuşică poveste de adormit copiii, mîrîi Rooney. Pe tine nu te-a uns nimeni cu ceva sunători ca să nu-i vezi, zău, Sonny?

Anderson, sincer jignit, se uită lung la patron, dar socoti mai cuminte să tacă.

Rooney aruncă o privire spre Eunice. Femeia, puţin speriată, se apropie timidă şi îl luă de mînă. Era deosebit de simţitoare şi pătrunsă de sentimentul lealităţii faţă de oricine se afla într-o situaţie dificilă. Rooney simţi uşoara apăsare a degetelor ei, care părea să-i spună: poţi să te bizui oricînd pe mine.

După o clipă se porni pe înjurături. Acum i se căşunase pe ministru:

— Bastard afurisit! L-am îndopat cu bani, şi uite rezultatul! Măcar să mă fi anunţat... Lasă, lichidez eu cu el!

Tăcu deodată, ascultînd la zgomotele de afară. Liniştea de pe coridor îl ţinea în tensiune, îl neliniştea. Garda lui personală sau dăduse bir cu fu-

gitli, sau fusese înhăţată de poliţie, ceea ce însemna că accesul la birou era lipsit de orice pază. Nu o să treacă el cu vederea poliţiei că i-a lăsat pe banditii ăia să intre în local. Îşi simţea palmele umede, începu să transpire. Se întoarse grăbit la masa de lucru şi se aşeză pe scaun, fiindcă aşa avea uşa sub ochi. Vîrî mîna într-un sertar şi scoase un revolver cu ţeava scurtă, pe care îl piti în dosul călimării.

Undeva, departe, se auziră nişte paşi uşori. Se apropiau. Venea cineva.

— Voi doi, mai bine daţi-vă lîngă perete, spuse Rooney, fără să-şi ia ochii de la uşă.

Eunice îl privi plină de admiraţie ; Anderson însă se uita în altă parte, vrînd parcă să nu-i amintească patronului de prezenţa sa. Ardea să ştie ce-o să fie cu el ; Rooney nu era unul care să stea prea mult pe gînduri, putea lesne să îndrepte revolverul asupra lui.

Se auzi o bătaie în uşă. Rooney puse mîna pe revolver. Eunice şi Anderson se uitau la uşă ca hipnotizaţi.

— Sînt inspectorul Brummel. Pot să intru ?

O expresie de uşurare trecu peste faţa lui Rooney şi lăsă revolverul din mînă.

— Intră, spuse el cu o voce răguşită.

Brummel zîmbea prietenos cînd trecu pragul încăperii. Înfăţişarea-i îngrijită, aerul lui simpatic, te îndemnau să-l crezi mai degrabă un important funcţionar al unui mare magazin, decît un iscusit detectiv.

— Dumneata eşti domnul Rooney ? întrebă el

— Chiar eu.

Brummel se întoarse spre ceilalţi.

— Dumneata trebuie să fii domnul Sonny Anderson. Fără să aştepte vreun răspuns, se adresă femeii: Nu cred să fi avut plăcerea să vă cunosc. O privi de sus pînă jos fără ruşine. Era foarte aproape de ea şi putea să-i adulmece trupul suplu şi respiraţia uşoară.

— Ce nevoie ai să-mi afli numele? vorbi Eunice pe jumătate răutăcios.

Brummel explică că poliţia ia numele tuturor acelora găsiţi în clădire.

— Doar o formalitate, o asigură el.

— Atunci nu-i nevoie să ştii numele meu.

— Cred că e nevoie, stărui detectivul.

Femeia clătină a împotrivire din cap.

Brummel era tare curios să ştie cum o cheamă.

— Am să-l aflu eu, domnişoară, zîmbi el.

Rooney îl observa îndeaproape pe inspector. Auzise despre el; era un copoi cu limba dulce. „Trebuie să aibă o crăpătură în armura lui, gîndi el. In orice om există un punct slab". Era oare vanitos, lacom, amator de desfrîu? Se putea ca inspectorul să se dea în vînt după femei, şi pentru Rooney era important să ştie asta.

— Am ceva de discutat cu dumneata, domnule Rooney, spuse Brummel politicos. Aş prefera să discutăm între patru ochi. Dacă mai ai cumva ceva treburi cu prietenii dumitale, n-am nimic împotrivă să aştept afară.

— Eşti cît se poate de prevenitor, domnule inspector Brummel, vorbi Rooney ironic, pe un închipuit ton aristocratic.

Brummel cercetă dintr-o ochire masa de lucru. In dosul călimării zări revolverul.

— Ar fi mai bine dacă mi l-ai încredința mie, zise el, întinzînd mîna, iar Rooney se supuse în silă. Detectivul cîntări revolverul cu o privire plictisită. Dacă mă gîndesc bine, poți să ți-l iei înapoi, domnule Rooney, continuă inspectorul, prefăcîndu-se la fel de plictisit. Apoi adăugă îndată : Presupun că ai permis pentru el, nu ?

Rooney luă revolverul și-l puse la loc în sertar. Era furios pe polițist. Făcu un semn către Eunice și Anderson.

— Vă rog să ne lăsați singuri, le ceru el enervat.

— Eu presupun că e mai bine să părăsesc clădirea, nu-i așa, domnule inspector ? făcu Anderson cu inocență.

— N-aș crede, zise Brummel. Trebuie să dai ochi cu inspectorul-șef. Poate că dorește să schimbe o vorbă cu dumneata. Tot așa și detectivul-șef, Filbert.

— Oh, da, prea bine, conveni Anderson.

— Lasă, ai să ieși bine, îl asigură Brummel.

— După ce voi părăsi spitalul ?

— Nu te înțeleg, Sonny.

— Știu destule despre Filbert.

— Mda... Niciodată nu poți să-ți cunoști dinainte norocul, murmură Brummel.

— In seara asta s-a zis cu norocul meu.

— Asta-i jocul, Sonny.

Ochii inspectorului o urmăreau pe Eunice, care tocmai se îndrepta spre ușă.

— Ai uitat să-mi dai numele, domnișoară.

— Dumitale nu-i bine să ți se dea ceva, îi vorbi ea peste umăr.

— N-am încotro, trebuie să ți-l cer.

Femeia se opri în loc.
— Vrei să mă arestezi?
— Incă nu, o linişti inspectorul. Iţi ofer o altă posibilitate. Am să-ţi fac o vizită.
Eunice îl măsură calmă o clipă. Apoi îi aruncă un zîmbet viclean, de o ciudată intimitate, enigmatic şi tulburător. Asta îl stîrni pe Brummel. Părul auriu al femeii, ochii negri, catifelaţi, faţa ei mică şi băieţoasă, firea capricioasă, ba pînă şi vocea-i răguşită — tot ce era în legătură cu ea, îl aţîţa din cale afară. Şi o urmări atent cum părăseşte încăperea.

16

DE INDATĂ ce inspectorul închise uşa, Rooney îi spuse:
— Ce rost are tot teatrul ăsta? Ce vrei? Mită?
Brummel îl privi cu o uimire prefăcută.
— Crezi cumva că inspectorul-şef Fields ar conduce personal o descindere dacă ar vrea să scoată bani de la dumneata? Asta-i treabă de tîlhar, de şantajist! fluieră detectivul uşor. Nu-l cunoşti pe inspectorul-şef, domnule Rooney.
Patronul tripoului se lăsă pe speteaza scaunului şi rîse.
— Nu mă poţi păcăli, Brummel. Nici unul dintre voi nu-i mai breaz. Toţi umblaţi după bani.
— Constat că n-ai avut prilejul să dai ochi cu inspectorul-şef, spuse Brummel, instalîndu-se confortabil în fotoliu. Te-aş sfătui să nu-i pome-

nești de bani. E foarte sensibil cînd e vorba de onoarea lui, sper că înțelegi.

— Nicidecum. Dacă nu vrea bani, atunci ce vrea ?

Brummel tăcu un timp, apoi rosti grav :

— Te afli într-o situație neplăcută, domnule Rooney. Avem motive să credem că localul dumitale e frecventat de criminali recidiviști, de bandiți și de bătăuși... De fapt, aici, la dumneata, se găsește cartierul general al lumii interlope.

— Nu bate cîmpii, domnule inspector, spuse Rooney, devenind tot mai sigur pe sine. Avea acum convingerea că ministrul va putea să oprească acțiunea pornită împotriva lui. Toată protipendada orașului îmi frecventează localul. Vrei să știi ceva ? adăugă el cu mîndrie. Nu există persoană din lumea bună care să nu-mi fi călcat pragul.

— Poate că ai dreptate, conveni Brummel. Lumea bună și crima fac adesea casă bună. Venirea mea aici o dovedește în mod evident. Avem informații că mulți dintre tăinuitorii de lucruri furate își risipesc banii aici, sus, la dumneata. De asemenea, presupunem că binecunoscutul hoț de bijuterii și tăinuitorul lui frecventează și ei tripoul dumitale.

Rooney îl privi cu șiretenie.

— Te-am priceput, Brummel. Dă-i înainte, termină-ți discursul.

— Avem motive să credem că hoțul de bijuterii este ucigașul doamnei Tyson...

— Nu-i nevoie să-mi percheziționați localul ca să-l găsiți.

— Ca să fiu sincer, nu dispunem încă de toate dovezile necesare.

— Mai bine spus, încă n-aţi aflat nimic despre el, nu-i aşa, Brummel ?

— Tot ce se poate, zise Brummel blajin.

— Aţi vrea să vă dau o mînă de ajutor, aşa-i ?

— Asta ne-ar fi de folos, recunoscu Brummel. Noi credm că ne-ai putea furniza informaţii preţioase.

— Prin urmare, ori vă ajut, ori... şi Rooney nu-şi isprăvi vorba. Aţi dat buzna aici ca să mă faceţi praf. Şi mai spui că asta nu-i silnicie şi şantaj. Drept cine mă iei, Brummel ?

— Trebuie să te încunoştinţez că inspectorul-şef intenţionează să închidă localul astă-seară şi să-l ţină aşa.

— Eu nu mă sperii, Brummel, zise Rooney. Şi nu fac afaceri cu poliţiştii. Aţi greşit adresa.

— Cred că nu-ţi dai seama de situaţia dumitale.

— Aşa crezi dumneata, i-o reteză Rooney scurt şi se ridică de pe scaun, dîndu-i să înţeleagă că au terminat discuţia.

Brummel însă rămase mai departe înfundat în fotoliul acela de modă veche.

— Domnule Rooney, reluă el, cîntărind din ochi pe bărbatul spilcuit şi agitat din faţa sa, inspectorul-şef Fields e hotărît să stîrpească crima şi fărădelegea din societatea noastră.

— Eu n-am nici o legătură cu asta, izbucni tăios Rooney.

— Mă sileşti să spun lucruri pe care îmi închipuiam că pot să le evit. Bunăoară, îţi voi

sugera că ești în mare măsură un tăinuitor de lucruri furate. Ce zici de asta ?

— Ce-ai vrea să zic ? făcu Rooney batjocoritor.

— Spune ce poftești, mormăi Brummel. Nu recunoști că ești tăinuitor de lucruri furate ?

— Minciună sfruntată ! strigă Rooney. Dumneata ai scornit asta. Am auzit eu că ești cel mai mare mincinos din poliție.

— Vorbind așa cum vorbești, n-ajungi la nici un rezultat, reflectă prevenitor Brummel, cercetînd cu un nou interes chipul mînios al lui Rooney. Nu strică să știi un lucru : avem informații că ești asociat în afacerea cu motoare a lui Duke.

Rooney îi aruncă detectivului o privire plină de răutate și șuieră răsunător :

— Vrei să pui mîna pe mine cu orice chip, nu-i așa ?

Brummel se ridică brusc din fotoliu.

— N-ajungem nicăieri continuînd discuția asta, domnule Rooney. Dacă ții cu tot dinadinsul să negi lucrurile evidente, te privește. Dar să nu te plîngi vreodată că nu ți-am dat posibilitatea să vorbești.

Făcu vreo cîțiva pași spre ușă.

— Mai bine vino cu mine sus, să stai de vorbă cu inspectorul-șef, îl pofti el.

Rooney strînse din buze supărat.

— Asta îmi convine de minune, Brummel. Am să-i servesc o mulțime de noutăți. Inspectorul-șef nu poate să facă uz de represalii împotriva mea. N-are nici o dovadă și dumneata știi la fel de bine lucrul ăsta.

Patronul speluncii era convins că ministrul va scoate castanele din foc pentru el.

Brummel făcuse ce făcuse și îl scosese din sărite. In timp ce treceau prin holul pustiu, unde cu puțin înainte oamenii de pază fuseseră adunați grămadă și duși apoi la dubele ce așteptau afară, Brummel zise :

— N-ai mai avut parte de o asemenea întîmplare. Totul închis. Pînă și localul de noapte. Și, coborînd glasul, continuă : Intre noi fie vorba, roiau tot soiul de indivizi prin local, nu-i așa ?

Rooney se zbîrli de furie.

— Altă minciună, strigă el. Acuma ai scornit altă poveste, Brummel. La mine-n local nu intră orice neisprăvit, știi bine.

— Așa, vrei să spui că n-ai habar ce se petrece sub acoperișul dumitale, zise Brummel. Ai să dai socoteală ! Mai cu seamă dacă intri la apă.

— Află că eu țiu cel mai bun local de noapte din Australia, la fel de bun ca orice local din Statele Unite, și cea mai cinstită casă de joc de pe lume, se aprinse Rooney.

Brummel ar fi fost curios să știe dacă Rooney se amăgea singur, sau era numai un ipocrit. După părerea lui, nu era decît un ipocrit. L-ar fi respectat mai mult, dacă ar fi recunoscut sincer că e vîrît într-o afacere murdară, căci asta ar fi însemnat că poate să iasă din ea, și dacă n-ar fi încercat să acopere totul cu o falsă strălucire.

Rooney însă credea cu adevărat că ține cea mai cinstită casă de joc și cel mai bun local de noapte din lume. Și mai avea și convingerea că aduce un real serviciu societății. De multe ori

afirmase că în orașul lor se simte nevoie de înviorare; și ce putea să aducă mai multă înviorare decît niște distracții de prima calitate? Doar asta așezase Statele Unite deasupra oricărei alte țări: tripouri, localuri de noapte, expoziții de picioare goale și femei de moravuri ușoare... El, Rooney, făcuse rost de toate astea. Inspectorul Brummel, care se străduia din răsputeri să nu se amăgească niciodată, nu era în stare să aprecieze pînă la ce grad de autoamăgire poate să ajungă un om. Rooney se vedea pe sine ca un om de afaceri — vindea mărfuri, vindea și distracții.

Cînd ajunseră în capul scării, unul dintre detectivii care supravegheau intrarea în sala de joc, clipi cu înțeles spre Brummel.

— Ați picat la țanc, să vedeți ceva amuzant, domnule inspector, spuse el.

Rooney împinse cu sălbăticie ușa capitonată în piele. Găsi garderoba plină de polițiști în civil, postați acolo ca să prevină orice evadare din sala de joc alăturată. Își croi drum printre copoi, urmat de Brummel. Un detectiv îl opri la intrarea în sala de joc — în trecutul ei glorios o frumoasă sală de bal, care văzuse guvernatori și *squatteri*, speculanți de pămînturi și bancheri dansînd cadril și vals cu soțiile lor.

— Vreau să intru, stărui Rooney.

— Nu-i voie, i-o reteză omul cu hotărîre.

Murmurînd fel și fel de înjurături și insulte, patronul localului holbă ochii furios. Prin fumul de țigară ce învăluia sala, văzu scaunele trîntite la pămînt, mesele de bacara răsturnate, greblele crupierilor aruncate cît colo, cutiile pentru

cărţi cu scobitura lor specială şi cărţile de joc împrăştiate pe covor. Pe jos, peste tot erau bani — bancnote de zece, de cinci şi de o liră. Pe lîngă pereţi, în picioare, stăteau clienţii lui; poliţiştii îi interogau şi notau de zor în carnetele lor. Ţigările ţinute cu nervozitate în mînă slobozeau spirale subţiri şi albe de fum, care pluteau leneş, ca o ceaţă uşoară, spre tavanul parcă acoperit de nori.

Rooney se întoarse către Brummel, care stătea în spatele lui.

— Am cheltuit o groază de bani ca să amenajez localul ăsta, inspectore, strigă el cu durere. Şi acum, uită-te, e o jale — şi-i arătă un scaun rupt. Fields va răspunde pentru tot.

Un grup de suspecţi tocmai se urni sub pază spre dubele ce aşteptau afară.

Oglinzile înalte din jurul camerei-garderobă reflectau chipurile deopotrivă de încordate şi posomorîte ale poliţiştilor şi arestaţilor. Detectivul-şef Bruce Filbert păşea în coada convoiului cu un aer important.

— Bogată pradă, Bruce, ai? zîmbi Brummel din vîrful buzelor lui subţiri.

— Grosul abia urmează, răspunse Filbert.

Brummel era mulţumit de sine. Trăgea cu plăcere în piept aerul acela îmbîcsit — fum de tutun, miros de sudoare şi parfumul femeilor. Spectacolul jucătorilor indignaţi, care se tot certau cu detectivii îl distra pesemne din cale afară. Observă că Fields se ocupa numai de indivizii despre care credea că ar putea să-l ajute în privinţa hoţului de bijuterii. Pe ceilalţi îi ignora cu

desăvîrşire, chiar şi pe banditii notorii din lumea interlopă...

Poliţiştii mai ridicară patru sau cinci suspecţi, după care restul jucătorilor fu încunoştinţat că poate părăsi clădirea.

Proptit în mijlocul holului, Fields privea cercetător la forfota din jurul lui ; cu toţii se îndreptau spre garderobă. Toată aşa-zisa lume sportivă părea să se fi adunat acolo în acea seară ; bookmakeri bine cunoscuţi, bogaţi proprietari de cai de curse, fabricanţi de materiale sportive, patroni de cluburi de fotbal, restauratori, medici sportivi şi avocaţi care pledau în mod frecvent pentru cele mai dubioase elemente dintre cei prezenţi — oameni care trăiau în umbra curselor şi a galelor de box. Şi printre toţi aceşti bărbaţi se vedeau femei tinere în toalete scumpe, femei coapte sau de-a dreptul bătrîne — foste prostituate şi proprietare de bordeluri, ofilite vînzătoare de amor fardate din belşug, cu părul vopsit albăstrui, cu unghiile lăcuite şi degete pline de inele. Purtau poşete îndesate cu bancnote.

Fields îşi pironea ochii oţelii şi scrutători pe fiecare faţă care trecea. Părea că şi-o întipăreşte pe fiecare în minte. Toţi îi simţeau privirea străpungătoare şi fiecare reacţiona în felul lui la asta. Un respectabil cap de familie îngăimă cu voce umilă : „Noapte bună, domnule inspector-şef". Un fabricant se opri să-i spună că şi el a fost cîndva ofiţer de poliţie şi că mai are şi azi prieteni în poliţie. Un mare proprietar de cai de curse vocifera, cum că are mulţi amici în gu-

vern și că le va cere să ancheteze această ofensă adusă unor cetățeni onorabili.

In capătul celălalt al mulțimii în mișcare, vreo cîțiva tineri se certau între ei. Unul părea supărat din cale afară. Era palid la față și gesticula cu aprindere. Deodată se îndreptă glonț către Fields.

Brummel, care îl urmărea din ușă, îl văzu cum se apleacă să apuce o sticlă de jos.

— Atenție, Frank! strigă el. In spatele tău!

Fields se întoarse într-o clipită și îl surprinse pe tînărul palid, holbînd ochii la el și pregătindu-se să-i dea cu sticla în cap. Inspectorul-șef nu știa ce e frica, nu degeaba cîștigase cea mai înaltă distincție pentru bravură. Cu o agilitate uimitoare la un bărbat de vîrsta și trupeșenia lui, înșfăcă agresorul de încheietura mîinii și-l sili să lase brațul în jos și să dea drumul sticlei. Oamenii săi se apropiară într-un suflet din toate părțile. Un detectiv mai tinerel îl prinse pe agresor cu brațul de după gît și îl tîrî de acolo. Fața acestuia începu să se învinețească, căci detectivul îi strîngea beregata ca într-o menghine. Fields urmărea scena cu un aer absent.

— Ăsta era îndopat cu stupefiante, le spuse el polițiștilor din jur. De bună seamă că aici le-a obținut.

Iar agresorul urla acum din ușă, ca scos din minți:

— Lasă, Fields, îți viu eu ție de hac!

Doi detectivi îl luară pe sus, scoțîndu-l afară. Urletele lui se auzeau în toată clădirea.

— Am pierdut toți banii... Am să-l distrug!

Fields avea o expresie severă — de om jignit, înainte de orice altceva. Se îndreptă cu vreo cîţiva poliţişti spre camera-garderobă. Nu era de glumit cu el.

— Trebuie să aflăm cine face aici aprovizionarea cu stupefiante, spuse inspectorul-şef. Oricine ar fi, cred că Rooney se ascunde în spatele acestor treburi.

Intoarse capul ostentativ atunci cînd îl văzu pe Rooney apropiindu-se. Il detesta. Se adresă lui Brummel, de parcă patronul localului nici n-ar fi existat.

— Iţi mulţumesc, Stewart, zise Fields. Ăla m-ar fi aranjat, dacă nu mă preveneai tu. Era drogat. Fără îndoială că de aici a luat stupefiantele.

Rooney îl privi indignat.

— N-ai nici o dovadă că în local la mine s-au vîndut vreodată stupefiante, protestă el.

Fields continuă să vorbească cu Brummel, ca şi cînd Rooney nici n-ar fi fost de faţă.

— Localul ăsta e cel mai abject din oraş, o hazna, Stewart. Am să-l anunţ pe chestor că intenţionez să-l închid definitiv, afară de cazul cînd tribunalul ar da o hotărîre contrară.

Se uită iute la Rooney.

— Poţi să te adresezi tribunalului, dacă vrei.

Patronul speluncii nu spuse nimic. Parcă îi pierise graiul. Inspectorul-şef îl înspăimînta, deşi nu-i prea convenea să recunoască. Işi găsea singur scuze pentru această lipsă de prezenţă de spirit, zicîndu-şi că dacă ar vorbi şi-ar pierde vremea degeaba. Se îmbufnă, aşteptînd îngrijorat ca Fields şi copoii lui să plece. Se gîndea

ca îndată după aceea să intre în legătură cu avocatul său. Să-l scoată pe ministru din pat la nevoie...

Cînd ceilalți polițiști ieșiră din camera-garderobă, Brummel se ținu de Rooney. Coborîră scara împreună.

— E groasă rău, domnule Rooney, murmură el. E mult mai grav decît credeam.

— N-o face cu mine pe lupul în blană de oaie, știi ?

Și Brummel îi devenise nesuferit. Fără să mai scoată o vorbă, fugi în jos pe scări și se repezi în biroul lui. Se așeză la masa de lucru, deschise sertarul, scoase revolverul și și-l puse în buzunarul hainei. Se gîndea la Sonny Anderson, dacă se mai află în clădire. In ciuda teribilei greșeli pe care o săvîrșise, Rooney nu intenționa să se despartă de el. Sonny era exact omul căruia putea să-i încredințeze mesajul pentru avocatul său. In ceilalți nu avea prea multă încredere. Ba îi socotea chiar cam prostănaci și se temea că polițiștii ar putea pune mîna pe mesaj.

Se ridică de pe scaun și începu să măsoare încăperea de la un capăt la altul, ca o fiară în cușcă. După vreun sfert de ceas se uită afară pe fereastră. Nu era nimeni în stradă. Domnea o liniște adîncă, încît aproape auzeai tăcerea. Asta îl deprima. Era convins că toți oamenii lui au fost încărcați în dubele poliției. Pînă și Sonny trebuie că a avut aceeași soartă. Au să-l strîngă cu ușa, nu glumă. Lasă, așa merită, afurisitul, că numai el e de vină. Pentru un tip ca Sonny, șiret nevoie mare, întocmai ca un jocheu căruia toate îi merg din plin, asta a fost o greșeală ciu-

dată. Oare a fost într-adevăr o greşeală? Se apucă să cîntărească lucrurile, stîrnindu-şi singur neîncrederea.

Porni în lungul coridorului. Se va duce el însuşi la avocat. Din cînd în cînd întorcea capul, să vadă dacă nu cumva era urmărit. Brummel putea să stea şi acum la pîndă. Totul în jur părea însă pustiu. In timp ce trecea prin hol, i se păru că aude un zgomot, care venea de undeva din local. Se duse la uşă şi ascultă cu încordare. După cîteva clipe intră în localul spaţios — o sală lungă cît un cinematograf. Toate luminile ardeau. Totul rămăsese întocmai ca la venirea poliţiei. Mesele erau aşternute ca pentru un banchet. In separeurile din colţ, cafeaua din serviciile de argint aproape se evaporase pe tăvile fierbinţi. Era o risipă îngrozitoare de cafea, de lumină, de bani. Rooney porni în jurul sălii răsucind comutatoarele electrice. Apoi auzi din nou un zvon de glasuri dinspre bucătărie. Ciudat lucru! Pipăi revolverul cu mîna în buzunar, străbătînd grăbit localul pustiu. Ici-colo văzu sticle de şampanie răsturnate la pămînt din care mai picura încă băutura fină. Asta îndureră sufletul zgîrcit al lui Rooney. „Copoii ăştia sînt o cireadă de bivoli, de o nesimţire groaznică“, îşi zise el.

Se opri în faţa uşii batante de la bucătărie. Dinăuntru venea o zumzăială puternică. Un acordeon începu un cîntec popular. Era o petrecere. Furia patronului crescu năprasnic. Trînti uşa de perete şi intră ca o vijelie. Bucătarii, chelnerii şi paznicii, cîţi nu fuseseră înhăţaţi de poliţie, beau şi mîncau pe săturate de parcă ei

ar fi fost stăpînii localului. Băuseră zdravăn. Pe jos zăceau sticle goale de şampanie, de vin şi de bere. Patronul văzu un bucătar cum rupe un pui în două şi cum întinde o jumătate unui ajutor de la bucătărie, care prinse să înfulece ca un cîine flămînd. Fiecare îmbucătură îl chinuia pe Rooney, de parcă ar fi rupt cineva bucăţi din el.

Acordeonistul umbla de colo-colo cîntînd şi întîlni cel dintîi uitătura feroce a patronului. Degetele îi încremeniră pe clape şi rînji nătîng, cu gura pînă la urechi.

— Ia te uită, domnul Rooney! bîigui el, dezmeticindu-se într-o clipită.

Toţi se opriră din mîncat şi băut, holbîndu-se înfricoşaţi la Rooney.

— Ticăloşilor!... urlă patronul. Lepădături mîrşave!...

Li se adresa mai cu seamă paznicilor.

Bannon, un fost boxer, care şedea rezemat de perete cu un pahar de bere în mînă, i-o reteză cu obrăznicie:

— Ia mai lasă gura, patroane. Vrei s-o iei pe coajă?

Rooney nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

— Afară, ticăloşilor! răcni el. Vă dau zece secunde...

Bannon nici nu se clinti din loc. Işi umplu din nou paharul cu bere, golind o sticlă aflată la îndemînă, pe un scaun, apoi sorbi băutura cu o sfidare studiată.

— Eşti aranjat, Rooney, aranjat pe cinste, spuse el, lăsînd jos paharul şi ştergîndu-şi gura cu dosul palmei. Ai feştelit-o, grangure!

Rooney se îndreptă spre el. Bannon făcu un pas înainte, cu un aer războinic. Toată lumea era numai ochi. Acordeonistul rînjea prostește și acum arătîndu-și colții. Cînd Rooney se apropie, Bannon repezi pumnul înainte, dar patronul se feri la vreme, iar după aceea îl pocni năprasnic în bărbie. Bannon se clătină către un scaun și căzu grămadă la pămînt, cu fața în jos. Rooney se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii și cu picioarele, unde se nimerea. Omul gemea, dar el nu se potoli pînă nu îl văzu nemișcat pe podea.

— Sînt aranjat, hai? făcu patronul aruncîndu-și ochii în jur, spre chipurile palide și speriate ale personalului; apoi se aplecă, îl ridică pe Bannon de jos ca pe un sac gol și-l trînti lîngă perete.

— Ar trebui să-l împușc, mormăi el ca pentru sine, scoțînd revolverul din buzunar și îndreptîndu-l asupra bărbatului ce zăcea fără cunoștință.

— Nici tu nu meriți altceva, îl întrerupse Brummel trecînd pragul bucătăriei.

Rooney se răsuci pe călcîie: era vădit că inspectorul se ținuse de el ca o umbră.

— De ce nu-ți vezi de treburile dumitale, Brummel? zise el sec, fără să lase revolverul din mînă.

— Le-ai arătat ăstora cine-i stăpîn aici! exclamă inspectorul. L-ai aranjat strașnic, zău că da, adăugă detectivul cu o admirație strict profesională.

Parcă pentru a-şi arăta ataşamentul faţă de patron, unul din garda sa personală, se năpusti fioros spre Brummel.

— Copoi blestemat...

— Lasă-l în seama mea, sări un altul cu gura, alăturîndu-se celui dintîi.

Brummel nu se clinti din loc.

— Ascultă, Rooney, zise el, fă bine şi potoleşte-ţi oamenii. Toată brigada „crime" mă aşteaptă în stradă...

Patronul se răsti îndată la brutele de paznici:

— Afară de-aici, s-aude!

Oamenii trecură încet pe lîngă Brummel, de parcă ar fi mers după un mort.

— Aşteptaţi-mă în faţa biroului! le strigă Rooney, înainte să iasă prin uşa batantă.

Se întoarse spre Brummel.

— Lasă revolverul, Rooney...

— Acum ce mai vrei? izbucni patronul, după ce se supuse în silă.

— Uite, Rooney, am venit aici ca să-ţi dau cîteva sfaturi folositoare. Dacă nu ţii seama de ele poţi să-ţi iei rămas bun de la local.

— Vrei cumva să faci vreo afacere cu mine?

— Spune-i cum pofteşti.

— N-am de ce să te-ascult, bombăni Rooney şi se îndreptă spre uşă.

O apucă înaintea lui Brummel, ca pentru a-i arăta pe unde să plece. Numai că atunci cînd se văzu afară, detectivul nu se arătă cîtuşi de puţin grăbit. Se uită în sus, la stelele de pe cer.

— Frumoasă noapte, murmură el.

Rooney ardea să-l vadă plecînd.

— Voi, copoii, dormiţi vreodată? zise acru patronul localului.

— Ar fi mai bine dacă n-ai mai tărăgăna lucrurile, îl povăţui Brummel. Eu trebuie să-mi fac datoria. Inspectorului-şef nu-i place trîndăveala. Să ştii că dacă laşi timpul să treacă, situaţia dumitale devine deznădăjduită.

Patronul ar fi avut poftă să-l găurească cu un glonţ, sau cel puţin să-i zdrobească mutra calmă şi chipeşă.

— Niciodată n-ai să faci din mine un spion, copoiule, se aprinse Rooney. Ştiu eu totul despre voi...

— Ce-ţi foloseşte să fii anchetat? Doar să-ţi faci inimă rea. O anchetă nu prieşte nici unui atlet ca dumneata, Rooney.

— Dacă există vreo specie de copoi care-mi provoacă silă, Brummel, apoi e cea de felul dumitale.

Inspectorul zîmbi.

— Uite, Rooney, eu sînt ceva mai bun. Mie nu-mi provoacă silă nimeni, nici chiar dumneata, zise el, dar asta nu era adevărat.

Păşi în stradă.

— Mă întorc mîine să te văd, Rooney.

17

CEVA MAI TIRZIU, în biroul lui Fields, Brummel declară mulţumit că Rooney îl cunoaşte pe tăinuitorul hoţului de bijuterii şi probabil şi pe hoţ. Il felicită pe inspectorul-şef pen-

tru perspicacitatea sa, dar își mărturisi teama că Rooney nu le va da informațiile prea ușor.

— Se tîrguiește, continuă Brummel. O să vorbească numai în clipa cînd va crede că e ultimul lucru ce-i rămîne de făcut.

Pentru Brummel devenise un lucru de cea mai mare importanță să-l poată face pe Rooney să vorbească. În acest scop îi propuse lui Fields un plan. Era vorba de Milly, care ținea un bordel și se număra printre puținii informatori pe sprînceană ai lui Brummel, cunoscută după nume inspectorului-șef. Brummel urma să pice în vizită la ea cam pe la miezul nopții. Polițiștii ce-l vor însoți vor pretexta o razie prin camerele fetelor și le vor interoga pe fiecare, punînd-o astfel la adăpost pe patroană, adică pe Milly, de indiscreția și bănuielile pensionarelor ei.

— Milly, adică de fapt soțul ei, Eddie Conger, e de neprețuit pentru noi, încheie Brummel.

Fields ținu să facă cîteva mici sugestii. În mare, era mulțumit de planul inspectorului.

— S-ar putea să izbutim, Stewart, zise el cu demnitate.

Brummel rămase tăcut cîteva clipe.

— Va trebui să-i oferim o compensație lui Rooney, ca să-l facem să vorbească, spuse el. Să-i promitem, poate, că n-o să-i închidem localul.

— Imposibil, protestă Fields.

— Miza noastră e mult mai mare decît tripoul, îi aminti Brummel.

— Se poate, șovăi Fields. Totuși, nu putem îngădui în inima orașului un asemenea local,

care e o şcoală a crimei. Ar fi o greşeală din partea noastră.

— Rooney nu ne va da nimic, dacă nu-l lăsăm să-şi facă treburile.

Fields i-o reteză numaidecît.

— Să nu ne pripim, Stewart.

Se apucă din nou să scrie, iar Brummel să citească rapoartele sosite în timpul cît fuseseră plecaţi cu descinderea. Inspectorul-şef aştemea lucrurile pe hîrtie fără grabă şi cu migală. Deşi era noapte tîrzie, nu arăta nici un semn de oboseală, în ciuda faptului că se afla la datorie din zorii zilei.

Brummel se duse în camera de gardă ca să-şi aleagă oamenii pentru vizita la Milly. După vreun minut, Fields apăru în uşă şi îi făcu semn.

— Mi-a telefonat Bruce de îndată ce-ai plecat. A luat la interogatoriu pe toţi cei cu crime la activ. Unul a făcut mărturisiri. Mă duc jos să-l văd.

Brummel păru descumpănit.

— Să te însoţesc, Frank ?

— Nu, nu, Stewart, zise Fields repede. Am vrut doar să te anunţ, adăugă el grav, şi se congestionă puţin la faţă. Vezi, alege-ţi oamenii cu grijă.

Un zîmbet vag lumină obrazul lui Brummel. Tare i-ar mai fi plăcut să-i spună inspectorului-şef : „Mătuşică". Era ceva de femeie bătrînă în bărbatul acesta trupeş şi voinic, cu umerii atletici, care se mişca cu o afectată sprinteneală pe picioarele-i lungi, iar pantofii lui scîlciaţi îl făceau pe Brummel să se gîndească la papucii unei băbuţe.

— Am să iau cu mine numai băieţi cu experienţă, îl asigură el.

„Repulsia lui Fields faţă de bordeluri e sinceră“, se gîndi Brummel, Intr-adevăr, inspectorul-şef detesta casele rău famate, ura pînă şi mirosul lor, şi ar fi spînzurat bucuros pe oricine avea ceva comun cu ele. Exista oare un motiv ascuns şi profund pentru această aversiune? Brummel nu-şi bătu capul cu asta... Il urmări doar pe Fields cum iese pe uşă. Il respecta pentru severele-i principii morale, deşi el, Brummel, le lua adesea în rîs. Era leit păcătosul cinic şi înrăit, care se simte totuşi mişcat de cuvintele păstorului sufletesc ce diriguieşte Armata Salvării.

După un sfert de ceas, Brummel şi trei detectivi ieşeau cu maşina din curtea prefecturii de poliţie. Se opriră la un restaurant ca să mănînce. Brummel, care în felul său se dovedea la fel de neobosit ca şi Fields, deşi întotdeauna făcea impresia mai mult că se joacă decît că munceşte, le explică cum trebuiau să se poarte. Lucrurile nu erau chiar aşa cum i le înfăţişase el lui Fields.

— O să spunem că am fost la un chef. Şi că vrem să continuăm... Cînd prind momentul, o scot pe Milly din cameră. Voi, să aveţi grijă ca fetele să nu iasă pe afară, mai ales să nu dea tîrcoale pe la uşa lui Milly... Vorbiţi despre orice, tot ce vă trece prin minte. Puneţi-le întrebări. Despre orice; de pildă numele tipilor care le-au vizitat mai de curînd... Şi turnaţi-le mereu în pahare.

— Păi de unde băutură? întrebă detectivul Dick O'Regan.

— Lasă că are Milly grijă, doar cîştigă destul de pe urma bordelului, îl linişti Brummel.

— Nu-i prea place să împartă ce cîştigă, bombăni detectivul Lumkin.

— O să fie darnică în noaptea asta, credeţi-mă pe mine, îi asigură inspectorul.

Abia trecuse de miezul nopţii cînd maşina poliţiei se opri în faţa unei vile impunătoare, în stil vechi, aflată într-un cartier respectabil, la numai cinci sau şase sute de paşi de primărie. Din stradă nu se vedea decît acoperişul verandei. De-a lungul gardului din faţă străjuiau nişte tufe înalte de chiparoşi. În timp ce înaintau pe aleea împodobită cu trandafiri de amîndouă părţile, nu văzură nici o lumină la ferestrele dinspre stradă. Casa părea tot atît de liniştită ca şi suratele ei respectabile din vecinătate.

— Pesemne c-au isprăvit cu flecăreala şi s-au dus mai devreme la culcare, presupuse O'Regan.

— Afacerile înainte de orice plăcere, rîse colegul său Lumkin.

Pătrunseră gălăgioşi pe verandă. Brummel bătu cu putere în uşă cu un vizor pătrat şi întărită cu un drug de fier pe dinăuntru.

— Poliţia! strigă el. În numele legii, adăugă inspectorul pe jumătate în glumă.

Trecură cîteva clipe. Apoi, se auzi un zgomot de paşi, vizorul se deschise şi un ochi de femeie aruncă o privire sfredelitoare asupra musafirilor. Şi din nou vizorul se închise.

— Deschide! se răsti Brummel. Am mandat...

Cineva aprinse lampa din hol, trase drugul de fier de o parte şi deschise uşa. În prag stătea impunătoare Milly, într-o somptuoasă rochie de

casă din lînă sinilie. Femeia se uită de sus la poliţişti, dar îl lăsă să intre.

— Ce înseamnă asta, Beau? sări ea cu gura, indignată.

Brummel făcu obraznic cu ochiul.

Milly era o cucoană scundă, voinică, trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit roşu, cu faţa albă ca hîrtia, cu ochii negri şi mititei, umbriţi de nişte gene îngroşate cu rimel şi cu buzele groase, rujate din belşug.

— N-auzi ce te-ntreb, Beau? bătu ea din picior.

— Te-ai speriat? căută Brummel să o îmbuneze. Nu ţi-ai închipuit că sînt eu, Milly dragă? Credeai că-s scîrbele alea de la moravuri?

— Ce să aibă ăia cu mine? se arătă femeia nedumerită.

— Chiar aşa, ce să aibă cu tine? se miră Brummel ironic. Ar trebui să ştie, fireşte, că ţii o pensiune selectă pentru cîteva femei tinere. Da, recunosc, n-ar fi trebuit să pomenesc despre ei.

— Mă uluieşti, Beau, reluă ea cu vorba-i afectată. Dai buzna într-o casă respectabilă, la ora asta!

Brummel păru cuprins de remuşcări.

— Zău, Milly, n-aş fi făcut-o. Dar vezi, am chefuit cu băieţii toată ziua. Este, băieţi? şi se întoarse către oamenii săi, tustrei bine îmbrăcaţi.

— Este, domn'inspector, întări detectivul Kenwall.

— N-am băut atîta în viaţa mea! adeveri şi O'Regan.

— Sînt plin ca o cizmă, adăugă şi Lumkin.

Ea îi privi pe toţi cu neîncredere.

— N-aş vrea să-ţi subapreciez inteligenţa, turnîndu-ţi pe loc nişte minciuni, zău, Milly, stărui Brummel ca să o convingă.

— Ce spui că n-ai vrea? suspină femeia cu zgomot.

— Eu ştiu cu cine am de-a face, rosti Brummel cu o prefăcută seriozitate. N-au mulţi o minte ca a ta, Milly.

Patroana stabilimentului zîmbi — un zîmbet pe jumătate cinic, pe jumătate serios. Îi plăcea să i se arate stimă, fie chiar şi o stimă falsă. Tot era mai mult decît nimic. Deşi ar fi încîntat-o o consideraţie reală, cum i se cuvine unei respectabile femei de afaceri.

— De fapt, Beau, ce vînt te aduce? întrebă ea ceva mai prietenos.

— Treceam pe aici şi ne-am gîndit că ar fi straşnic să tragem o petrecere la tine. Asta-i tot, Milly.

— Nu mă duce pe mine, Beau, îl mustră femeia renunţînd la atitudinea-i arogantă şi la vorba-i afectată. Cine ştie ce motive perfide v-au purtat încoace. Viperă ce eşti!

— Milly, protestă el jignit.

— Ia spune, Beau, ce pofteşti?

— Ţi-am spus doar... Şi în tonul inspectorului interveni o schimbare subtilă, dar zîmbetul îi rămase acelaşi. Hai, du-ne în salon şi dă-ne un grog [1].

Părea foarte sincer. Patroana suspină ca o moşiereasă jignită şi le arătă drumul. In salon se afla o canapea ponosită, vreo şase scaune de

---

[1] Băutură preparată din rom cu apă fierbinte şi lămîie.

trestie înşirate pe lîngă pereţi şi o măsuţă în mijloc. Intr-un colţ trona un aparat de radio cu pic-up, cu capacul deschis. Peste tot se vedeau scrumiere încărcate cu mucuri de ţigară, sticle goale de bere pe jos, pe sub masă şi pe lîngă scaune. In aer stăruia un miros stătut de lichior şi de tutun, de trupuri omeneşti, de pudră, parfum şi săpun antiseptic, care sugera tîrgul de dragoste care avusese loc aici.

— Aţi sărbătorit ceva în seara asta ? întrebă Brummel. Vreo logodnă, Milly ?

Patroana nu spuse nimic, se uită doar în silă la detectivi.

— Ei hai, Milly, fii ospitalieră, o rugă Brummel.

Ea parcă tot mai şovăia.

— Şi pînă aduci băutura, trimite fetele înăuntru.

Tanti Milly se întoarse furioasă către Brummel.

— Treaba asta e tot atît de afurisită ca şi vizita voastră, izbucni ea. Să le scoli acum din somn ! Aţi uitat că sînt fete care muncesc, zău aşa !

— Poate că n-au adormit încă, răspunse grav inspectorul. Poate că mai lucrează.

Detectivii izbucniră în hohote de rîs.

Milly făcu o mutră acră.

— Nu-mi place felul ăsta de a vorbi, Beau, zise ea.

— Imi pare rău, se scuză inspectorul. Ştiu cît eşti de sensibilă.

Patroana ieşi cătrănită foc să aducă băutură şi să trimită fetele în salon. Era convinsă că

Brummel a umilit-o intenţionat, înainte să o şantajeze.

Detectivii auziră nişte şoapte înăbuşite şi îşi dădură seama că nişte bărbaţi în ciorapi coboară în fugă pe scara din dos. Se uitară amuzaţi unii la alţii, dar nu ieşiră din salon.

Milly se înapoie cu fetele numaidecît. Toate erau în rochii de casă şi le aruncau ochiade neruşinate detectivilor. Două dintre ele erau prospături. Una băuse în odaie şi acum abia se mai ţinea pe picioare ; vorbea aşa tare, că se auzea numai gura ei ; cealaltă, o fată înaltă, slăbuţă, cu nişte picioare subţiri ca beţele de chibrit, nu părea să aibă nici optsprezece ani. Era posomorîtă şi se uita sfidător la poliţişti.

— Mai bine prezintă-ne, Milly, o rugă Brummel.

— Rita, o strigă patroana pe fata cea beată şi tu, Annie, urmă ea, adresîndu-se celei subţirele şi posomorîte, faceţi cunoştinţă. Beau Brummel, George Lumkin, Harry Kenwall şi Dick O'Regan.

— Încîntată, zău! îngăimă Rita, cu o reverenţă batjocoritoare, de era cît pe ce să cadă în nas.

Annie nu spuse nimic.

— Nu vrei să fim prieteni ? întrebă Brummel.

— Nu, mormăi ea.

— Bine.

Şi se întoarse către o fată pe care o cunoştea :

— Noi doi o să petrecem împreună.

— Daţi cîte un grog ? se interesă o altă fată.

— Are grijă Milly de asta.

— Copoii vor pe de-a moaca, așa ca de obicei, pufni o alta.

Patroana se prefăcu supărată.

— Flo, o certă ea, o domnișoară nu vorbește așa. Trebuie să tratezi musafirii ca pe niște *gentlemeni*, înțelegi ?

Brummel rîse ca de cea mai bună glumă auzită în ultima vreme. In schimb, Kenwall, care nu dezmințea faima bărbaților cu chica roșcată, se încruntă numaidecît la Milly.

— Ia nu mai fii atît de glumeață, se rățoi el. Vezi că mă apuc și eu să glumesc pe socoteala dumitale. Și sînt convins că nu ți-ar conveni...

Patroana cătă stînjenită la Brummel. Inspectorul zîmbi.

— Ai uitat ceva ? întrebă el voios, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Eu nu uit nimic, bombăni femeia.

— Ba ai uitat băuturile răcoritoare.

— Știi că nu-mi place ca fetele să bea aici.

— Văd că abia ai avut o petrecere...

— Fetele n-au fost.

— Asta-i un prilej cu totul deosebit.

Milly ieși bosumflată pe ușă și se întoarse cu patru sticle de bere, pe care aproape că le trînti pe masă. Brummel turnă în pahare. Sticlele se goliră repede.

— Mai bine ai aduce mai multă, Milly, o îmboldi inspectorul.

— Voi credeți pesemne că eu sînt plină de aur, se burzului patroana.

— Lasă astea, cîștigi doar destul, i-o reteză Kenwall.

Femeia ridică rugător ochii spre Brummel. El clătină din cap și întinse brațele în lături în semn de neputință.

— Viperă ! șuieră ea printre dinți, îndreptîndu-se spre bufet ca să mai aducă băutură. Și o făcură să tot alerge așa încoace și încolo. Milly avea un bufet bine asortat.

— Acum te ocupi și cu vînzarea clandestină de băuturi alcoolice ? întrebă Brummel.

— Unde vrei s-ajungi ? ripostă patroana.

— Nicăieri, Milly, zău. Și ce-i dacă vinzi băuturi clandestin ? Nouă nici nu ne pasă. Doar nu noi, altă brigadă se ocupă cu eliberarea autorizațiilor.

Una dintre fete începu să cînte : „Azi-noapte te-am văzut... Și-n suflet mi-ai trezit vechea iubire..." Cînta cu o voce plină de compasiune și cîntecul le făcu pe celelalte sentimentale și romantice. Rita declară însă că ei nu-i place cîntecul nici de frică.

— Să-l ascultăm pe Frankie, propuse dînsa Se duse la pic-up și puse discul ei favorit.

Frank Sinatra cînta :

„Fii fericit... Uită-ți necazurile... Fii fericit... Soarele strălucește..."

O altă fată își făcu auzit glasul : „Cu buzele unite într-un sărut fierbinte, te simt al meu, al meu".

Un timp îl concură pe Frank Sinatra, apoi se lăsă păgubașă.

Petrecerea deveni mai gălăgioasă. Două fete dansau. Doar Annie cea posomorîtă ședea retrasă într-un colț, parcă și mai întunecată, arun-

cînd priviri pline de ură detectivilor, care rîdeau și flecăreau la băutură.

Era o noapte zăpușitoare. Kenwall își șterse fruntea de sudoare și își scoase haina. Colegii săi mai tineri îi urmară pilda.

— Ce naiba v-ați moleșit așa? îi zeflemisi una dintre fete.

Alta îi provocă la o întrecere de băut bere.

— Eu beau mai repede ca oricare dintre voi, îi stîrni ea, ducînd o sticlă la gură.

Brummel îi făcu semn lui O'Regan.

— Gata, Dick, șopti el. Acum ține-ți-le aici, să nu plece nici una. Știi ce ai de făcut.

Apoi se apropie de patroană, care își supraveghea furioasă pensionarele.

— Du-te la dumneata în birou, murmură inspectorul. Viu și eu numaidecît.

Fața albă a femeii era crispată atunci cînd Brummel intră în camera ei de dormit, cameră căreia el îi zicea birou. Trecuse de multe ori pînă azi pragul acestei camere. Aducea a prăvălie de mărunțișuri, cu dulapurile ei cafenii, demodate și bombate, cu scaunele ei de piele cu spătare înalte de trestie, cu gravurile cenușii de pe pereții ce înfățișau cai alergînd prin furtună și femei în costume orientale purtînd ulcioare cu apă.

Detectivul se așeză pe un taburet, lîngă masa de toaletă încărcată de bijuterii, perne de ace, figurine chinezești, sticluțe cu loțiuni pentru față și cu parfum. Se uită în jur la patul dublu, acoperit cu o cuvertură de dantelă.

— Aha, ceva nou! făcu el despre pat, uitîndu-se la Milly, care ședea în fața mesei de toa-

letă și-l urmărea în oglindă. Sper că nu l-ai cumpărat pentru Eddie, nu-i așa?

— Știi că Eddie nu stă niciodată aici, mormăi Milly.

— Ar fi neplăcut pentru el dacă băieții de la moravuri l-ar găsi aici, este?

— Ba nicidecum, și dumneata știi asta, Beau.

— Sigur că știu, conveni inspectorul. Tu și Eddie vă aveți cuibul de dragoste undeva departe. N-aș fi uitat, dar am băut.

Femeia îi aruncă o privire piezișă, stăruitoare. Ochii ei mici, afundați în grăsime, îl cercetau cu repeziciune. Se afla aici pentru treburi serioase, de bună seamă. Altminteri n-ar fi pus-o să aducă fetele în salon. Era ca și cum i-ar fi spus: „Faci ce-ți cer, dacă nu fetele de dincolo, din salon, au să afle totul despre tine". Oare ce vrea acum de la ea? Era ceva în legătură cu Eddie Conger, soțul ei? Gîndul ăsta o alarma mai mult decît dacă ar fi fost vorba numai de ea.

Din senin, Brummel începu să rîdă.

— *Gentlemen*-ii au plătit pentru o noapte de plăceri și au rămas mofluzi, murmură el. Ce faci acum, le dai banii înapoi, sau pui fetele la treabă într-altă noapte?

— Știi să fii crud, Beau, zise ea, luînd un aer de *lady*. Mi se pare că ai o idee fixă. Mi-e și silă.

— Aici ai dreptate. Mă tot gîndesc la rele de cînd eram atîtica — și arătă cu mîna la cîteva palme de podea.

Patroana își întoarse profilul cu nasul cîrn spre inspector, cercetîndu-l din nou, în liniște, prin oglindă.

— A, să nu uit, spuse el. Unde-i Eddie astă-seară ?

Tanti Milly îl privi lung.

— Acasă.

— Işi face socotelile ?

— Astă-seară a invitat cîţiva prieteni.

— Pe cine ?

— Cîţiva dintre partenerii lui de golf.

— Persoane onorabile ?

— Nici nu are alţi prieteni.

— Ascultă, Milly, zise el, să nu uit, ce-ai auzit despre cazul Tyson ?

— Nimic.

— N-a pomenit nimeni de crimă la petrecerea de astă-seară ?

— Nu, de ce să pomenească ?

— Şi despre ce-aţi vorbit ?

Ea şovăi puţin cu răspunsul.

— Numai lucruri obişnuite.

— Şi cine au fost musafirii ?

— Nişte oameni de afaceri bine cunoscuţi.

— Ce fel de oameni de afaceri ?

— Capete pătrate. Din cei care nu sînt înţeleşi de neveste.

— Pungaşii, banditii, şantajiştii sînt şi ei oameni de afaceri, şi adesea nu-s înţeleşi de nevestele lor.

Milly se zbîrli.

— Ştii bine că la mine în casă nu calcă haimanale, Beau.

— Şi nimeni n-a pomenit despre crimă ?

— Ţi-am spus doar.

Brummel părea că chibzuieşte.

— Eu nu umblu cu ocolişuri, Milly ; am convingerea că Eddie şi tovarăşii lui de afaceri ştiu mai multe despre această crimă decît vrei tu să cred.

— Oh, nu, Beau, nu ! negă femeia cutremurîndu-se.

— N-ai vrea să-mi spui că Eddie nu ţi-a suflat o vorbă despre crimă, seara, în timpul mesei. Orice bărbat cumsecade discută evenimentele importante ale zilei cu prea iubita-i soţie.

Vocea ei deveni stridentă, agitată.

— Eddie nu mi-a spus nimic. De ce să-mi fi spus ? De ce, Beau ? De ce trebuie să-l intereseze asasinarea unei cucoane din lumea bună ? Pesemne că a omorît-o amantul. Avea unul, nu ? A divorţat pentru că şi-a înşelat bărbatul, este ? Nu-i de mirare să-şi fi înşelat la fel şi amantul.

Brummel nu-i luă în seamă turuiala ; îşi urmărea ţinta metodic.

— In noaptea crimei hoţul de bijuterii a trecut prin casa ei. Doi ori doi fac patru, nu ?

Tanti Milly tăcea.

— Eddie îl cunoaşte bine pe hoţul de bijuterii, nu-i aşa că-l cunoaşte ?

Ea sări în picioare.

— Nu-l cunoaşte, ţi-am spus asta de mult.

— Eddie era părtaş la tăinuirea lucrurilor furate, ştii asta, nu-i aşa, Milly ?

Femeia se apropie de el, scrîşnind.

— Nu-i adevărat.

Avea să-şi apere bărbatul pînă la ultima suflare a trupului ei voluminos. Ii dăduse totul ; ceea ce era el astăzi i se datora ei pe de-a-ntregul.

Brummel știa toată povestea.

Cînd Milly l-a întîlnit pentru prima dată pe Eddie, în timpul războiului, el lucra pe o rablă de camion, transportînd bere la cîrciumile clandestine și la localurile de noapte. Era omul fabricilor de bere, distribuia băutura de la depozitele secrete la toate aceste cîrciumi, unde berea se vindea la un preț mai ridicat. Numele lui Eddie Conger nu figura nici pe facturile cîrciumilor, nici în registrele lor de personal. Indeletnicirea lui era ținută secret, ca orice afacere clandestină în timpul războiului. Eddie trata cu una și aceeași persoană — șeful depozitului. Și a cîștigat destui bani din treaba asta. In plus, avînd în mînă patronii cîrciumilor clandestine, încasa un procent și din ce cîștigau ei. Dar asta l-a vîrît în niște certuri fără de sfîrșit, pe care le lămurea fie cu un drug de fier, fie cu un capăt de lanț rupt de la toaletă. O dată sau de două ori au și tras asupra lui, dar el s-a dovedit mai iute de mînă și mai bun țintaș, așa că a ieșit întotdeauna victorios. Milly l-a văzut pe cînd căra o ladă cu bere la bordelul pe care îl ținea ea pentru soldații americani cantonați în apropierea orașului. Și a fost adînc impresionată ; i s-a părut că e uimitor de puternic și, într-un anumit fel frumos. Eddie era cu cel puțin zece ani mai tînăr ca ea. Și-a dat seama că această ocupație îl va face să decadă, că va ajunge un bătăuș de meserie, un bandit. Indeletnicirea lui nu era de viitor. Ea avea mare nevoie de un șef de personal energic și îi făcu o ofertă avantajoasă. Eddie primi. In felul acesta deveni stăpîn peste cele mai multe bordeluri și cîrciumi

clandestine, împreună cu armata lui de tineri — majoritatea dezertori din armată. Eddie și Milly prosperară atît de mult, încît după război simțiră nevoia să se extindă și în alte direcții; și intrară într-o viață de afaceri oarecum mai normală. Deveniră acționari la un hotel, la un grajd de cai de curse și la o agenție de pariuri hipice. Milly ținea mai departe unul dintre marile ei bordeluri, care reprezenta sursa principală de venituri — pîinea și untul, cum se zice — iar Eddie căuta alte posibilități de investiție. Acum se învîrtea în cercuri noi și întîlnea și alți oameni de afaceri în căutare de cîștiguri grase. Locul lor de întîlnire era clubul de golf, unde Eddie strălucea, fiindcă el fusese totdeauna bun la jocuri.

— De curînd, Eddie a intrat în afacerea Duke, nu-i așa? întrebă Brummel.

— Și dacă a intrat?

— Firma asta tăinuiește bunuri furate, zîmbi detectivul. Vînd mașini furate. Sper că știi cu ce se ocupă.

— Eddie nu se bagă în asemenea afaceri.

— Mă faci să rîd, Milly. Charlie Rooney e omul de încredere al lui Duke; Eddie este dintre asociații mai noi. Se înțeleg de minune.

— Eddie nici nu-l cunoaște, spuse femeia, parcă puțin cam prea repede.

Brummel o privi cu neîncredere.

— Ți-ai pierdut mințile în astă seară, Milly? Băieții ăștia doi se cunosc încă din timpul războiului. Doar Eddie aducea de obicei berea și cocaina la cîrciuma lui Rooney.

Milly rămase gînditoare. Ştia că Eddie s-a lăsat prins în capcană. Se aşeză la masa de toaletă şi aţinti ochii în pămînt. I se făcuse lehamite de Brummel. Ura de moarte aşa-zisele lui maniere cavalereşti, felul lui batjocoritor de a fi, mentalitatea lui de şantajist. Oare ea şi Eddie nu vor scăpa niciodată de el ? Cam de multă vreme erau amîndoi în mîinile copoiului ăstuia. Din ziua cînd el l-a constrîns pentru prima dată pe Eddie să dea nişte informaţii despre doi prieteni de-ai lui, care tocmai dăduseră o mare lovitură ; ea, Milly, a fost silită să-i dea într-una informaţii, numai ca să-l apere pe Eddie : îl ţinea la curent cu bîrfa lumii interlope, îi dezvăluia planurile făcute la ea în casă de către bandiţi care aveau încredere în ea. Nici ea, nici Eddie nu mai puteau ieşi din situaţia asta. Brummel îi ameninţa cu închisoarea, ba chiar şi mai rău. Inspectorul lăsa adesea să-i scape cîte un nume sau altul de criminali puşi în libertate, care ardeau să-i dibuie pe „ciripitorii" din pricina cărora ajunseseră la zdup. Şi el nu trebuia decît să şoptească numele lui Eddie sau Milly, pentru ca amîndoi să-şi ia adio de la viaţă. Furnizînd informaţii despre alţii, ca să se salveze pe ei, făcuseră un pas hotărîtor, iar acum nu mai puteau să dea îndărăt. Milly regreta adesea că a „ciripit" faţă de Brummel ; ar fi trebuit să-l ia pe „nu" în braţe, şi ar fi scăpat de orice durere de cap. Pe de altă parte, prea puţin îi păsa de cei care trăseseră ponosul din pricina ei, deşi de multe ori oamenii stătuseră priponiţi ani de-a rîndul. Numai teama o făcea să-şi regrete fapta — teamă mai mult pentru Eddie, decît pentru

ea. Trăia cu teama unei morți năprasnice. Parcă pentru a-și spori amărăciunea, înțelegea în chipul cel mai lămurit că poate să prevină această soartă îngrozitoare numai arătîndu-se din nou binevoitoare față de Brummel.

— Ascultă, Beau, spuse ea grav. Eddie nu știe nimic despre crimă, nici despre hoțul de bijuterii. Nu-i amestecat în nici o pungășie. Habar n-are ce se petrece la „Motoare". Majoritatea timpului o folosește pentru el. Acuma-i înnebunit după golf. Vorbea cu admirația unei soții tinere și cumsecade. Firește, la o adică, poate să-ncerce să afle cîte ceva pentru dumneata...

— Știu că-i va fi greu să afle ceva ce merită osteneala, zise Brummel cu ironie. Dar e musai să încerce, Milly. Altfel, o să trebuiască să-l invit pînă la noi, la prefectură, și să-l deranjez de la golf.

Tăcu un timp. El avea nevoie de la Eddie de ceva mai mult decît de niște simple informații.

— Ascultă, Milly. Vreau ca Eddie să facă ceva pentru mine. E foarte urgent, crede-mă, adăugă inspectorul, convins că Eddie va înclina mai lesne să facă ce i se spune, dacă Milly îl va impresiona cu gravitatea situației. Căci marele ei devotament pentru Eddie făcea din Milly cel mai bun aliat al lui Brummel. Și continuă fără nici un înconjur: Vreau ca Eddie să-l vadă pe Rooney acum, de dimineață, înainte de orice. Să-i spună că i-a șoptit unul din brigada de moravuri, un om plătit de el, cum că doi dintre cei arestați în tripou au cîntat tot ce știu despre el, despre cocaină, despre automobile și despre multe altele.

Şi că i-a dat să înţeleagă că Fields e gata să-l umfle şi să-l trimită într-o vacanţă mai lungă. Să-i mai spună că Fields va veni să-l ridice mîine seară. In plus, Milly, tu să-l previi pe Eddie, că dacă se prosteşte şi încearcă vreun şiretlic, o să-l însoţească şi el pe Charlie. Şi n-o să se mai întoarcă acasă, Milly. Ştii, acolo, la *Bleak House*[1] sînt o mulţime de indivizi cărora le-ar place grozav să le pice în labă tipul care i-a trimis la zdup. Inţelegi, nu ?

— Şi dacă Rooney miroase cumva că a fost pus să facă asta ? întrebă ea cu disperare.

— Nici prin gînd n-o să-i treacă.

— Eddie e un om mort dacă Rooney miroase cum stă treaba, stărui femeia.

— N-ai grijă, n-o să miroasă nimic, spuse Brummel, devenind nerăbdător. Charlie o să-l şi sărute pentru vestea asta.

— Sărutul de moarte, suspină ea cu vocea sugrumată. Eddie nu merită să fie aruncat la cîini. N-a făcut nimănui nici un rău.

Brummel o privi batjocoritor, dar Milly, înfiorată de gîndul morţii, îl ridica mai departe în slavă pe Eddie.

— Eddie face mai degrabă o faptă bună, decît una rea. Intotdeauna scapă cîte o liră unui tovarăş ajuns la ananghie.

Brummel nu mai avea chef să o asculte. Se ridică de pe scaun.

— Mă duc, Milly, zise el. Se îndreptă spre uşă, fără să resimtă pic de milă pentru femeia înspăimîntată.

---

[1] Inchisoare în Australia.

— Beau! izbucni ea, zdrobită.

Prefăcîndu-se tare plictisit, inspectorul se întoarse încet și o privi drept în față.

— Găsesc pe altcineva să se ducă la Charlie, propuse femeia.

— Foarte drăguț din partea ta, Milly. Ești foarte serviabilă, nimic de zis, dar numai Eddie poate să facă treaba asta. E singurul om în care Charlie are încredere.

Deși știa bine că e adevărat, ea mai făcu o încercare:

— Il caut chiar eu pe Rooney, îi telefonez.

— Nu-i nimic altceva de făcut, mormăi inspectorul, și ieși pe ușă.

Milly își dădu seama că e înfrîntă și se repezi după el.

— Ii telefonez lui Eddie.

— Telefonează-i acum.

Femeia se înapoie în camera ei, în timp ce Brummel reveni în salon. Hohote răsunătoare de rîs, țipete și cîntecul lui Frank Sinatra îl întîmpinară din prag. Se uită în jur cu repeziciunea-i obișnuită. O'Regan dansa cu una dintre fete, Kenwall golea ultima sticlă, iar George Lumkin, fost ofițer în poliția militară — un bărbat cu favoriți lungi și mustața subțire, o ținea în brațe pe Rita; ea trecea pe negîndite de la nazurile profesionale la un entuziasm de fetișcană novice, vorbindu-i în chipul cel mai familiar cu putință și ciufulindu-i părul, în timp ce mîinile detectivului cam dădeau tîrcoale sînilor ei bogați. Singură, fata cea negricioasă și posomorîtă, cu picioarele ca niște bețe de chibrituri, se încăpățînase să nu deschidă gura, și nici să

danseze sau să bea. Brummel își trase un scaun lîngă ea. Fata îi aruncă o privire supărată și bănuitoare.

— Ce vrei, copoiule?

Inspectorul îi zîmbi prietenos.

— Tu nu ești de mult aici, Annie, nu-i așa?

— Ți-ar conveni să știi, nu-i așa?

— Nu te prea arăți o fire comunicativă.

— Urăsc detectivii.

— Nu te condamn.

Fata îl privi cu vădită curiozitate. Brummel avea un aer prietenos și plăcut. O clipă, se gîndi dacă e într-adevăr sincer. Va fi mai sigur dacă îl va privi însă ca pe o viperă. Și totuși, parcă îl deosebea ceva de ceilalți copoi. Era mai la locul lui, altfel decît ceilalți: ceilalți se purtau aici ca niște stăpîni. In ciuda acestui fapt, experiența ei din trecut o punea în gardă.

— Copoii cei mai afurisiți se prefac blînzi, murmură fata.

Inspectorul ridică din sprîncene:

— Ai avut mult de furcă cu ei, Annie?

— Nu.

— Atunci de unde știi?

Annie nu răspunse.

— Mai bine bea ceva, propuse Brummel și, ridicîndu-se, se apropie de masă și umplu două pahare.

Ea se împotrivi.

— O fi vîrît Milly frica-n tine, mai știi? Mă tot pisa că nu-i place ca fetele ei să bea aici.

— Păi bea ea singură, ciuma naibii.

— Nu prea ți-e dragă.

— Ba o iubesc.

— De ce lucrezi pentru ea?
— Toate-s la fel.
— Te are cu ceva la mînă?
— Ia nu-ţi mai băga nasul în toate; lămurit?
— Tu eşti prea tînără ca să stai aici. Aş putea să te ajut.
— Mai degrabă mor.
— Minţi.

Tocmai atunci apăru Milly. Ochii ei plini de mînie aruncară fulgere spre Lumkin şi Rita, care se sărutau fără pic de ruşine.

— Rita! se răsti aprig patroana.
— Gura, i-o reteză Lumkin.

Rita, buimacă de băutură, cătă peste umărul detectivului.

Brummel se apropie îndată de stăpîna casei.

— De, tinereţea-i tinereţe, Milly! Ai vorbit cu el? întrebă în şoaptă inspectorul.
— Am vorbit.
— Bine. Hai, acum bea şi tu ceva.
— Să beau cu dumneata? şuieră ea. Nu-mi doresc altceva decît să te văd întins rece.

Brummel rîse încetişor. Işi umplu din nou paharul şi îl sorbi tacticos. Apoi le făcu semn celor veniţi cu el.

— Ar cam trebui să isprăvim, băieţi.

Milly şi fetele îi însoţiră pînă la uşă.

— Multe mulţumiri pentru distracţie, spuse Brummel, înclinîndu-se curtenitor.

Fetele pufniră în rîs. Patroana rămase tare acră, cu o adîncă îngrijorare întipărită pe faţa ei dolofană.

FIELDS se deşteptă din somn cu mult înainte de micul dejun. Vorbi la telefon cu detectivul-şef Filbert, care condusese o razie în zori, precum şi cu alţi oameni ai săi, însărcinaţi să patruleze prin oraş. După aceea vorbi cu prefectura de poliţie şi răsfoi ziarele de dimineaţă. Godfrey Bettery continua să cînte pe acelaşi ton: „Guvernul trebuie să numească o comisie regală, care să cerceteze activitatea poliţiei, în special a brigăzii «crime», care a înregistrat atîtea lamentabile eşecuri". Asta îl irită pe Fields, dar nu-l indispuse. In dimineaţa asta era neobişnuit de încrezător în viitor.

Ai lui îl aşteptau cu toţii cînd intră în sufragerie. Nu începeau niciodată micul dejun pînă ce el nu se aşeza în capul mesei. Soţia sa, Amy, ocupată cu prăjitorul electric de pîine, era o femeie înaltă, rigidă, cu părul blond şi niţel încărunţit, strîns într-un fileu, cu faţa severă, neatinsă de fard. De o moralitate ireproşabilă ca şi el, persoană de vază în comunitatea parohială a bisericii din cartierul lor, nu era însă o fire blîndă şi umilă ; avea ambiţii sociale, se socotea superioară multora, mai cu seamă vecinilor de pe stradă şi din cartier.

Servi aproape în tăcere slănina şi ouăle — Fields mînca slănină cu ouă în fiecare dimineaţă. Fără să trebuiască să i se ceară ceva, servi apoi untul şi gemul, precum şi celelalte lucruri pe care obişnuiau să le mănînce la micul dejun, exact la momentul potrivit. Se dovedea foarte atentă cu tabieturile lui. Fields nu prea

avea multe să-i spună. Micul dejun era singurul prilej cînd găsea un răgaz să stea de vorbă cu cei doi copii ai săi — Margaret, care urma un curs de fizioterapie, şi John, proaspăt absolvent al Facultăţii de drept, aflat pe punctul să-şi înceapă ucenicia în avocatură. Băiatul reflectase asupra celui mai potrivit birou de avocatură pentru aptitudinile lui.

— Şi te-ai hotărît unde să te duci, John? se interesă Fields.

— Da, tată, răspunse Fields-junior, şi rosti numele unui bine cunoscut birou de avocatură specializat în criminalistică.

— Crezi că au să te primească?

— Fireşte, am vorbit cu asociatul principal.

— Eşti sigur că eu nu voi fi un obstacol în activitatea ta?

— Cîtuşi de puţin, tată. Mai degrabă cred că voi atrage clienţii în felul ăsta. O să presupună că am influenţă.

— Inţeleg, zise Fields. O să-şi închipuie că poţi să tragi sforile în favoarea lor.

— Exact, adeveri Fields-junior, ridicînd cinic din umeri.

Lui Fields nu-i plăcea faptul că băiatul său era de pe acum un tip atît de perspicace şi de calculat. Dar asta nu-i afecta orgoliul puternic de părinte. Dacă ar mai avea o viaţă de trăit, se gîndea inspectorul-şef, el însuşi s-ar face avocat. In felul său era şi el avocat şi, de fapt, era mai capabil decît mulţi slujitori ai acestei profesii. Nici un avocat nu izbutise vreodată să-i creeze dificultăţi, să-i infirme probele de la dosar. Era un rival de temut nu numai pentru

martorii dintr-un proces, dar și ca acuzator la tribunalele de circumscripție, unde dobîndise mult mai multe victorii decît înfrîngeri asupra avocaților. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere ca discuțiile în contradictoriu cu fiul său, căruia îi dejuca raționamentele și cunoștințele de drept.

Cu fiică-sa, Margaret, nu vorbea de loc despre practica ei în timpul vacanței la „Spitalul General". Era preocupat doar de relațiile sociale ale fetei, în special de prietenii ei. În spatele acestei preocupări se ascundea teama bolnăvicioasă ca Margaret să nu apuce pe căi greșite. Cu greu suporta gîndul că ar putea fi sedusă de vreun escroc. Pînă avea s-o vadă măritată cu un om care să o merite, era ros de o veșnică neîncredere.

O întrebă despre serata organizată de personalul auxiliar al spitalului, la care Margaret fusese în ajun. Fata începu să-i povestească totul amănunțit. Vorbea pe un ton sincer și plăcut. Fields era tare curios să știe dacă spune adevărul ; nu-și putea stăpîni firea neîncrezătoare nici față de fiică-sa. O asculta, privind-o cu atenție. Era drăguță, bine făcută, cu obrazul prelung și oacheș. Avea ochii lui și privea lumea cu îndrăzneală și lăcomie. Fata îmi seamănă mie, cugeta Fields, dar asta nu-i spulbera îndoiala.

Cînd se sfîrșise dansul, ea și prietena ei, Beth, fuseseră invitate de cavalerii lor, doi tineri medici de la spital, la un restaurant de noapte, ca să mai mănînce ceva, spunea Margaret. Fields

cunoştea bine restaurantul cu pricina. Şi nu-i plăcea.

— Mă mir că v-au dus acolo, zise el.

Fata nu spuse nimic. Ştia din propria-i experienţă că nu-i cuminte să discute în contradictoriu cu taică-său asemenea lucruri.

— Ei, şi după aceea, ce-aţi făcut ? se interesă el pe un ton mai oficial.

— Am venit acasă, tată.

Fields îşi continua interogatoriul, fără să observe zîmbetul şiret al fiului său.

— Pe cine au condus întîi acasă ?

— Pe Beth.

— Cavalerul ei s-a dus cu ea ?

— Bineînţeles că da !

— Tu ai rămas singură cu doctorul Thomson ?

— Da.

Fields avu o clipă de şovăială. Tare i-ar mai fi plăcut să o întrebe dacă doctorul a încercat să-şi îngăduie anumite libertăţi faţă de ea. Dar îi era oarecum greu să o facă.

Folosindu-se de acest răgaz de tăcere, soţia sa interveni şi ea în discuţie. Arătă că a stat de vorbă cu doctorul Thomson în două rînduri, cînd acesta a condus-o pe Margaret acasă, de la spital. După părerea ei era prototipul bărbatului bine. Nu pomeni însă nimic de faptul că dezaproba în sinea ei obiceiul lui de a-i oferi ţigări fetei. Păstra asta pentru sine — era ceva fără importanţă în ziua de astăzi. Nu-şi dorea nimic mai mult decît să-l aibă pe doctorul Thomson de ginere, şi-ar fi făcut orice ca să-şi vadă visul cu ochii.

— E dintr-o familie excelentă, dragul meu, spuse doamna Fields. Tatăl lui e antreprenor. A reuşit de minune în viaţă... Mama doamnei Thomson, bunica doctorului, a fost domnişoară de onoare la nunta mătuşii Bertha. O remarcabilă coincidenţă...

Continuă să înfăţişeze genealogia Thomsonilor, care se încrucişase oarecum cu familia ei, ceea ce îi plasa pe Thomsoni în categoria ei, de om superior. Fields era mulţumit într-un fel.

— Margaret, spuse el, invită-l sîmbăta viitoare la cină.

Doamna Fields tăcea, dar nu găsea ideea prea fericită. Se temea că soţul ei va strica totul.

— Dragul meu, tu nici nu ştii dacă vei fi acasă sîmbăta viitoare, la cină, obiectă ea. N-ar fi mai bine să-l invităm cînd o să-ţi iei concediul ?

— Sînt convins că o să fiu acasă, stărui Fields îndărătnic.

— Nu cred ca doctorul Thomson să poată veni, spuse Margaret. De obicei face de gardă la sfîrşit de săptămînă. Fata nu voia în ruptul capului să-l aducă la cină. O singură dată invitase acasă un prieten, student, şi taică-său îl supusese unui sever interogatoriu, ca pe un adevărat criminal.

Fields se uită cu neîncredere la cele două femei.

— Hm, presupun că voi ştiţi mai bine, mormăi el în cele din urmă. Atunci, să lăsăm asta pentru cînd o să fiu în concediu.

Numai că în sinea sa rămase la fel de bănuitor faţă de doctorul Thomson. I-ar fi plăcut să-l întrebe ce intenţii are. De altfel, era hotărît să ia informaţii despre doctor. Nu avea păreri prea

bune despre doctorii tineri. Din cîte știa Fields, sau erau foarte inocenți, buni doar ca infirmierele să alerge după ei și să-i seducă, sau niște mizerabili, rafinați din cale afară, care socoteau că puteau să-și bată joc de toate femeile. Dacă doctorul Thomson se număra cumva printre acești mizerabili, el, Fields, nu va sta cu brațele încrucișate. Știa el cum să-și apere fata de asemenea desfrînați.

Micul-dejun era pe sfîrșite cînd zbîrnîi telefonul. Fields se ridică în grabă de la masă. La celălalt capăt al firului, Brummel îi relată discuția cu Milly.

— Voi fi la Rooney azi după-amiază, încheie el.

— Speri să afli ceva? întrebă Fields nerăbdător.

Celălalt tăcu puțin, apoi spuse:

— Cred că ne va da informații numai dacă îi oferim ceva în schimb. Mă autorizezi să ajung la o înțelegere cu el?

Din nou tăcere.

— Nu cred să accepte chestorul, rosti inspectorul-șef în cele din urmă.

— Ascultă, Frank, zise Brummel, nu-i treaba noastră să cerem închiderea localului lui Rooney. N-o să ne apucăm acum să cerem închiderea cutărui sau cutărui local ori cabaret, pentru că se întîmplă să facem arestări acolo. De fapt, asta ține de brigada care se ocupă de tripouri și de brigada de moravuri. Cazul Rooney nu-i de competența noastră. Socot că noi am făcut tot ce trebuia să facem.

Din nou se făcu tăcere.

— Mda... Stewart, mormăi Fields, parcă e ceva în ceea ce spui tu.

— Şi-n afară de asta, Frank, dacă noi ne pornim pe asemenea recomandaţii, să te ţii urlete în celelalte brigăzi. Nimeni n-o să rabde amestecul nostru... Încălcăm dispoziţiile...

— Ai dreptate, Stewart, conveni Fields pe neaşteptate. Ei bine... Ascultă... Am să vorbesc cu chestorul de îndată ce ajung la prefectură... Poate va fi de acord cu sugestia ta. Dar fii atent, orice înţelegere trebuie să se menţină în limitele legii. Chestorul n-o să înghită nici o extravaganţă ; sper că înţelegi, Stewart.

— Înţeleg, Frank, murmură Brummel inocent, dar el înţelegea mai mult decît atît : Fields dorise întotdeauna să ajungă la un tîrg cu Rooney, numai că n-ar fi recunoscut asta în ruptul capului. Pe de altă parte, Brummel se întrebă dacă nu cumva Fields a şi făcut propunerea respectivă chestorului ?

Se pomeni rîzînd în receptor.

— Partea nostimă, Frank, zise el, e că brigada de jocuri sau de moravuri va trebui să închidă musai localul. In orice caz, înţelegerea mea cu Rooney n-o să valoreze nici cît un degetar cu gin.

Fields nu găsi în asta nimic de rîs. Nu-i plăceau asemenea tratative cinice. Şi el, unul, nici n-ar fi pomenit despre asta.

— Să nu uit, Stewart. După-amiază, cînd te duci la Rooney, cred că ar fi bine să postăm cîţiva oameni în jurul casei.

— Nu strică să fim şi noi prevăzători, încuviinţă Brummel.

Fields se întoarse în sufragerie, cu o adîncă preocupare întipărită pe față. Nu se gîndea decît la prinderea hoțului de bijuterii. Se așeză pe scaun să-și isprăvească ceaiul. Nu mai pomeni nimic de doctorul Thomson și, curînd, plecă la prefectura de poliție.

19

DUPA CONVORBIREA cu Fields, Brummel se așeză la masă să-și ia micul dejun. Mama lui, văduvă, ca și sora lui, rămasă fată bătrînă, îl iubeau cu o dragoste fără de margini și-i purtau amîndouă de grijă. El le povesti cu discreția necesară despre acțiunile sale — lucru pe care îl obișnuia în fiece dimineață. Le povesti despre descinderea făcută la Rooney, dar nu pomeni un cuvînt despre vizita la Milly. Se pricepea să înfățișeze în așa fel lucrurile, încît el să apară întotdeauna cît se poate de nobil, curajos și inteligent ca nimeni altul. Amîndouă îl ascultau cu emoție. Trăind veșnic închise în casă, toată viața lor depindea de el. Brummel era bun cu ele, se îngrijea de tot ce aveau nevoie, contribuind în mare măsură la cheltuielile casei. Aducea familiei pîinea cea de toate zilele, așa cum făcuse mai înainte taică-său — un om ager la minte, misit de terenuri, care se ruinase în timpul marei crize financiare și murise curînd după intrarea fiului său în poliție. Bătrînul nu fusese în stare să-i asigure băiatului nici o situație, dar îi lăsase drept moștenire cinismul și o remarcabilă perspicacitate, care, în mod paradoxal, îl

ajutaseră să se remarce în slujba sa la poliţie. Mai mult poate ca oricare alt detectiv din brigada „crime", Stewart Brummel ştia cum „lupta pentru un şiling" izbuteşte să corupă caractere, să ruineze case, familii. Adesea simţise o tainică milă faţă de infractori. Înţelegea de ce au apucat-o pe drumul greşit. Cinismul era însă o frînă a sentimentelor lui.

In timp ce-şi sorbea cafeaua, flecărind cu mamă-sa şi cu soră-sa, gîndul i se întoarse la scrisorile doamnei Tyson, pe care le citise în zori, înainte să se culce, după vizita la Milly. Scrisorile demonstrau că el are dreptate şi îl convinseseră definitiv. Cheia enigmei se afla în acele scrisori. Le va mai citi o dată, va căuta noi indicii.

Sfîrşind cu micul dejun, se întoarse în odaia sa şi se aşeză la birou. Avea cele trei teancuri de scrisori în faţă. In scrisorile de familie nu era nimic interesant — aici Fields avea dreptate. In schimb, scrisorile de la „Lover Boy" şi „Daddy" erau de cea mai mare importanţă. Cum de le-a dat Fields deoparte, zicînd că-s doar vorbărie? Nemaipomenit! Oare intenţionat se arăta orb faţă de importanţa lor? Nu căută să-şi răspundă la această întrebare, ci se cufundă din nou în lectura scrisorilor, însemnîndu-şi într-un carnet tot ce îl frapa. „Lover Boy" scrisese scrisorile cele mai lungi şi, neîndoios, o ducea greu din cînd în cînd: mulţumea adeseori doamnei Tyson pentru unele împrumuturi şi cadouri. Dar cu toată generozitatea femeii, „Lover Boy" îi făcea veşnic reproşuri, cîteodată de-a dreptul violente. Motivul părea să fie refuzul ei de a-l

primi în casă. Brummel trase concluzia că „Lover Boy" n-a călcat niciodată în casa doamnei Tyson; își dădeau întîlnire în diferite locuri publice, pe stradă, în parcuri, și apoi își petreceau majoritatea timpului în mașina lui. Doamna Tyson nu l-ar fi vizitat în apartamentul lui, nici n-ar fi apărut cu el într-un restaurant. „Lover Boy" o acuza că se comportă ca și cînd ar fi încă măritată. In ultima scrisoare îi scria: „Nu mai pot suporta această situație. De cînd te-am văzut ultima dată n-am închis ochii. Ai fost rece, rezervată. Iți cer un răspuns deschis. Este la mijloc un alt bărbat?"

„Intr-adevăr, era la mijloc un alt bărbat", cugetă Brummel cu glas tare. Acesta nu era altul decît „Daddy", indiscutabil domnul acela distins pe care domnișoara Tippet, menajera, îl văzuse intrînd adesea în casa doamnei Tyson. Neîndoios, el era stăpînul. Scrisorile lui pline de siguranță, laconice, aveau tonul sec al omului de afaceri. Majoritatea fuseseră expediate din diversele capitale unde era purtat de interese. De multe ori o informa despre data întoarcerii sale. Dar numai cînd și cînd își dădea frîu liber și-și exprima dragostea. Intr-una din aceste scrisori făcuse chiar poezie; îi scrisese că niciodată pînă să o întîlnească pe ea n-a cunoscut o atît de armonioasă îmbinare între inteligență și frumusețe. Numai că „Daddy", în mod cert, avea ochi și pentru alte frumuseți, nu doar pentru una singură. In cîteva scrisori, nega că ar fi călcat pe de lături și că ar fi greșit față de ea. Drept răspuns la aluziile ei că ar întreține și alte legături,

nu numai că îi ridica în slăvi marea frumusețe, dar o copleșea cu daruri — bani și bijuterii.

O concluzie se desprindea în mod cert. Doamna Tyson avusese doi amanți. Și, indiscutabil, unul era cel care dădea, celălalt — cel care primea. Faptul nu-l surprindea pe Brummel. Din capul locului simțise ceva suspect în legătură cu carnetul ei de cecuri : doamna Tyson retrăgea și depunea sume neobișnuite, și asta îl făcuse să intre la bănuieli. „Daddy", care era probabil un om bogat, era cu siguranță și cel care dădea. Dacă domnișoara Tippet nu greșea în privința lui „Daddy", Brummel presupunea că trebuie să fie cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît „Lover Boy", sau chiar și mai mult ; după stilul scrisorilor sale, acesta părea să aibă cel mult treizeci de ani.

După cum se înfățișează lucrurile, amîndoi aveau motive să ucidă, gîndi Brummel.

Dar cum naiba să-i dibuie? Nici unul dintre ei nu-și făcuse apariția și nici măcar nu trimisese flori la capela unde se afla depus corpul neînsuflețit al doamnei Tyson, în așteptarea înmormîntării.

Pe cînd lega la loc și cu grijă scrisorile, Brummel se hotărî să se ducă imediat la casa doamnei Tyson și să cerceteze din nou fiecare încăpere. Ridică receptorul și ceru o mașină de la poliție. Se uită în oglindă, își potrivi cravata, își luă pălăria și se înapoie în bucătărie ca să-și ia rămas bun de la mama și sora sa.

— Sper să pui mîna cît mai curînd pe diavolul ăsta, îi zise mamă-sa.

— Nici o femeie n-o să se simtă în siguranță cînd e singură în casă, pînă n-o să prindeți criminalul, mărturisi neliniștită sora detectivului.

— Voi n-aveți motive să vă temeți, zise el.Ar fi dorit să le poată spune că criminalul nu a ucis ca să fure și nici nu se pregătește să dea o nouă lovitură.

— Să fii prudent, Stewart, îl rugă mamă-sa.

Mașina poliției ajunse repede în Darlington Avenue. Brummel intră în casă, trecu prin dormitor și se opri în buduar. Mirosul de cadavru stăruia încă, deși se făcuse curățenie. Ici-colo se așternuse praful, începea să se simtă lipsa stăpînei. Cît de iute își aruncă lințoliul absența unor mîini grijulii, cît de repede se înscăunează pustietatea în cele mai strălucitoare case, cugetă Brummel. Asta îl întristă, dar numai pe moment. Era obișnuit cu moartea ; de cînd își începuse activitatea în poliție, o întîlnise sub toate chipurile. Își aminti de ziua cînd, la scurt timp după intrarea sa în poliție, fusese trimis să cerceteze un incendiu : focul distrusese o căsuță de lemn în care pierise un bătrîn, ars de viu în pat.

Ridică din umeri și își văzu de treabă. Luă rochiile, costumele taior și mantourile de pe umerașele lor, cercetînd etichetele caselor de mode. Toaletele trădau frumusețea și eleganța celei ce le purtase. Intre altele, găsi o rochie de muslină aurie, cu o eșarfă roz prinsă în trandafiri, și o rochie de stofă roșie, cu o mantie asortată, căptușită cu antilopă albă. Își notă firmele celebrelor case de modă. Una dintre aceste case furnizase cele mai multe toalete.

Trecu în dormitor și telefonă serviciului de evidență. Așteptă pînă i se dădu numele proprietarului acestei case de modă — o oarecare doamnă Edwina Summers — și își însemnă numele în carnet.

Pe urmă reluă percheziția. De astă dată căută scrisori, felicitări de crăciun, orice hîrtiuță scrisă. Degetele-i îndemînatice scotociră dulapurile, biroul, sertarele. Goli vazele, răsfoi cărțile din rafturi, în speranța că va găsi scrisori ascunse printre file. Citi fiecare scrisoare, dedicațiile de pe cîte o carte, și deodată dădu peste o carte de vizită care, în mod evident, însoțise un dar. Pe cartea de vizită scria : „De-aș putea fi întotdeauna la fel de aproape de tine. Veșnic al tău..." Urma o semnătură indescifrabilă. Nu putu să o deslușească, deși nu se îndoia că avea în fața ochilor scrisul lui „Daddy". Numai băieții de la grafologie ar putea să izbutească... Dacă fostul soț al doamnei Tyson s-ar fi aflat în oraș, i-ar fi arătat cîte o mostră din scrisul lui „Lover Boy" și al lui „Daddy". Inutil ! Domnul Tyson era plecat peste ocean. Dar de ce n-ar încerca să dezlege problema, vizitîndu-l pe tatăl domnului Tyson. Cale cam ocolită, poate, însă merita osteneala.

Brummel era destul de mulțumit de rezultatul cercetărilor lui. Cînd părăsi casa, se opri o clipă pe trotuar. Hotărî să o caute pe domnișoara Grace Tippet, care locuia alături. Pătrunse în curte pe portița rezervată furnizorilor și trecu în lungul casei, spre o intrare laterală, de serviciu, peste un mic dîmb, de unde se vedea ca în palmă curtea și casa doamnei Tyson, aflate

ceva mai jos. Nici o mirare, deci, că menajera putuse să observe orice mişcare a doamnei Tyson şi a prietenului ei cu înfăţişare de *gentleman* distins.

Ciocăni uşor la uşă. Aproape numaidecît îi deschise o femeie între două vîrste, subţire şi vioaie, care îl măsură cercetător de sus pînă jos. Bărbatul din faţa ei, deşi bine îmbrăcat şi cu înfăţişare de *gentleman*, parcă nu făcea parte din cercul de oameni pe care îi primea de obicei stăpînul ei, preşedintele consiliului de administraţie al unei bănci şi al multor alte concerne. Se cuvenea să ştie tot, doar era în slujba asta de patruzeci de ani, şi slujise atît în Australia, cît şi în Anglia de unde era originară. Domnul i se părea suspect. Poate că era iarăşi vreun reporter. Altul...

— Sînteţi sigur că n-aţi greşit adresa? întrebă ea prevăzătoare.

— Domnişoara Tippet e aici?

— Eu sînt domnişoara Tippet... Sînteţi cumva de la ziar?

— Nu.

Menajera se arătă dezamăgită.

— Sînt de la poliţie. Inspectorul Brummel.

— I-am spus unui tînăr de la dumneavoastră, de la poliţie, tot ce ştiam.

— Informaţiile dumitale au fost foarte preţioase, te asigur, zise Brummel. Confidenţial, urmă el cu voce scăzută, pot să adaug că informaţiile dumitale ne-au pus pe calea cea bună. Vei primi mulţumiri oficiale atunci cînd vom lămuri cazul.

Domnişoara Tippet era radioasă, deşi tot mai bombănea. Niciodată nu se bucurase de atîta atenţie, ca acum, de cînd cu crima asta. Gazetarii şi detectivii se năpusteau asupra ei, cu carnetele lor de însemnări în mînă, buimăcind-o cu întrebările. Căpătase importanţă peste noapte, atrăgea atenţia pînă şi în magazinele unde făcea cumpărături pentru casă. Nu putu să reziste şi să nu-i repete povestea ei şi lui Brummel, care o ascultă cu aerul cel mai serios de pe lume.

— In seara crimei l-ai văzut pe *gentleman*-ul acela intrînd în casă? întrebă detectivul de îndată ce ea tăcu.

— Nu, n-am văzut pe nimeni intrînd în casă, toată ziua.

— Cum de ţii minte, domnişoară Tippet?

— Uite-aşa, domnule inspector. Pe doamna Tyson n-am văzut-o nici în ajun peste zi, nici în ziua următoare. Şi de atunci n-am mai văzut-o niciodată. De asta mi-aduc bine aminte: n-am văzut-o venind acasă în ziua cu pricina, că eu mereu o vedeam venind acasă.

— Trebuie să te felicit, zise detectivul, înclinîndu-se ceremonios. Ai o memorie excepţională şi un ascuţit spirit de observaţie.

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse ea cu seriozitate.

Era foarte impresionată de acest poliţist care arăta într-adevăr ca un *gentleman* între *gentlemen*-ii englezi, în ziua lui liberă.

— Domnişoară Tippet, ai spus adineauri că în ziua crimei n-ai văzut-o pe doamna Tyson

venind acasă. Ai vrut cumva să spui că venea acasă cam pe la aceeaşi oră?

— Întocmai, domnule. Venea acasă în jur de cinci şi jumătate. Cel mai tîrziu la şase.

— Atunci înseamnă că obişnuia să plece de acasă, dimineaţa, la o oră anume?

— Nu, nu pleca de dimineaţă. După-amiază.

— Poate că era prea obosită ca să se scoale în zori, glumi Brummel. După petrecerile pe care le făcea noaptea...

— Nu prea se ţinea de petreceri, domnule. Era tare serioasă.

— Da, înţeleg. Ascultă, domnişoară Tippet, nu bănuieşti cumva unde se ducea în fiecare după-amiază?

— Parcă am auzit că avea treburi pe la o casă de mode.

— Lucra la o casă de mode?

— Nu pot să spun. Nu-mi aduc aminte cum îi zicea casei ăsteia de mode. Nici nu i-am luat în seamă numele, atunci cînd l-am auzit.

— Dar mai ştii cine ţi-a spus?

Domnişoara Tippet nu-şi aducea aminte. Făgădui să se gîndească şi să-i comunice.

— Înainte să plec, zise el, nu-ţi aminteşti ce marcă avea maşina cu care venea *gentleman*-ul acela?

Menajera nu cunoştea mărcile maşinilor, dar pe aceasta putea să o descrie. Era o maşină spaţioasă, scundă, aerodinamică, de culoare argintie.

— Aha, da, făcu detectivul, ştiu.

Era exact tipul de maşină pe care şi-ar fi cumpărat-o el, dacă ar fi avut bani.

20

FIELDS era foarte bine dispus cînd Brummel intră la el în birou. Şedea răsturnat pe spătarul scaunului, cu mîinile înlănţuite după ceafă.

— Totul merge de minune, Stewart, îl anunţă inspectorul-şef. Am lămurit spargerile de la magazinul universal... Cei trei indivizi pe care i-am ridicat de la Rooney, lăudăroşi cum îi ştie toată lumea, s-au prins uşor... Bruce i-a strîns niţel cu uşa...

Se ridică în scaun şi rămase cu un cot rezemat de birou.

— Acum, despre hoţul de bijuterii, se entuziasmă el.

— O să devii eroul gazetei lui Jamieson, spuse Brummel.

— L-am zărit adineauri pe Bettery dînd tîrcoale prin holul cel mare, îşi aminti Fields. Nu arăta prea surîzător.

— Compunea probabil articolul omagial pentru dumneata, zîmbi Brummel.

— Jamieson pare dispus să-l concedieze.

— Nu cred, îl contrazise Brummel clătinînd din cap. Pentru Jamieson nu contează prea mult dacă pierde sau cîştigă într-o cursă lungă. O să păstreze acelaşi ton şi o să urle mai departe împotriva guvernului. Pretexte o să găsească el întotdeauna.

— E pe deplin îndreptăţit să critice guvernul, spuse Fields pe un ton prevestitor de furtună. Dar dacă mai atacă poliţia, aşa cum face de la o vreme, se joacă cu focul... urmă el, privind neîndurător la peretele din faţă.

— Îi venim noi de hac, mormăi Brummel.
— Te cred, întări inspectorul-şef. Am vorbit azi dimineaţă cu chestorul. Zice că guvernul e foarte mulţumit de felul cum merg lucrurile. L-am anunţat că s-ar putea să survină o arestare în cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Desigur, cu condiţia să dibuim indiciile care ne mai lipsesc... şi îşi apleacă privirile pe birou. I-am vorbit şi despre vizita ta la Rooney. Mi-a spus că lasă totul în seama ta. Are încredere în tine...
— Asta înseamnă că nu-l interesează la ce aranjament ajung cu Rooney?
— Oho, nu chiar aşa, trebuie să fii rezonabil, îl povăţui Fields.
— Nici o grijă, totul va fi în ordine, Frank.
Brummel însă nu se putu opri să nu se întrebe dacă Fields nu era cumva decît un sforar, care acţiona ascunzîndu-se sub masca unui om sincer.
— În următoarele douăzeci şi patru de ore vom asista la finalul acestui caz, se bucură inspectorul-şef, frecîndu-şi mîinile.
— Nu în mod cert la final...
— Oare tot mai crezi că...
Fields nu-şi isprăvi vorba, de teama unei anume discuţii. Era totuşi curios să ştie dacă Brummel a mai găsit vreun indiciu, pe care îl trece sub tăcere.
— Am recitit cu multă atenţie scrisorile acelea, spuse Brummel. Sînt o mulţime de lucruri acolo, Frank. Amîndoi, şi „Lover Boy“, şi „Daddy“, aveau suficiente motive ca să ucidă.
Inspectorul-şef zîmbi îngăduitor. Era convins că scrisorile amintite nu conţineau altceva decît

aiurelile pe care bărbaţii le îndrugă uneori amantelor lor. Concluziile lui Brummel nu-l impresionau cîtuşi de puţin: erau simple presupuneri care nu aveau în sprijinul lor nici un fel de dovadă reală. Pentru el, Fields, faptul că hoţul de bijuterii era şi ucigaşul doamnei Tyson, devenise o chestiune de onoare.

— S-ar putea să ai dreptate, Stewart, numai că nu există nici un fapt obiectiv în sprijinul presupunerilor tale. Asta nu înseamnă însă că nu putem ajunge şi noi cîndva la concluziile tale, adăugă el cu ipocrizie.

Brummel era enervat. Fields nu se mulţumea să-i înlăture părerile, dar îl şi trata ca pe un nătărău.

— Mi-e teamă că pierdem prea mult timp, Frank, bombăni el supărat.

Inspectorul-şef îşi păstră calmul, dar schimbă vorba.

— Am luat toate măsurile pentru vizita ta de azi, Stewart.

Îi arătă unde vor fi postaţi detectivii. Prevăzuse orice eventualitate. Era vestit pe bună dreptate pentru talentul lui organizatoric şi pentru grija faţă de oamenii săi.

Brummel se uită la ceas.

— Mă duc să-l văd pe bătrînul Burton, zise el. La patru fix voi fi la Rooney.

21

FIX LA PATRU după-amiază, Brummel intra pe poarta principală a clădirii. Aruncă iute o privire înapoi. Doi indivizi se apropiau agale de

poartă. Pe marginea trotuarului de peste drum, un altul se prefăcea că citește ziarul. Detectivul lungi pasul și străbătu cu vioiciune aleea.

Ușa din față era larg deschisă. Intră în holul clădirii. Nimeni. O resemnare, o dezolare ciudată plutea peste tot, deși se făcuse curățenie după descindere. Parchetul era proaspăt lustruit, flori de curînd culese surîdeau în vaze. Se îndreptă spre ușa întredeschisă a cabaretului. Aruncă o privire scrutătoare înăuntru. Văzu chelnerii lustruind argintăria și aranjînd mesele. Vorbeau pe șoptite între ei, de parcă ar fi murit cineva în casă.

Se înapoie în mijlocul holului, șovăind dacă să se ducă îndată să-l caute pe Rooney, sau să aștepte pînă apare cineva să-l anunțe.

Stătea acolo de cîteva minute, cînd Eunice Graham se ivi în ușa coridorului ce ducea la biroul lui Rooney. Femeia se îndreptă spre el cu pasul ușor și grațios al unui manechin. Detectivului îi trecu prin minte că n-a văzut în viața lui o asemenea frumusețe. Avea un păr superb, auriu, ochi negri și blînzi, gîtul alb stropit cu pistrui — era o apariție încîntătoare. Fața lui se lumină de plăcere.

— Oh, ce surpriză! exclamă Brummel. Mă bucur să te revăd atît de curînd.

Ea nu părea prea bucuroasă de această întîlnire. O expresie severă îi stăruia pe față.

— Iarăși pe aici, pe la noi?

— Am venit cu treburi, ca de obicei, zise detectivul. Vreau să discut puțin cu patronul... și tăcu o clipă. Cînd termin, trec să te văd pe dumneata.

— Tot cu treburi?

— Hm... S-ar putea să fie mai mult decît atît, dacă ți-ar face plăcere, murmură Brummel, aproape încredințat că ea nu l-ar fi putut respinge; într-un fel, era tipul de bărbat care nutrește în sinea lui convingerea fermă că e irezistibil. Am putea vorbi despre o mulțime de lucruri. Sînt sigur că avem multe preferințe comune, adăugă el cu un zîmbet șiret.

— Nu prea dai înapoi cînd e vorba să faci avansuri, i-o reteză Eunice cu vocea ei aspră și antipatică.

— Nu, mai cu seamă atunci cînd e vorba de dumneata.

Ochii ei se opriră deodată pe fața lui și îl cercetară prietenoși.

— Charlie n-ar fi prea încîntat să te audă vorbind așa cu mine.

— Te temi de Charlie?

— S-ar putea să mă tem.

— Nu prea e cazul. Nu-i atît de grozav pe cît pare.

— Dumneata nu-l cunoști pe Charlie.

— Ba îl cunosc, îl cunosc de multă vreme... Și Brummel o privi cu insolență. Știu chiar și cînd a început prietenia cu dumneata.

Își aminti că a văzut-o pentru întîia oară cu Rooney la hipodrom, la derby.

— Prima dată acolo te-am remarcat, preciză el.

— Ai o memorie bună.

— Pentru o fizionomie ca a dumitale, da.

— Ai experiență în materie de fizionomii, murmură Eunice; totuși se simți măgulită de cuvintele lui.

— Unde te-a descoperit Rooney?

— Oh, ți-ar conveni să știi!

Nu voia să-i spună prea multe despre ea, dar încet, încet, începură să pălăvrăgească despre lumea pe care o cunoșteau, ca niște vechi și buni prieteni. Simțiră o ușoară intimitate între ei, acea tainică pornire de apropiere și încredere reciprocă dintre două firi asemănătoare. Eunice nu se putea totuși reține să nu se gîndească dacă nu cumva vrea s-o atragă într-o cursă, nici ea nu-și dădea prea bine seama ce urmărea. Ca femeie, se simțea însă atrasă, cucerită de acest detectiv voinic și chipeș. In adîncul sufletului ei tînjea să scape de Rooney, deși nu dorea să-l piardă așa, dintr-o dată... Va accepta curtea lui Brummel... Iar lui Rooney îi va spune că o face doar din prudență. El va înțelege și nu va zice nu.

— Dacă vrei să discutăm despre afaceri, cum spui dumneata, vino astă-seară la mine acasă, îl invită Eunice.

— Să viu chiar?

— Ți-e teamă?

Brummel o privea cu ochi arzători, iar ea continua să-l ironizeze, făcînd risipă de cuvinte provocatoare, căci era neîntrecută în privința asta.

Ușa de la intrare se deschise. Detectivul întoarse capul și-l văzu în prag pe Sonny Anderson.

— Bună, Sonny, îl întîmpină el. Va să zică nu te-au reținut?

— De ce să mă rețină? mormăi Anderson. Tocmai pe mine, care-s inocent ca un prunc. Ce știu eu?

— Ești prea modest, Sonny, se vede de la o poștă, rîse Brummel. Intr-un fel, Anderson îi plăcea. După zilele petrecute prin diversele aresturi ale poliției, și acum, în urmă, în tovărășia lui Rooney, era la fel de sigur pe sine și ca scos din cutie cu freza lui impecabilă.

— După cele întîmplate, nu prea e în relații bune cu Charlie, șopti Eunice.

— Charlie n-are dreptate, zise Brummel. Nimeni n-ar fi putut să ne oprească să intrăm. Noi intrăm oriunde vrem.

Anderson îl privea cu viclenie.

— Ia seama, Eunice, aruncă el peste umăr, îndepărtîndu-se. Asta o să te înlănțuie ca un șarpe.

— Mie îmi plac șerpii!

Brummel zîmbi blînd, dar era cu ochii în patru.

— Trebuie să mă duc și eu, spuse el. Charlie e înăuntru, nu-i așa?

— Ei, te văd astă-seară? întrebă ea.

— Nu-ți promit. Astă-seară s-ar putea să trebuiască să fiu tocmai în celălalt capăt al orașului.

Eunice se încruntă.

— Iți telefonez dacă izbutesc să vin, făgădui el.

— Cum vrei, zise ea cu răceală.

Nu-i așteptă răspunsul și se îndepărtă grăbită, cu un aer măreț, deși era supărată pe sine. Brummel, care o privea cu atenție, zîmbi, fără să știe de ce. O urmări din ochi pînă ce silueta-i

grațioasă dispăru, dar zîmbetul îi stărui mai departe pe buze.

Se îndreptă spre biroul lui Rooney, preocupat de Eunice Graham. În ciuda suspiciunilor lui profesionale, simțea că ea îi arăta un interes sincer, că nu se prefăcea. Dorea cu ardoare să fie în preajma ei, să i-o răpească lui Rooney. Pînă și dorința de a o avea ca femeie făcu loc în sufletul său unei adînci tulburări, unei frămîntări fără de margini.

Vederea paznicilor din fața biroului îl trezi la realitate, făcîndu-l să se întoarcă la îndatoririle sale. Paznicii aveau o atitudine vădit rigidă, un aer de-a dreptul dușmănos. Totuși, îi simțeai plini de șovăială, gata parcă să-și părăsească posturile la primul semn de primejdie. Sau, cel puțin, așa i se păru lui Brummel.

— Bună, Darky, salută detectivul pe unul dintre ei. Cînd ți-au dat drumul ?

— Aș vrea să știu mai întîi cu cine stau de vorbă, copoiule ! șuieră Darky printre dinți.

— O clipă am crezut că ai șters-o din pension, zise Brummel. Te-am confundat cu un altul, pe care l-au priponit cu zece ani mai mult decît pe tine.

Darky se întoarse către tovarășii săi.

— Eu îi fac de petrecanie copoiului ăstuia, izbucni el cu o furie neașteptată.

Ceilalți, pleoștiți și descurajați cum erau, căci își petrecuseră noaptea la poliție, se împotriviră dînd din cap.

Darky se potoli, dar îi aruncă priviri întunecate. Brummel ciocăni la ușă. Rooney îl primi în birou și închise repede ușa.

Regele bacaralei nu umbla cu obişnuita-i sprinteneală şi eleganţă. Se lăsă obosit pe scaunul din spatele biroului. Cu vocea răguşită a omului care abia îşi mai păstrează calmul, intră numaidecît în subiect.

— Cum pot eu să mă asigur că nu mă tragi pe sfoară, Brummel ?

— N-ai cum să te asiguri.

Patronul localului se ridică brusc de pe scaun.

— Dacă-i aşa, nu mai avem ce discuta.

Brummel se uita nepăsător la faţa prelungă şi la ochii lui rătăciţi, la buzele-i schimonosite de ură, fără să resimtă pic de milă pentru el.

— Mai bine stai jos şi ia lucrurile mai domol, Rooney.

Patronul se aşeză încet, uitîndu-se ţintă la tuşiera de pe birou.

— Nu eşti în situaţia să te tocmeşti, Rooney. Nimeni n-o să mişte un deget ca să te ajute, ştii bine.

Intr-adevăr, banditul ştia asta foarte bine. Ministrul îl azvîrlise ca pe o măsea găunoasă : situaţia era mult prea gravă ca guvernul şi reprezentantul său să intervină în favoarea lui Rooney.

— Ai o singură ieşire, continuă Brummel. Intră în gura lupului. N-o să iei mai mult de zece ani.

— Pentru ce? izbucni Rooney, îngrozit, holbîndu-se la detectiv.

— Ar trebui să ştii singur.

— Habar n-am, strigă ticălosul, recăpătîndu-şi ceva din vechea lui siguranţă de sine. Cauţi

să-mi pui o cocoașă în spinare, cunosc eu șleahta voastră de vampiri.

— Nici nu-i nevoie de asta, îl ironiză Brummel cu aroganță. Avem tot ce ne trebuie. Deținem destule dovezi ca să te punem la păstrare pentru toată viața. Niște oameni de-ai tăi te-au trădat.

Rooney o știa prea bine. Conger îl prevenise. Oare cine erau „ciripitorii" care l-au turnat? Nici Conger nu-i cunoștea. Numai că el, Rooney, o să-i dibuie, așa cum i-a dibuit pe toți care au încercat să-i joace festa.

— Cred că nici n-ajungi bine acolo, că ai să și ieși, urmă Brummel. Tinerelul de Billy Bourke abia te-așteaptă. Spune în gura mare că o să taie felii din tine ca dintr-o friptură.

Rooney nu se temea de amenințări: știa el cum să se îngrijească de Bourke. Dar tremura de frica pușcăriei. In tinerețe petrecuse vreo cîteva luni în închisoarea orașului și își mai amintea și azi de lupta de la vremea prînzului pentru ciolanele împuțite de oaie, azvîrlite într-un lighean de tablă pentru ceata deținuților din curte. Niciodată nu va fi în stare să uite duhoarea de hoit din celulele unde zăcuse atîta amar de vreme. Nici pătura slinoasă și plină de purecì cu care trebuia să se învelească peste noapte. I se citea groaza în ochi.

— Vrei cu orice chip să mă faci „ciripitorul" poliției? icni el.

— Nu m-am gîndit la asta. Nu doresc decît o informație neînsemnată, nimic mai mult.

— Dacă ți-o dau, atunci o să mă călărești mereu, i-o întoarse Rooney. Nu, n-am să fac așa

ceva! se hotărî după o clipă de tăcere, lovind cu pumnul în sticla biroului.

— Cum vrei, Rooney, murmură Brummel. Trăim doar într-o țară liberă, adăugă detectivul, măsurîndu-l din ochi cu dispreț.

Tăcură amîndoi.

— Ce faci pentru mine dacă îți dau informația?

— Ei, atunci se schimbă socoteala. In primul rînd n-o să-ți aducem nici un fel de acuzație. Și nici n-o să-ți închidem localul. O să-ți vezi mai departe de treburi.

Rooney privea țintă la mapa de pe birou. Işi trecu nervos mîna peste față și, cu o voce scîrbită, abia îngăimă:

— A. A. Fogg, ăsta e.

Brummel fluieră prelung.

— Fogg, marele bijutier?

— Chiar el.

— Atunci trebuie să fie el cel mai mare tăinuitor din toată gașca. Impăratul. Tatăl tăinuitorilor. Ca să spun așa, mai mare chiar decît tine, Rooney, dacă nu te supără.

Cuvintele detectivului păreau să-l jignească. Se împurpură tot la față și răcni furios.

— Ești un copoi scîrbos, Brummel. Lasă, te-aranjez eu într-o bună zi...

— Ține-ți gura! i-o reteză Brummel, sărind în picioare. Nu se putea reține să nu-l urască pe Rooney. Ești un actor de mîna-ntîi, zău așa. Te smiorcăi cum că nu te lasă inima să dai informații poliției, dar ai fost ani de zile spionul ei. Habar n-aveai că eu știu, nu-i așa? Ai fost omul inspectorului-șef Burton. De dragul tău,

Burton ți-a băgat la zdup toți concurenții. Precum văd, asta n-o mai strigi în gura mare!

Patronul tresări și vru să spună ceva.

— Fără palavre, Rooney, îl repezi Brummel, ieșindu-și de-a binelea din fire. S-ar putea să mă scoți din pepeni și să le șoptesc cîtorva băieți cine-mi ești: că te ocupi de „ciripit" într-un stil la fel de mare pe cît te ocupi de tăinuirea bunurilor furate. Ba chiar și lui Fogg aș putea să-i șoptesc treaba asta.

Ieși îndată din încăpere, trîntind ușa cu putere. Părea atît de furios, încît paznicii se feriră din calea lui.

— Dacă vreți să vă fie bine, se răsti Brummel la ei, atunci cărăbăniți-vă de-aici. Altminteri, o să vă înhățăm pe toți grămadă.

22

PE LA ȘAPTE seara o mașină încărcată cu detectivi ieși din curtea prefecturii de poliție, îndreptîndu-se spre locuința lui Albert Augustus Fogg, în Peppermint Crescent, la mai puțin de un sfert de milă de casa răposatei doamne Tyson.

Fields conducea grupul; inspectorul-șef șovăia, nu se simțea la largul lui.

— Știi, Stewart, începu el, mi se pare greu de presupus că un cetățean respectabil ca domnul Fogg să fie amestecat în asemenea afaceri.

— Și cel mai lacom om are o limită la mîncare, dar la bani, niciodată, remarcă Brummel.

— Vezi că domnul Fogg cîştigă o avere de pe urma magazinelor lui de bijuterii. Atunci, de ce ar risca?

Intrebarea nu avea nici un rost. Lui Fields pur şi simplu nu-i plăcea să ancheteze cetăţeni bogaţi, cunoscuţi ca oameni de vază, ca membrii ai lojilor francmasonice ori ai diverselor societăţi religioase, ba nici pe funcţionarii de bancă, deşi, fără îndoială, după cum vine vorba, „banul n-are miros".

Brummel zîmbi uşor din buzele-i subţiri.

— Ministrul va rîde pe înfundate, ca de o glumă straşnică, auzind povestea asta, Frank. Fogg, marele sprijinitor financiar al opoziţiei...

— Banii n-au să-l ajute prea mult dacă va fi dovedit ca tăinuitor de lucruri furate, mormăi Fields.

— Dar i-au fost de mare ajutor în trecut, preciză Brummel. După informaţiile mele, în urmă cu zece ani a fost acuzat de contrabandă de diamante. Deşi la proces a scăpat basma curată, a rămas pe lista suspecţilor. A avut el pe cineva care l-a scăpat. Uite ce poate banul.

— De data asta n-o să existe o lege specială pentru el, rosti Fields tăios.

In ciuda acestor cuvinte, inspectorul-şef nu se simţea cîtuşi de puţin la largul său. In afară de propriile-i sentimente faţă de oameni ca Fogg, fusese în mod subtil timorat, cu cîteva ceasuri în urmă, la prefectura de poliţie. Chestorul îi atrăsese atenţia să procedeze cu prudenţă. Iar el, Fields, se lăsase convins de Brummel să nu facă descinderi la magazinele lui Fogg, ci să se mulţumească doar cu o scurtă vizită acasă.

In timp ce se apropiau de casa bijutierului, Fields hotărî să intre însoţit numai de Brummel; ceilalţi detectivi urmau să aştepte afară, în maşină.

Maşina se opri în faţa casei şi cei doi inspectori străbătură pe jos aleea ce pornea din stradă. Aleea, mărginită de amîndouă părţile de un gard viu, tuns cu grijă, sfîrşea într-un semicerc larg, unde se aflau parcate vreo şase maşini. Una era un *Jaguar* crem, celelalte — limuzine americane în două culori, de ultimul tip. O alee scurtă şi lată pentru maşini, ducea la treptele peronului de la intrare, cu un portal susţinut de coloane. Palatul acesta cenuşiu, cu două etaje, fusese cumpărat abia de curînd de către Fogg.

— Trebuie să fi costat o avere, remarcă Fields.

— Omul nostru nu se uită la bani, spuse Brummel. Este evident că o bună parte din veniturile lui nu sînt impozabile. Şi asta contează.

Aruncă o privire piezişă spre Fields, care micşorase pasul şi călca acum rar, cu demnitate, de parcă s-ar fi aflat într-un loc sacru. Se gîndi că şeful său era un admirator al societăţii înalte şi al banului. El, Brummel, nu-l dezaproba. El însuşi admira banul, dacă nu şi societatea înaltă, şi o recunoştea deschis.

Inspectorul-şef apăsă pe butonul soneriei din dreapta uşii, şi undeva departe, înăuntru, se auzi un zbîrnîit slab şi plăcut de clopoţel.

Fata din casă, cu şorţ şi bonetă, veni să le deschidă şi îi cercetă pe amîndoi din cap pînă în picioare, cu o privire pe jumătate curioasă, pe jumătate obraznică.

— Am dori să vorbim cu domnul Fogg, rosti Fields hotărît.

— Cine sînteți, pe cine să anunț?

— Inspectorul-șef Fields și inspectorul Brummel.

Fata plecă grăbită, întorcînd capul din mers și aruncînd priviri furișe asupra celor doi detectivi bine cunoscuți în oraș.

Domnul Albert Augustus Fogg nu se lăsă așteptat. Era un bărbat scund, cu fața roșcovană, gras, trecut bine de cincizeci de ani, care umbla cu pași mici și repezi. Iată, deci, omul care printr-o reclamă formidabilă convinsese toate femeile din țară să-și dorească numai verighetele lui la logodnă și la căsătorie, ca pe niște magice talismane ale unui viitor fericit. Era îmbrăcat tinerește, într-un costum de vară, tăiat după moda americană, de culoare cărămizie, cu o cravată de un galben strălucitor, înveselită de niște desene șerpuitoare, negre. Zîmbi călduros celor doi detectivi, ca și cînd s-ar fi bucurat grozav de prezența lor.

Fields îi vîrî sub nas legitimația de polițist.

— Incîntat să vă văd pe amîndoi, zise Fogg mieros. Cu ce vă pot fi agreabil?

— Am dori să stăm puțin de vorbă într-o chestiune foarte serioasă, îl anunță Fields.

— Cum nu, desigur, se învoi Fogg cu vocea lui vioaie și sonoră. Acum? Aici?

Inspectorul-șef încuviință grav din cap.

Bijutierul deschise ușa larg, se înclină și făcu un gest curtenitor cu mîna:

— Poftiți, domnilor.

Fields își scoase pălăria — lucru foarte rar la el, atunci cînd se afla în exercițiul funcțiunii. Cu pălăria în mînă păși în urma gazdei printr-un hol lung și foarte liniștit, așternut cu covoare groase și cu tablouri în ulei pe pereți, reprezentînd cai de curse.

După o ieșitură a peretelui, dădură într-un alt hol, la fel de mare și de bogat în tablouri ce înfățișau cai de curse.

— Nu-s toți ai mei, spuse bijutierul peste umăr. Cel de lîngă intrare a fost al meu, Poitiers. Nu se poate să nu-l știți. A cîștigat derbyul acum trei ani. Cel mai bun cal de la Phar-Lap încoace. Măreț.

— Strașnic, într-adevăr, recunoscu Brummel. Îmi amintesc de el cu plăcere.

— Caii mei aleargă întotdeauna la curse, se împăună Fogg. Deschise ușa camerei sale de lucru și pofti întîi oaspeții. Era o încăpere spațioasă, impunătoare. Podeaua era acoperită de un covor roșu, cu un cal înaripat în mijloc. Într-un colț al biroului trona o vitrină înaltă, cu toate cupele cîștigate de caii gazdei ; într-un colț — o vitrină cu arme de vînătoare.

— Uitați-vă, domnilor, arătă Fogg spre arme. Trei dintre ele m-au costat peste cinci sute de lire fiecare.

Fields se apropie curios, dar nu pentru că l-ar fi interesat armele. Mai degrabă căuta un pretext ca să tărăgăneze lucrurile. Avea o sarcină ingrată, cu consecințe dintre cele mai neplăcute, în cazul cînd Rooney îi trimisese aici după potcoave de cai morți.

Brummel privea atent tablourile de pe pereți — nuduri lucrate în pastel și peniță.

— Grozave, nu? spuse Fogg. Sînt făcute de cei mai buni pictori.

Deschise barul elegant din încăpere.

— Ce vă pot oferi, domnilor? Coniac? Cel mai fin, franțuzesc. Whisky scoțian? O marcă importată special... Sau doriți altceva?

Fields, din fața vitrinei cu arme, întoarse capul.

— Mă tem că n-o să luăm nimic, mormăi el. Sîntem aici în exercițiul funcțiunii.

— Păcat, regretă Fogg. Nu-i nimic mai nimerit decît sucul lui Bacchus, pentru a face conversația mai plăcută. Dar, firește, dumneavoastră vă cunoașteți datoria. Eu susțin întotdeauna că fiecare își cunoaște meseria lui cel mai bine. In cazul dumneavoastră, datoria. Și datoria e datorie. Datoria înainte de toate...

In timp ce Fields scotea cîte o armă, cercetînd-o cu grijă, Brummel se învîrtea prin încăpere. Se opri în fața unei biblioteci cu uși de sticlă. Citi titlurile cărților. Erau mai ales scrieri despre problema sexuală, despre perversiuni sexuale, despre cai de curse și crescătorii de cai.

— Aveți aici o colecție neobișnuită, spuse inspectorul.

— Unele sînt foarte rare, preciză gazda, le-am comandat în străinătate.

Se îndreptă spre bibliotecă, deschise ușa și scoase o carte, pe care i-o întinse detectivului.

— Iată un exemplar rarisim. Opera unui francez. Poate ați auzit de el. Era un aristocrat.

In capătul celălalt al încăperii, Fields începuse să dea semne de plictiseală. Găsea discuția

stupidă şi Fogg o lungea în mod vădit. In plus, îl enerva faptul că bijutierul era calm, iar el nu. Inchise brusc uşa vitrinei cu arme şi se apropie şi el de bibliotecă.

— Domnule Fogg, începu inspectorul-şef. Aş dori să vă pun cîteva întrebări.

— Cu plăcere, răspunse bijutierul. Dar de ce să stăm în picioare? Un fotoliu e mult mai confortabil. Luaţi loc.

— Eu voi rămîne în picioare, refuză Fields scurt, gîndind că în felul acesta poate să-şi afirme superioritatea faţă de Fogg. Dumneavoastră luaţi loc.

Cei doi detectivi rămaseră ostentativ în picioare. Brummel scoase carnetul ca să noteze răspunsurile bijutierului.

Fields intră numaidecît în subiect.

— Sîntem informaţi că aveţi legături cu hoţul de bijuterii, poreclit „Lupul singuratic" şi „Fantoma cenuşie", de la care aţi cumpărat bijuterii şi pietre preţioase furate probabil chiar din acest cartier.

— Posibil, domnule inspector-şef, spuse Fogg calm. Noi cumpărăm diamante, opale, perle, aur şi altele de la oricine, fără excepţie. Este pentru mine un „modus operandi", cum ar fi zis tata, care a fost profesor de latină.

— Dar dumneavoastră primiţi liste cu obiectele furate.

— Intr-adevăr, răspunse Fogg. Trebuie să fac însă o precizare: multe obiecte sînt cumpărate înainte să se primească circulara poliţiei. Cumpărate cu perfectă bună credinţă, ca să zic aşa... Pe de altă parte, deşi îmi asum toată răspunderea

pentru ceea ce se petrece la firma mea, eu personal nu cumpăr nimic. Nimic, domnilor. Absolut nimic. De fapt, eu aproape m-am retras din afaceri. Am pus firma pe picioare și azi afacerile merg înainte în virtutea impulsului inițial, dacă înțelegeți ce vreau să spun. In virtutea impulsului inițial. După cum vedeți, acum am alte preocupări. Indeosebi sportul. Mă interesează apoi caii, pescuitul, tirul... Și, bineînțeles, lectura. Tatăl meu era un cititor pasionat și a căutat să ne educe în spiritul acestei deprinderi.

Se uită la Brummel, dar detectivul îl privea cu o față inexpresivă.

— Ca să vă mărturisesc adevărul, continuă Fogg, sînt obligat să precizez că nu m-aș fi retras niciodată din afaceri, mai ales după extinderea pe care a luat-o firma mea, dacă nu m-ar fi convins scumpa mea soție. Știți, domnule inspector-șef, femeia aceasta măruntică e tovarășa mea de viață de treizeci și doi de ani — chiar acum de paști am sărbătorit aniversarea; vă asigur că ei îi datorez totul. „Albert August, mi-a spus soția, e timpul să lași totul pe mîna oamenilor tăi. Ai ajuns la o vîrstă cînd trebuie să te odihnești, să lași pe alții să muncească pentru tine. Destul ai muncit tu pentru alții." Așa mi-a spus soția mea. Și m-a convins. Las acum totul în seama administratorilor mei. Este un „modus vivendi" pentru mine, cum spunea tatăl meu.

Fields îl ascultă cu o mutră acră. Bogatul bijutier nu-i plăcuse din capul locului și această antipatie se amplificase din pricina complexului pe care i-l pricinuise averea și influența gazdei;

nu se simțise nici un moment la largul său, ba fusese aproape speriat.

Un simțămînt de superioritate începu să crească în el în clipa cînd își dădu seama că Fogg nu vorbește de dragul de a vorbi, ci ca să cîștige timp, ca să-i determine pe polițiști să-i spună ce anume informații dețin împotriva lui.

— Intenționez să percheziționez casa, îl anunță Fields, scoțînd din buzunar un mandat și niște foi bătute la mașină — lista bijuteriilor și giuvaerurilor furate.

Întinse gazdei mandatul de percheziție.

— Cred că vă pot scuti de multă osteneală, domnule inspector-șef. Administratorul meu principal mi-a trimis chiar azi lista completă a tuturor achizițiilor noastre din ultimele douăsprezece luni. O am la mine în seif. Mi-a trimis de asemenea niște bijuterii asupra cărora are dubii. Le puteți confrunta cu lista dumneavoastră. E o adevărată coincidență că ați nimerit la mine tocmai azi, cînd am lista achizițiilor și bijuteriilor dubioase în seif. M-ați prins în flagrant delict, ca să zic așa, încheie Fogg, rîzînd din toată inima.

Brummel întoarse capul, vrînd să-și ascundă un zîmbet, dar Fields rămase la fel de întunecat. Stătea în spatele bijutierului în timp ce acesta scotocea prin seiful zidit în perete, ascuns în spatele unui tablou. În cele din urmă scoase la iveală două registre mari și niște casete cu bijuterii și pietre prețioase, punîndu-le pe toate pe birou.

Fields și Brummel se apucară să confrunte bijuteriile cu lista. Pe cele mai multe nu le gă-

sîră trecute pe listă ; probabil erau bijuterii cumpărate legal, după cum presupuse Fields. Găsiră numai cîteva provenite din furturi. Inspectorul-şef le puse îndată de o parte.

— Pe astea le iau cu mine, spuse el.

Bănuia că bijuteriile respective se aflau în colecţie doar ca să-i inducă în eroare. Se uită posomorît la Fogg.

— Socot că trebuie să continuăm percheziţia.

— Foarte bine, domnule inspector-şef. De data asta pot să vă asigur că vă pierdeţi vremea degeaba. Dar datoria e datorie...

Cînd isprăviră percheziţia în camera de lucru, gazda interveni politicos.

— Domnule inspector-şef, pot să vă cer o favoare ?

— Ce anume ?

— Ştiţi, domnule inspector-şef, soţia mea are nişte prieteni invitaţi la cină, oameni de vază în lumea afacerilor — şi înşiră numele cîtorva directori de societăţi comerciale, cunoscuţi ca atare. N-aş vrea să se simtă stingherită faţă de musafiri. Cu îngăduinţa dumneavoastră, aş spune că sînteţi instalatori sau electricieni.

— Asta nu se poate, se indignă Fields.

— Prea bine, domnule inspector-şef, răspunse Fogg, şi se grăbi să le deschidă uşa.

Afară, în hol, Fields îşi dădu seama că s-a angajat într-o treabă enormă, hotărîndu-se să percheziţioneze casa asta mare numai cu Brummel, oricît de capabil era Brummel. În plus, ştia bine că nu va găsi nimic ; se vedea cît de colo că bijutierul s-a pregătit pentru o vizită din par-

tea poliției, debarasîndu-se de tot ce ar fi putut să constituie un cap de acuzare împotriva sa.

Totuși, continuă cu încăpățînare percheziția. Ajutat de Brummel scotoci prin bufet, prin dulapuri și după vreo jumătate de ceas, decise să se înapoieze în camera de lucru a bijutierului. Mergea înaintea lui Brummel și a gazdei. Cînd trecu pe lîngă ușa sufrageriei, nu catadicsi să arunce măcar o privire într-acolo.

— După atîta osteneală, s-ar cuveni să beți un păhărel, îi îmbie bijutierul, după ce detectivii intrară în camera lui de lucru.

Fields îl privi crunt.

— N-avem timp de pierdut, domnule Fogg, mîrîi el. Sîntem informați că dumneata personal ai cumpărat prada hoțului de bijuterii...

— Imposibil, domnule inspector.

— Sîntem informați că ai cumpărat inelele și colierele furate din casa doamnei Tyson.

— Doamna Tyson, repetă Fogg. Cine e doamna Tyson ?

— Noi presupunem că a fost asasinată de hoțul de bijuterii.

Bijutierul scutură din cap, uitîndu-se țintă la Fields.

— Extraordinar ! exclamă el, clătinînd mai departe din cap. Asasinată de hoț, dar e îngrozitor ! Și dintr-o dată luă un aer grav. Îmi amintesc acum că am citit despre asta în ziare, urmă el cu o voce mai profundă, mai cumpănită. O femeie frumoasă, judecînd după fotografiile din ziare. Intr-adevăr, zilele omului sînt numărate. Sîntem ca lăcrămioarele de pe cîmp.

Fields fierbea. Dacă ura ceva, apoi ura, zicea el, ipocrizia. Și Fogg era cel mai mare ipocrit pe care îl întîlnise vreodată.

— Aș vrea să ne uităm în registrele dumitale, zise el tăios. S-auzim, cum explici lucrurile.

Fogg se așeză la birou și începu să întoarcă filele unui registru. Cei doi detectivi stăteau în spatele său. Nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Nu era trecut nici un nume — doar niște semne și niște inițiale înșiruite unele sub altele.

— Cum poți dumneata să știi de aici cine ți-a vîndut bijuterii, aur, sau orice altceva? izbucni Fields.

— Îmi permit să vă asigur că știu, răspunse Fogg. Dacă aveți răbdare, vă explic fiecare înregistrare.

— Și de unde știu eu că nu inventezi?

— De ce aș face-o?

Inspectorul-șef se aplecă peste umărul bijutierului și se uită în lungul coloanei de la fila unde era deschis registrul.

— Astea nu-s înregistrări și nu reprezintă nimic, domnule Fogg. Susțin sus și tare că nu este decît un paravan al activității dumitale.

— Vă veți schimba părerea dacă vă explic, susținu Fogg.

— Îți dau posibilitatea să te explici, dar la prefectura de poliție, replică Fields. Mai bine ia-ți pălăria, domnule Fogg. Dumneata mergi cu noi, îl anunță el ceremonios.

— Prea bine, se învoi bijutierul. Eu sînt deschis ca o carte, n-am nimic de ascuns. Vă voi spune tot ce doriți. Se ridică de la birou și se îndreptă spre ușă. Sper că nu aveți nimic îm-

potrivă, domnule inspector-şef, dacă o înştiinţez pe soţia mea. Biata femeie s-ar îmbolnăvi de supărare, dacă nu i-aş spune că plec de acasă. Eu nu plec niciodată de acasă fără s-o anunţ. Ştiţi, acesta e un „modus vivendi" al nostru.

Şi ieşi grăbit pe uşă fără să mai aştepte vreun răspuns.

— S-a dus să-i telefoneze avocatului său, Frank, remarcă Brummel.

— N-are decît să telefoneze şi la douăzeci de avocaţi, mormăi Fields cu dispreţ.

Bijutierul îi regăsi în hol. Purta o pălărie scumpă, americană.

— Am cumpărat-o în Statele Unite, spuse el, arătînd la panglica dungată a pălăriei.

Străbătu aleea între cei doi detectivi, ducînd registrele la subsuoară. Vorbea tot timpul :

— Frumoasă ţară, Statele Unite, exclamă el, instalîndu-se comod pe canapeaua din spate a maşinii poliţiei, încadrat de cei doi detectivi. Maşina gonea ameţitor pe străzile oraşului.

— Maşinile dumneavoastră nu au sirenă, ca în Statele Unite, constată Fogg. Cu sirenă ar înainta mai uşor, nu ?

Inspectorul-şef se uita afară pe fereastră, ignorîndu-l, dar Brummel îl întrebă despre călătoria lui în Statele Unite, deşi ar fi preferat să discute despre cai.

— O adevărată călătorie de plăcere, se entuziasmă bijutierul. Am luat-o cu mine şi pe nevastă-mea. Eu am fost acolo de multe ori, dar ea a fost pentru prima oară.

— Dar ţi-ai văzut şi de afaceri, nu ?

— Da, desigur. Ştii cum e cu oamenii de afaceri, domnule inspector Brummel. Veşnic au treburi, chiar şi în vacanţă.

— Ai cumpărat ceasuri, bijuterii ?

— Nimic, domnule inspector, răspunse el repede, dîndu-şi seama că Brummel îl trage de limbă şi stă la pîndă să prindă... pesemne un contrabandist de ceasuri din S.U.A. Numai că el, Fogg, nu era pe lumea asta de azi, de ieri. Poate veţi fi surprins, domnule inspector, dar am exportat bijuterii în Statele Unite. Am făcut un pachet şi mi-am vîndut marfa acolo.

— Iată un lucru cu totul ieşit din comun, nu ?

— De, ştiu eu ? făcu Fogg. In schimb, e perfect legal. Am un cont la o bancă, la New York. Treburile mi-au mers în plin. N-a fost nevoie să limitez cheltuielile soţiei. Nici eu însumi nu m-am gîndit să-mi impun vreo economie. Am văzut cursele de cai de la Kentucky...

23

IN CLIPA cînd coborî din maşină, Fogg se adresă unui bărbat care aştepta pe treptele de intrare ale prefecturii.

— Bună, Oliver. Văd că ai ajuns înaintea noastră. Ai venit repede, nimic de zis.

— Sînt gata oricînd să fac un serviciu unui prieten, răspunse omul grav, semănînd mai degrabă cu un actor în rolul unui episcop.

Se apropie îndată de bijutier şi de detectivii care îl însoţeau. Era Oliver Fenton-Lobby, un avocat bine cunoscut şi fost ministru de justiţie

— bărbat ceva mai în vîrstă, distant, cu ochi negri, înfundați în orbite, și cu părul cărunt. Costumul de culoare închisă, bine croit, și pălăria neagră de fetru moale îi dădeau un aer distins.

— Bună seara, domnule Fields, zise el. Unde îl duceți pe prietenul meu?

— Dorim să-i punem cîteva întrebări.

Domnul Fenton-Lobby tuși ușor.

— Da, văd, murmură el. Nu vă stingherește dacă vă însoțesc și eu, domnule Fields?

— Mă tem că nu pot să accept prezența dumneavoastră, domnule Fenton-Lobby, replică inspectorul-șef, aruncînd o privire sfidătoare avocatului, cunoscut apărător al intereselor cîtorva bogătași din țară. Legea interzice categoric prezența avocaților la interogatoriul unei persoane suspectate de delicte grave.

— Îmi permit să-mi exprim părerea, domnule Fields, că sînt îndreptățit să asist la interogatoriul clientului meu.

— Eu cred că nu.

— Legea face o mențiune specială, anume că avocatul poate asista la interogatoriul clientului său. Mai mult, legea permite numai un anumit număr de întrebări, adăugă el semnificativ.

— Arată-mi legea asta, domnule Fenton-Lobby, îl invită disprețuitor Fields.

Distinsul avocat nu avea legea asupra sa.

— Mă tem că am uitat-o la mine la birou, spuse el. Îmi veți îngădui să văd exemplarul dumneavoastră, domnule Fields.

— Nu-l am la mine și nici nu știu unde e, mormăi sever inspectorul-șef, hotărît să nu-l

ajute pe Fenton-Lobby, căci nu ajutase niciodată vreun avocat al apărării, de teamă să nu creeze cumva vreun precedent.

Domnul Fenton-Lobby își întoarse privirile spre Brummel.

— Sînt convins că dumneavoastră aveți negreșit un exemplar, domnule inspector, spuse el, nu fără ironie.

— Vă înșelați, domnule Fenton-Lobby, n-am obiceiul să port asemenea lucruri asupra mea. N-ar face decît să ne încurce treaba, zise Brummel echivoc. Noi sîntem la fel ca avocații, niciodată nu purtăm legea cu noi.

Domnul Fenton-Lobby zîmbi politicos.

— Oh, nu-i nimic, domnii mei. Sînt convins că domnul chestor îmi va permite să arunc o privire în exemplarul domniei-sale, ca să vedem legea în cauză, murmură el dulceag.

Apucă înainte pe scări și luă liftul, ca să urce pînă la cabinetul chestorului. In acest timp, Fields, Brummel și un detectiv mai tînăr îl escortau pe Fogg spre o cameră de anchetă de la subsol. Incăperea era ca o celulă lungă și îngustă, cu un ochi de fereastră zăbrelită, cît pumnul, tocmai sus, în preajma tavanului. Dacă s-ar fi uitat în sus, bijutierul abia ar fi putut să zărească cîteva stele licărind pe cer ; dar Fogg nu ridică privirea. Inspectorul-șef îi porunci să se așeze la masă și să justifice notațiile din registre.

— Cel puțin, dă-ne o explicație verosimilă, Fogg, spuse el sarcastic.

Bijutierul nu-și pierdea însă ușor cumpătul. Și nici nu părea grăbit. Se uită tacticos pe prima

filă, care avea trei coloane. In cea dintîi coloană erau trecute diferite inițiale, în cea de a doua — cifre, iar în cea de a treia — totaluri.

Fogg arătă că inițiala reprezintă numele celui care vinde, cifra — magazinul care a făcut tranzacția, iar coloana treia e rezervată sumelor plătite pentru achizițiile respective.

— Ne-ai spus că aceste registre ți le-a trimis administratorul dumitale principal. De ce ți le-a trimis, de vreme ce dumneata nu ai nimic comun cu achizițiile pe care le face firma dumitale?

— Vă explic îndată, domnule inspector-șef. Iată cum stau lucrurile: In fiecare săptămînă primesc un raport amănunțit de la cele șase magazine ale mele. Numele celor care vînd sînt trecute în întregime. Dar cînd achizițiile sînt înscrise în aceste registre, folosim o simplă inițială în locul numelui, asta pentru economie de timp. Avem doar cîțiva furnizori constanți de marfă — toți mari negustori. Așa că, cu excepția achizițiilor incidentale, inițialele reprezentînd numele acestor furnizori predomină în registre. Eu țin minte numele fiecăruia. Cheia se află în capul meu. Memoria are aici cuvîntul hotărîtor. Mulți oameni inteligenți au remarcat memoria mea și o mare parte din succesele mele le datorez acestei memorii. Dar, firește, dacă n-ar fi fost micuța mea soție...

Fields îl întrerupse cu furie.

— Continuă cu explicarea înregistrărilor! strigă el.

Bijutierul se aplecă din nou asupra registrului, dar nu izbuti să vadă înregistrarea, deoarece de-

getul gros al inspectorului-şef o acoperea. Aşteptă pînă ce acesta luă mîna, apoi citi:

— „B, 3, 5-2." B, adică Jenkins, numele vînzătorului — un vînzător incidental, 3, adică magazinul de pe litoral, unde îl am ca administrator pe Tom Miller. Cinci lire şi doi şilingi, adică preţul plătit pentru achiziţia respectivă.

— Inregistrarea următoare...

— De astă dată G. Aşa... 5 indică magazinul de-aici, din oraş, cel mai mare dintre magazinele mele. Aţi trecut de sute de ori pe lîngă el. Nu are pereche în oraşul nostru, ba chiar în toată Australia. Da, 72, adică 72 de quidleţi[1].

— Nu ne-ai spus ce înseamnă G. Ai vreun motiv?

— Aşa e, n-am spus, recunoscu Fogg, şi tăcu puţin, incapabil parcă să continue.

„O tăcere semnificativă", gîndi Fields, schimbînd o privire şireată cu Brummel.

— Ei bine, să vedem cine este G, urmă bijutierul. Oh, da, acum ştiu! exclamă el, uitîndu-se drept în ochii inspectorului-şef. Este Norman Sim, un alt vînzător. Nu-l cunosc prea bine, dar ne vinde multe lucruri de calitate. Da, domnule. Magazinul meu principal achiziţionează orice piesă de calitate. De altfel, plătim cele mai bune preţuri. Dunn e administratorul magazinului şi totodată administratorul meu general. Un mare expert, Stan Dunn ăsta. Conduce în mod obişnuit licitaţiile de bijuterii.

---

[1] Termen argotic pentru „lire".

Fields scoase pe neaşteptate din buzunar colierul şi inelele păstrate de Fogg în caseta cu achiziţii suspecte.

— Ia să vedem, astea sînt înregistrate ?

— E o încercare dificilă pentru memoria mea ostenită, oftă Fogg, întorcînd filele registrului. Dacă mi-aduc bine aminte, sînt achiziţii de dată recentă. Trecu cu degetul în lungul ultimei file. Da, iată-le. Colierul l-am plătit cu o sută în cap, nici mai mult, nici mai puţin. Inelele — altă sută. Puteţi vedea şi cine mi le-a vîndut. Tot Norman Sim. Stan le-a cumpărat. Uitaţi-vă aici. Fields nu putea să verifice nimic din ce înşira bijutierul. In schimb, îşi dădea seama limpede că acesta întocmise cu grijă un plan pentru a induce în eroare poliţia. Găsea registrele de-a dreptul ridicole.

— Ce alte lucruri dubioase ţi-a mai vîndut acest Sim, domnule Fogg ? întrebă inspectorul-şef.

— V-am arătat acasă tot ce-am avut. Dumneavoastră singur aţi identificat aceste bijuterii ca fiind provenite din furt. Sim nu ne-a mai vîndut nimic care să ni se pară dubios.

Fields îl fulgeră cu privirea, convins că are de-a face cu un tîlhar cu voce mieroasă. Acesta pusese doar aceste bijuterii furate în casetă, vrînd să-şi salveze restul prăzii ; îl trădase apoi fără şovăială pe Sim, căutînd să lase impresia că nici n-a avut o asemenea intenţie. Identificarea hoţului de bijuterii, pe care Fields o dorise cu ardoare, pierduse acum orice efect, venea ca un amănunt oarecare, fără să stîrnească în el acea surescitare pe care ar fi stîrnit-o cu sigu-

ranță în alte împrejurări. Inspectorul-șef se simțea totodată copleșit de o aversiune față de Fogg, care întrecea orice închipuire. Deși ar fi trebuit să se declare satisfăcut cu informația căpătată, era pornit să meargă mai departe, să găsească negreșit un capăt de acuzare împotriva lui Fogg, care, gîndea el, se dovedea tot atît de ticălos ca și hoțul de bijuterii și asasinul doamnei Tyson.

— In treacăt fie zis, domnule Fogg, ce l-a determinat pe administratorul dumitale să suspecteze aceste bijuterii ca fiind furate?

— Acum, pe loc, nu pot să-mi amintesc, murmură bijutierul cu supunere.

— Te-ai lăudat tot timpul cu memoria dumitale și, pe neașteptate, uite că te-a părăsit. De ce?

Fogg luă un aer jignit.

— Chiar și omul cel mai ager la minte uită cîteodată unele lucruri mărunte. Dumneavoastră n-ați uitat niciodată nimic?

— Eu nu sînt aici ca să răspund la întrebările dumitale, i-o reteză inspectorul-șef și tuși, îndîrjit. Cred că ai o evidență amănunțită a tuturor achizițiilor făcute în magazinele dumitale, nu-i așa?

— Socot că da.

— Nu ești sigur? îl încolți Fields, agresiv. Parcă spuneai mai înainte că primești rapoarte în fiecare săptămînă.

— Chiar așa și este. Registrele sînt în regulă.

— Am să le iau cu mine în seara asta, decise Fields. Ca și rapoartele săptămînale.

— Trebuie să fie aici, numai de nu le-o fi luat cineva ieri, sau mai știu eu ce s-o fi întîmplat cu ele.

— Dumneata ești om serios, domnule Fogg? Poate că ar fi fost mai bine să-l fi ridicat și pe Dunn, reflectă inspectorul-șef cu glas tare, întorcîndu-se către Brummel.

— Stan e plecat în străinătate, preciză bijutierul.

— Cînd a plecat?

— Ieri.

— Nu i-ai spus dumneata soției să-i telefoneze, ca să-l anunțe să plece?

— Oh, nu, domnule inspector-șef. Nu i-aș cere niciodată soției un asemenea lucru. Dînsa n-are nimic comun cu afacerile mele.

— Unde se află Dunn în clipa de față?

— N-aș putea să spun, vă rog să mă credeți.

Fields izbi pe neașteptate cu pumnul în masă.

— Minți, Fogg!

— Nu mint, domnule inspector-șef, ripostă bijutierul indignat, cu vocea lui vioaie. Jur pe evanghelie că nu mint. Spun adevărul, dumnezeu mi-e martor.

Fields îl privea cu dispreț.

— Minți într-una, din clipa în care am dat ochi cu dumneata, Fogg. Ești un ticălos fără nici un scrupul. Dar lasă, toate au un sfîrșit.

Bijutierul tăcu un timp. Părea calm, dar se uita în jur de parcă ar fi așteptat să vină cineva, să se întîmple ceva.

— Mă duc să-i aduc aici pe toți administratorii dumitale, spuse Fields. Am să-ți întorc magazinele cu susul în jos...

În clipa aceea zbîrnîi telefonul. Fields ridică furios receptorul. Fața i se întunecă, în timp ce asculta vocea chestorului. Acesta tocmai stătuse

de vorbă cu domnul Fenton-Lobby. Era îndreptățită plîngerea lui Fenton-Lobby? Chestorul îi dădea înainte mereu, întrerupîndu-l de fiece dată pe Fields. Chiar dacă domnul Fogg a cumpărat lucruri de furat, nu avea nici o vină dacă le cumpărase fără să cunoască proveniența lor, opină chestorul. Domnul Fogg nu era omul pe care să-l găsești în mod obișnuit în camere de anchetă. Domnul Fogg era un cetățean onorabil și un amator de sport. „Chestorul nostru iese ca mîine la pensie și turuie aiurea, dă semne de senilitate," gîndi Fields în sinea sa. Ardea să-i spună acestui bătrîn incapabil să-și mai țină gura.

— Vino imediat sus, Fields, încheie el cu o fermitate neașteptată.

— Prea bine, domnule chestor, mormăi scîrbit inspectorul-șef.

Ieși pe ușă, evitînd privirea veselă a lui Fogg. Clocotea. Roșu de furie, apăsă pe butonul liftului. Era cu neputință să-și păstreze calmul. Liftul veni grozav de încet și abia urcă spre etajul unde se afla biroul chestorului. Fields îl luă numaidecît la rost pe liftier.

In anticamera chestorului îl văzu pe Fenton-Lobby discutînd cu Adam Francisc, consilier juridic, cunoscut drept cel mai mare sforar din oraș. Cei doi, ostentativ, nu-l luară în seamă. O atare lipsă de considerație îl înfurie și mai mult pe Fields.

Chestorul care ședea în capătul cabinetului său, la birou, îl urmări pe Fields cum se apropie cu pașii lui mărunți și prudenți, observînd din prima clipă expresia aprigă întipărită pe fața

inspectorului-şef. Asta îl făcu şi mai irascibil ca de obicei. Era un om cam limitat. Obrajii lui aveau o nuanţă verzuie ca ai unui suferind de bilă.

— Credeam c-ai să vii ceva mai repede, îl întîmpină acru chestorul.

„Nici dacă aş fi zburat nu veneam mai repede", gîndi Fields, dar nu spuse nimic.

Chestorul nu-l pofti să ia loc, silindu-l pe inspectorul-şef Frank Rosser Fields să stea în picioare înaintea sa, întocmai ca un detectiv tînăr, pe care îl aşteaptă o săpuneală straşnică. Ştia că Fields aspiră să-i ia locul cînd va ieşi la pensie şi nu avea o părere bună despre nici unul dintre posibilii săi succesori. Iar în ultima vreme nu pierduse nici măcar un singur prilej ca să-l lase pe Fields să simtă că el mai era încă chestor.

— Inspectore Fields, te rog să-mi expui punctul dumitale de vedere.

Fields începu să povestească întîlnirea cu Fogg, fără să omită cel mai mic amănunt. Chestorul asculta nerăbdător, bătînd darabana cu degetele în birou.

— Atunci cînd mi-ai vorbit despre proiectul acestei vizite la domnul Fogg, nu mi-ai pomenit nimic despre lucrurile pentru care îl suspectai...

— Am spus, cred, că am primit informaţia dintr-o sursă foarte serioasă, replică Fields cu rigiditate.

— Ei bine, de la cine? se repezi chestorul.

Inspectorul-şef ezită. Nu avea încredere în chestor.

— Imi pare rău, dar nu vă pot da numele informatorului, minţi el. E vorba de un denunţ

Totuşi, din anumite detalii menţionate de informator, am putut trage concluzia că e bine familiarizat cu lumea interlopă şi cunoaşte, în special, tăinuitorii de lucruri furate.

— De unde ştii că nu era un duşman personal al domnului Fogg ?

— Asta n-ar afecta cu nimic exactitatea informaţiilor sale, răspunse Fields. Am stabilit că Fogg, sau oamenii săi, cumpărau lucruri furate de către hoţul de bijuterii.

— Administratorul domnului Fogg a cumpărat bijuteriile fiind de perfectă bună credinţă...

Această presupunere nejustificată, îl făcu pe Fields să spună tot ce credea.

— Eu, domnule chestor, sînt convins că Fogg m-a minţit în mod deliberat. E un om fără scrupule, diabolic...

— Nu laşi oare anumite resentimente personale să-ţi întunece judecata ? îl întrerupse brutal chestorul. Unde sînt dovezile care susţin opinia dumitale despre domnul Fogg ? Domnul Fogg a răspuns cu sinceritate la toate întrebările dumitale. Ţi-a arătat că administratorul său a făcut unele achiziţii dubioase. A încercat el să ascundă ceva ? Absolut nimic.

Fields se stăpîni cu un efort uriaş.

— Părerea mea, şi am reflectat temeinic, domnule chestor, rosti el cu rezervă, e că vom găsi cele mai multe dintre bijuteriile furate prin magazinele lui Fogg.

— Dar dovezile unde sînt ? repetă chestorul cu încăpăţînare. Dumneata îmi expui numai părerile dumitale. Un ofiţer de poliţie experimentat

ca dumneata ar trebui să știe mai mult decît să formuleze păreri fără să aducă nici o dovadă.

— Nu pot admite ca asemenea infracțiuni să fie trecute sub tăcere, stărui Fields, uitîndu-se întunecat la chestor.

— Și pe bună dreptate! Dar arată-mi dovezile.

Căuta cu tot dinadinsul să-l scoată din fire pe inspectorul-șef.

— Dovezile sînt perfect clare, domnule chestor. Fogg sau oamenii săi au cumpărat cu bună știință bijuterii furate de către hoțul de bijuterii. Fogg știe că vom deține toate dovezile necesare după ce îi vom scotoci magazinele. In plus, nu e sigur de administratorii săi. Iată motivul pentru care l-a determinat pe Dunn să plece din oraș. Sînt convins că îl putem dovedi pe Fogg că e principalul tăinuitor de lucruri furate din țară. Dacă nu intervenea crima, ar fi rămas mai departe neidentificat, în afara oricărei amenințări din partea legii. Numai crima i-a determinat pe cei care lucrează cu el să-l denunțe. Iar noi nu trebuie să-l lăsăm să scape de rigorile legii.

Chestorul zîmbi ironic.

— Da, înțeleg, dumneata propui să-l arestăm, fie că avem, fie că nu avem vreo dovadă împotriva lui. Așadar, arestare fără mandat, asta vrei, nu-i așa? Să călcăm în picioare legea „habeas corpus", așa-i, inspectore-șef Fields?!... Și totul din cauza bănuielilor dumitale...

— E un caz de „prima facie" [1]. E clar de la prima vedere.

---

[1] Adică dovezi materiale pe baza cărora acuzatul poate fi trimis direct în fața judecății.

— Nici o primă vedere! i-o reteză batjocoritor chestorul. Hai să admitem că nu avem dovezi că domnul Fogg a comis vreo infracţiune.

— Vom avea toate dovezile dacă ni se va permite să ne continuăm cercetările fără intervenţii dinafară.

Chestorul se încruntă. Acum putea să izbucnească în orice clipă.

— Nimeni n-a intervenit în cercetările dumitale. N-ai fost împiedicat să-l anchetezi pe Fogg. Iar Fogg a fost sincer...

— O sinceritate care nu urmăreşte decît să ascundă minciuna, remarcă Fields.

— Vorbe, domnule inspector-şef. Simple vorbe. Fapt e că Fogg ţi-a dat numele celui care i-a vîndut bijuteriile furate.

— A crezut că dacă divulgă numele hoţului îl vom lăsa în pace, drept răsplată.

Chestorul făcu un gest de nerăbdare.

— Justiţia va fi satisfăcută pe deplin dacă hoţul de bijuterii va fi arestat, spuse el. Dumneata presupui că el e şi criminalul...

Fields se simţi adînc jignit de cuvintele chestorului. Chestorul sugera în mod clar abandonarea cercetărilor împotriva bijutierului. Nu, el nu va admite aşa ceva.

— Dacă hoţul, care e totodată şi criminalul, va fi adus singur în faţa tribunalului, se aprinse Fields, numărul crimelor săvîrşite la noi în ţară nu va scădea simţitor. Fogg va recruta în schimb alţi hoţi şi criminali care să-l slujească. Se vor ivi mai mulţi hoţi de bijuterii. Fogg e omul-cheie...

Chestorul sări în picioare. Nu trebuia să-l învețe nimeni ce are de făcut, iar Fields mai puțin ca oricine. Inspectorul-șef mersese mult prea departe și se credea în stare să conducă poliția.

— Dumneata, strigă el răgușit, nu ai absolut nici o justificare să aduci aceste grave învinuiri împotriva domnului Fogg. Domnul Fogg e un cetățean onorabil. Nu voi permite să fie victima unei păreri preconcepute, numai pentru că, întîmplător, înțelege să susțină partidul de opoziție. Sînt aici ca să veghez la aplicarea legii și nicidecum ca să iau parte la un meci de fotbal politic.

Lui Fields îi pieri graiul pentru o clipă. Insinuarea că el ar încerca să lovească într-un susținător al opoziției, numai pentru că opoziția criticase în mod frecvent brigada „crime", era mai mult decît o injurie: depășea orice închipuire. Niciodată în viață nu fusese jignit în chip atît de grosolan.

— Eu n-am cerut niciodată altceva decît ca legea să se aplice fără șovăială și fără favoruri, rosti apăsat inspectorul-șef.

Chestorul se aplecă peste masa de lucru și îi urlă în față :

— Vrei să spui că eu încerc să corup aparatul justiției ? Asta vrei să spui ?

Dintr-o dată, Fields își redobîndi stăpînirea de sine. Se lăsă o liniște adîncă, încît se auzea deslușit respirația iritată a chestorului. Incordarea ținu aproape un minut. Apoi Fields se dădu înapoi. Își dădea seama că a mers prea departe.

— Dacă, fără să vreau, v-am atribuit intenții care nu sînt demne de dumneavoastră, îmi cer

scuze în modul cel mai sincer, zise el cu un calm desăvîrşit.

Chestorul se linişti numaidecît.

— Nu-i nevoie de scuze, domnule inspector-şef. Nu m-am gîndit nici o clipă că ai insinuat despre mine că aş încerca să încalc procedura legii.

Se aşeză mai bine în scaun, uitîndu-se pătrunzător la Fields. Acesta era furios că a capitulat.

— Ia loc, te rog. Hai să discutăm calm despre toată treaba asta.

Fields se aşeză în silă şi lăsă ochii în podea.

— Chiar dacă e puţin neplăcut, reluă chestorul, trebuie să-ţi spun că dumneata ai făcut o greşeală aducîndu-l pe Fogg aici. O greşeală foarte primejdioasă. Tăcu puţin, parcă pentru a lăsa cuvintelor sale răgazul să pătrundă cît mai adînc în mintea celuilalt. De acum înainte, propun să-ţi limitezi atenţia la Sim. Sînt convins că vei obţine tot ce ai nevoie, urmînd această cale. Sim e probabil omul-cheie. Tuşi semnificativ. Nu e nevoie să menţionezi faţă de Sim numele lui Fogg. De fapt, ar fi înţelept să nu-l pomeneşti nicăieri. Tăcu din nou. Cred de asemenea că nu trebuie să-ţi baţi capul cu administratorii bijutierului. Cît despre magazinele lui, lasă-le în pace. N-ai să găseşti nimic acolo. Şi un eşec în asemenea descinderi nu se poate solda decît cu repercusiuni serioase.

Continuă aşa, subliniind neajunsurile acţiunilor pripite, nechibzuite. Fields începu să se uite la tablourile de pe pereţi — regina în mijloc, înconjurată de portretele cîtorva dintre foştii chestori ai poliţiei. Ce nevoie mai avea chestorul

să insiste atîta asupra unor lucruri limpezi ca lumina zilei ? El, Fields, știa exact ce se așteaptă de la el și ce are de făcut. Nu i se întîmpla pentru prima dată. In anumite situații propusese el însuși să nu se acționeze, cînd socotise că nu există o justificare temeinică. Nu era cazul să nu recunoască ; nu era un inocent. In schimb, de astă dată simțea că-și iese din minți. Era o incorectitudine flagrantă, un act de părtinire scandalos. Regreta că n-a avut tăria să-l înfrunte pe chestor. Se dăduse bătut. Intr-adevăr, nu avusese încotro. Să-l fi înfruntat pe chestor însemna, de fapt, să renege toate lucrurile în care credea, să renege însăși autoritatea pe care jurase s-o slujească ; întregul sistem al legii se baza pe executarea fidelă a ordinelor primite din partea superiorilor. Procedase deci corect, căuta Fields să se convingă singur. Dar nu izbuti pe de-a-ntregul Așa că întrebă ironic :

— Să-i restitui domnului Fogg bijuteriile provenite din furturi ?

— Oh, nu, mormăi chestorul, prefăcîndu-se că n-a observat ironia. Bijuteriile în cauză vor fi restituite proprietarilor legali la timpul cuvenit.

— Prea bine, domnule chestor, zise Fields, ridicîndu-se de pe scaun. Dar de îndată ce ieși din birou îl cuprinse furia. Intîlni cîțiva dintre subalternii săi trecînd grăbiți pe coridor și se împurpură la față. Impinse ușa camerei de anchetă și se opri o clipă în prag. Numai că Brummel și Fogg, care discutau absorbiți despre curse, nici nu-l simțiră.

— Poți pleca, Fogg, spuse Fields intrînd.

Albert Augustus Fogg se ridică zîmbitor în picioare.

— Vă mulțumesc, domnule inspector-șef, murmură el, înclinîndu-se curtenitor. Am fost convins că totul se va sfîrși cu bine. Desigur, dumneavoastră trebuie să vă faceți datoria, domnilor. Nu sînt supărat că m-ați adus aici. Era de datoria dumneavoastră. O gravitate prefăcută stăruia pe fața lui dolofană. Știți, de multe ori am dorit să văd cum e la prefectura de poliție. Acum, știu. Trebuie să vă spun că nu mă pot plînge de nimic. Vă mulțumesc, domnilor, pentru amabilitatea dumneavoastră. Cu acest prilej am mai învățat ceva. De azi înainte mă voi îngriji ca administratorii mei să fie mai atenți cînd cumpără bijuterii. Nu ne putem îngădui să cumpărăm lucruri furate. Nici chiar fiind de bună credință, rîse el. Dumneavoastră dovediți multă perspicacitate în felul cum conduceți o anchetă. De unde ați știut că eu aș fi cumpărat cîteva bijuterii suspecte? Desigur, n-o să-mi spuneți cine a pomenit numele meu. Sau a fost o simplă presupunere din partea dumneavoastră? Ei, în definitiv, nici n-are importanță. Sînt fericit că ați ajuns la concluzia că nu am nimic comun cu îngrozitoarele crime care au zguduit liniștitul nostru oraș.

Brummel se uita amuzat la omul cu obrajii dolofani și cu cravata de un galben strălucitor, dar Fields, posomorît, întorsese ochii în altă parte.

— Noapte bună, domnilor, le ură bijutierul. Și vise plăcute. Dacă eu eventual uit, urmă el, uitîndu-se țintă la Brummel, cînd mă vezi la curse, nu ezita să mă oprești. În cazul cînd descopăr un cal care merge bine, îți dau negreșit un

semn. Să ai încredere în mine şi în caii mei. Încă o dată noapte bună, domnilor.

Fields se întoarse brusc spre bijutier.

— Intr-o zi, două îţi vei recăpăta registrele, Fogg.

— Ţineţi-le atîta cît doriţi, domnule inspector-şef, răspunse Fogg, ieşind pe uşă.

Un timp, Fields îşi vărsă amărăciunea pricinuită de Fogg :

— E cel mai neruşinat şarlatan pe care l-am întîlnit vreodată, izbucni el.

— Oricum, un mare diplomat, spuse Brummel. După cîte am auzit, dispune de o jumătate de milion în cap. Poţi să-ţi permiţi multe cu o jumătate de milion ! exclamă el cu invidie.

Fields se linişti ca prin farmec.

— Chestorul a vorbit probabil cu ministrul la telefon înainte să ia această hotărîre, remarcă inspectorul-şef.

— Fogg a devenit un om influent în toate partidele, spuse Brummel.

— Bine, dar partidul lui încearcă să răstoarne guvernul, observă Fields.

— Fogg vorbeşte o limbă pe care o înţeleg toţi, preciză Brummel.

Fields îşi aminti deodată că era deplasat pentru un ofiţer superior de poliţie să ponegrească guvernul.

— Ştii, Stewart, începu el, presupun că ministrul s-a lăsat înduplecat de chestor. Imi închipui că Fenton-Lobby n-a întîmpinat dificultăţi ca să-l convingă pe chestor. Fenton-Lobby e un tip care se pricepe să fie convingător. Atuul lui constă poate în faptul că dă întotdeauna impresia

unei totale dezinteresări, că pare preocupat numai de interesele generale şi nu de interesele clienţilor care îl plătesc. E remarcabil.

— Eu cred că Fenton-Lobby s-a agitat în treaba asta pentru că a fost o dată ministru de justiţie şi s-ar putea să fie din nou, zise Brummel. Actualul ministru, procurorul-şef, chestorul şi preşedintele tribunalului au cu toţii obligaţii faţă de el. N-au să-l refuze cînd le cere ceva nici azi, nici în altă împrejurare, iar el îi va răsplăti cînd va ajunge în parlament. Nu e un secret că Fenton-Lobby obţine sistarea anchetelor mai curînd decît oricare alt avocat.

Totul e foarte adevărat, gîndi Fields, dar de cînd ţintea să devină chestorul poliţiei nu putea să nu recunoască deschis că şi el trebuia să aplece urechea cu simpatie la cererile unor persoane ca Fenton-Lobby, dacă voia să nu-i scape postul. Era nevoit să se arate binevoitor faţă de tot felul de guverne şi de tot felul de miniştri, deşi pe unii, el, personal, îi dispreţuia ; era nevoit să dovedească devotament faţă de toţi. Tact, bun simţ şi o discretă orientare politică — iată însuşiri absolut necesare unui chestor de poliţie.

Cînd cei doi detectivi ieşiră din camera de anchetă, discuţia trecu la Sim.

— Am să-l ridic chiar azi, hotărî Fields. N-o să aştept să-l împuşte Fogg.

— Ar fi prea primejdios pentru el, observă Brummel. Mă îndoiesc că va lua acum legătură cu Sim.

— Fogg n-o să se mulţumească să stea cu mîinile-n sîn, replică Fields.

— Trebuie să riște puțin, zise Brummel. Dacă Sim e hoțul — și el trebuie să fie, căci altfel nu l-ar fi băgat la apă — atunci Fogg va profita de reputația lui, convins că omul n-o să spună nimic, sau cît mai puțin posibil... Ascultă, Frank, ai băgat de seamă reacția lui Fogg cînd ai pomenit de hoțul de bijuterii și de crimă?

— Nimic neobișnuit.

— N-a părut că ia prea în serios presupunerea ta, continuă Brummel. A crezut că vrei să-l sperii.

— Era speriat de-a binelea, replică Fields.

— Mă îndoiesc, zise Brummel. Fogg știe că nu hoțul a ucis-o pe doamna Tyson.

Fields ridică din umeri.

— Vom afla asta în curînd, Stewart.

24

ALEGÎNDU-ȘI oamenii pentru descindere, Fields îl omise pe Brummel. De obicei îi făcea plăcere să-l aibă pe inspector cu el, dar de astă dată prefera contrariul. Brummel era prea convins de părerea sa în cazul de față. Ipoteza lui Brummel în legătură cu crima îl irita pe inspectorul-șef, ba ajunsese aproape să-l obsedeze. Egocentrismul, iată cel mai mare cusur al lui Brummel, gîndi Fields.

Rămase ceasuri întregi la birou cercetînd diverse rapoarte despre Sim, rapoarte întocmite de brigada de filaj și de serviciul evidență. În repetate rînduri Sim se aflase sub supravegherea poliției, dar nu se găsiseră dovezi concrete

împotriva lui. Un raport menţiona că Sim fusese văzut înapoindu-se acasă abia de un ceas şi că fusese urmărit îndeaproape.

Fields se simţea mulţumit, totuşi nu-l putea uita pe Albert Augustus Fogg, care se sustrăsese cu dibăcie justiţiei, ba pe deasupra îl şi umilise pe el. Nu avea să i-o ierte niciodată lui Fogg. Intr-o bună zi nimeni nu va mai sări în ajutorul bijutierului. Iar el, Fields, îl va trata fără nici o milă. Dacă n-a putut să-l aducă în faţa instanţei, va căuta cu orice chip să nu-l lase să tragă foloase de pe urma infracţiunilor. Iată ce-l frămînta pe inspectorul-şef în timp ce se îndrepta spre maşina poliţiei, ce urma să-l ducă la domiciliul lui Sim, aflat într-un cartier industrial central.

Abia trecuse de patru dimineaţa, cînd maşinile poliţiei intrară în Foley-Street, oprindu-se în apropierea unei case vechi. Detectivii coborîră iute şi înconjurară casa. Doi săriră gardul din spate şi se postară în faţa uşii de la bucătărie. Fields şi Filbert ajunseră cei dintîi la intrarea din faţă. Inspectorul-şef bătu cu putere în uşă.

— Deschideţi ! Poliţia !

Un bărbat în pijama, somnoros şi niţel speriat, se arătă în prag.

Filbert ţîşni pe lîngă el în lungul coridorului, urmat de alt coleg al său, în timp ce Fields flutură sub ochii gazdei un ordin de percheziţie.

— Cine eşti dumneata ? se răsti inspectorul-şef.

— Alf Sim.

— Norman Sim aici stă ?

— Da.
— Ce ești cu el ?
— E fratele meu.
Încă vreo cîțiva detectivi dădură buzna în casă. Lumina se aprinse peste tot, se deschiseră uși. Deodată se auziră plînsete de copii. O femeie se căznea să-i liniștească. Oamenii poliției umpluseră casa și răscoleau fiecare colțișor.
Alf Sim îl duse pe Fields în odaia din fund, unde stătea fratele său. Din prag îl văzură pe Filbert cu revolverul îndreptat asupra acestuia. Norman Sim își trăgea de zor pantalonii pe el. Era un bărbat scund, dar viguros, cu părul blond, cu fața pătrată și nasul turtit, de boxer. Ochii lui mici cătară cu dușmănie spre Fields.
— Ce vreți cu Alf ? întrebă Norman, arătînd spre frate-său.
— S-ar putea să am nevoie de el, zise Fields. Doar locuiește aici...
— Alf n-are habar de nimic, sări să-l apere Norman Sim. Nu-i decît un „bunny“ [1].
— Atunci, îți iei tu răspunderea ? întrebă Fields.
Fratele hoțului vru să spună ceva.
— Tu să taci, Alf, i-o tăie Norman. E treaba mea.
— Ce ai vrut să spui ? îl luă din scurt Fields, întorcîndu-se într-o clipită spre Alf Sim.
— Nimic, mormăi omul.
Inspectorul-șef îl sfredelea cu privirea.
— Treci dincolo, îi porunci el. Vorbesc eu cu tine singur.

[1] Nevinovat.

— El n-are ce să vă spună, rosti sec Norman Sim.

— Tu ține-ți gura, se răsti Filbert, îndreptînd revolverul spre capul hoțului.

Fields se apropie de pat, băgă mîna sub pernă și scoase la iveală un revolver încărcat.

— Noroc că nu l-ai lăsat să pună mîna pe jucăria asta, Bruce, mormăi inspectorul-șef.

— Prea are mutră de bandit, zise Filbert.

Sim zîmbi scîrbit, dar nu spuse nimic. Își încheie mai departe nasturii de la pantaloni.

Fields chemă încă doi detectivi, ca să-l ajute la percheziție. Aceștia scoaseră toate din bufet, aruncîndu-le grămadă în mijlocul încăperii, apoi desfăcură pernele și salteaua, umplînd camera de fulgi. Fields găsi trei săculețe de pînză ascunse în saltea. Erau pline cu pietre prețioase, scoase desigur de la inele, coliere și alte bijuterii.

— Ciudat loc de păstrare pentru un negustor ! exclamă ironic inspectorul-șef. Toate astea-s furate, nu-i așa, Sim ?

— Nu spun nimic, bodogăni hoțul.

Continuă să se îmbrace încet și tacticos, de parcă s-ar fi dus la teatru. Îmbrăcă un costum de gabardină gălbuie, tăiat după moda americană, cu cămașă și cravată de culoare cafenie.

— Pietrele astea le-ai scos de la bijuteriile furate ? îl încolți din nou Fields.

— Nu spun nimic.

— Ești destul de bine îmbrăcat, continuă inspectorul-șef, nerăbdător și nervos. Ia-ți pălăria. Mergi cu noi la prefectura de poliție. Acolo o să stăm noi de vorbă altfel...

Sim era dîrz şi posac. Nu degeaba şi-a făcut jocul atîta timp „Lupul singuratic“! gîndi Fields. Işi aminti de un raport, unde se arăta că Sim avea faima că pleacă de pe hipodrom, de la curse, voios, fără o vorbă, deşi nu mai are un ban în buzunar. Mucaliţii îi ziceau în glumă că e „un băiat de zahăr“.

Inspectorul-şef cîntărea hoţul cu privirea în timp ce Bruce Filbert îi prinse de mînă o cătuşă a cărei pereche era prinsă de propria-i mînă, scoţîndu-l afară din odaie.

Sim avea un aer pe jumătate sfidător, pe jumătate scîrbit.

Fratele hoţului îi urmă pînă la uşa de la intrare, dimpreună cu nevasta şi copiii. Doi dintre cei mai prichindei începură să scîncească. O gîgîlică de fetiţă strigă:

— Unde te duci, unchiule Norm?

Afară, abia mijea de ziuă. Văzduhul dormita liniştit şi cald sub un cer vineţiu. Undeva, dincolo de pădurea de acoperişuri, spre răsărit, soarele începea să se ivească, şi o fîşie lată de lumină se furişa spre stradă. Ici-colo, de prin curţi, ieşeau bărbaţi să se ducă la lucru. Cîţiva se opriră din mers să se uite la vecinul lor, Norman Sim, ghemuit în maşina poliţiei, între doi ofiţeri voinici, în civil. Maşina porni în plină viteză.

Detectivii rămaşi la locul descinderii se puseră pe treabă, săpînd rondul de flori din faţa casei şi straturile de zarzavat din spate. Inspectorul-şef presupunea că se vor mai găsi bijuterii îngropate în pămînt, în casete de metal. Asemenea casete, două sau trei, fură descoperite în

baraca aflată în curtea din dos şi, de aici, Fields trase concluzia că erau folosite pentru bijuterii.

Copiilor le pierise somnul şi priveau posomorîţi şi descumpăniţi la roboteala detectivilor.

25

PE LA NOUĂ dimineaţa, Fields îl dădu pe Sim pe mîna lui Filbert şi se închise în biroul său. Era foarte obosit, dar atît de încordat şi de neliniştit, încît nu izbuti să aţipească nici măcar pentru o clipă. Avea ochii grei, injectaţi. Cînd Brummel intră pe uşă, făcea impresia că se uită orbeşte la perete, şi trecu destulă vreme pînă să-şi întoarcă privirea spre el. Inspectorul arăta proaspăt şi vioi, nu ca Fields, care ar fi avut nevoie de un duş şi nici nu i-ar fi stricat să-şi schimbe hainele.

— Mă gîndesc să stau de vorbă cu bătrînul Tyson înainte să se ducă la înmormîntare, explică Brummel.

— Da, da, vorbeşte, se grăbi să încuviinţeze Fields.

Era fericit să-l ştie plecat: nu-i dorea prezenţa în camera de anchetă, la interogatoriul lui Sim. Deşi frînt de oboseală, făcu un efort şi rosti cîteva amabilităţi în legătură cu investigaţiile lui Brummel, încurajîndu-l să persevereze în continuare.

— Mergi cu încredere înainte, Stewart. Nu e nevoie să-mi raportezi mie.

Inspectorul zîmbi. Nu-şi făcea nici un fel de iluzii despre mărinimia şefului.

— Ce s-aude cu Sim? întrebă el.

Fields îi răspunse amănunţit, fără să omită nimic din ce ştia pînă în clipa aceea. Fără discuţie, Sim era hoţul de bijuterii, deşi nu făcuse nici o mărturisire.

— E un client încăpăţînat, Stewart. Pur şi simplu refuză să vorbească. N-a deschis gura decît atunci cînd şi-a dat seama că prin tăcerea lui intră şi mai rău la apă. Cînd însă vom găsi şi celelalte bijuterii, se va prăbuşi. Are un singur punct slab — pe fratele său. Cred că e-n stare de orice ca să-l apere... N-am nici o grijă, Stewart.

„Şi totuşi e tare îngrijorat", gîndi Brummel. Cînd să iasă pe uşă, întoarse capul. Fields îşi rezemase fruntea de birou şi pe faţa lui lată şi negricioasă se citea încruntare şi nelinişte. „Lucrurile nu merg chiar aşa de bine cum s-a aşteptat el", observă Brummel pentru sine. Inspectorul-şef trebuia neapărat să accepte punctul său de vedere, dacă nu voia să fie vinovat cu bună ştiinţă de o eroare judiciară.

Brummel nu-l credea în stare de una ca asta, dar nu mai era atît de sigur de Fields, cum fusese înainte de cazul Tyson. Şi fără să-şi dea seama, şovăia, incapabil să ia o hotărîre.

Se duse la el în birou, citi ziarele, fumă o ţigară, apoi trase în faţă maşina de scris şi porni la treabă de dimineaţă. Chiar înainte de ora mesei, lăsă lucrul, îşi puse pălăria cenuşie şi plecă. Avea timp să mănînce la vreme şi să facă o scurtă vizită bătrînului domn Tyson, înainte

ca acesta să plece la înmormîntare. După vreo cîțiva pași pe coridor, se întoarse din drum, intră în birou și-i telefonă Eunicei Graham.

— Doar n-o fi copoiul care-i mereu ocupat, zise ea.

— Ai ghicit. Aș vrea să te văd...

— Puteai să-mi faci o vizită.

— Mi-a fost imposibil.

— Zău ?

— Crede-mă.

— Atunci vino astă-seară.

— Am o idee mai bună.

— Charlie n-o să ne surprindă, îl asigură ea.

— De unde știi ?

— Știu eu.

— Știi prea multe, spuse Brummel. Ascultă, Eunice, să combinăm utilul cu plăcutul. Te aștept la șapte, la capătul liniei de autobuz pe malul mării. Luăm masa împreună.

— Și dacă nu vreau să vin ?

— Atunci sînt nevoit să te arestez.

— Ei bine, dacă-i așa, n-am încotro, voi veni.

Brummel se simți încîntat, ba chiar entuziasmat de el însuși. Se duse la oglinda din perete și își potrivi cravata neagră pusă în vederea înmormîntării la care trebuia să ia parte. Se privi în oglindă, convins că e un bărbat bine și inteligent. Zîmbi conștient de sine și plin de înțeles, așa cum zîmbești unui prieten foarte apropiat.

Cînd ieși din birou, în loc să ia liftul, se îndreptă spre scară, simțind un imbold năvalnic să coboare în fugă pe trepte, într-atît de mare

era bucuria ce-l stăpînea. Dar era prea stăpîn pe sine ca să-şi dea frîu liber simţămintelor. Şi nu făcu decît să coboare iute pînă la catul de jos.

26

BRUMMEL trecu strada şi se urcă într-o maşină a poliţiei, condusă de detectivul Ham. Se duseră la un restaurant unde luară masa împreună, apoi inspectorul se opri acasă la bătrînul John Tyson, agent de schimb la bursă retras din afaceri şi fost director al unei societăţi comerciale.

Bătrînului Tyson nu-i plăcea să vorbească despre fosta lui noră, doamna Elizabeth Tyson, care dezonorase numele familiei şi pricinuise multă ruşine şi suferinţă fiului său.

— Era o stricată, spuse el.

Brummel se interesă cu prudenţă despre autorii scrisorilor.

— Nu vreau să scormonesc trecutul, zise detectivul, dar sînt foarte curios să ştiu cu cine s-a împrietenit.

Şi îi explică politicos că, în caz de crimă, ancheta trebuie să urmărească pînă la capăt orice indiciu. Domnul Tyson înţelese că e chemat să îndeplinească o datorie cetăţenească.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să vă ajut, făgădui el.

In ce priveşte pe autorii scrisorilor, care nu semnau cu numele lor adevărat, bătrînul nu-i putea fi de nici un ajutor. Nu ştia cine sînt. Fiul

său nu i se destăinuise niciodată. Dar el cunoştea bărbaţii care se învîrteau în cercul fiului său şi o curtau pe doamna Tyson.

Brummel scoase din portmoneu două bucăţi de hîrtie cu scrisul lui „Daddy“ şi „Lover-Boy“.

— M-ar interesa dacă puteţi identifica pe autorii acestor bileţele.

Amîndouă bileţelele erau inofensive, fără nimic compromiţător.

Domnul Tyson le cercetă îndelung cu privirea.

— Unul dintre scrisuri mi se pare cunoscut, zise el, arătînd spre biletul lui „Daddy“. Nu cred să mă înşel.

— E o cunoştinţă?

— Dacă mă gîndesc mai bine, nu sînt chiar sigur... şovăi Tyson. Mda... am îndoieli...

Brummel nu forţă lucrurile.

— Am să mai revin, zise el.

Inainte să plece, îl rugă pe Tyson să nu vorbească nimănui de vizita lui.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi îndeplini această dorinţă.

— Bineînţeles, să nu aveţi nici o grijă, făgădui domnul Tyson.

In drum spre casa funerară, unde se afla depus sicriul, detectivul se gîndi la femeia ucisă şi încercă să-i reconstituie viaţa.

Incă înainte de căsătorie, Elizabeth Tyson cunoscuse mult prea mulţi bărbaţi, trăgînd foloase de pe urma unora, amuzîndu-se cu alţii şi aţîţîndu-i pe unul împotriva celuilalt. Moartea ei — simţea Brummel — era consecinţa acestui fel de viaţă şi nicidecum consecinţa întîlnirii întîmplătoare cu un bandit. Unul dintre aceşti bărbaţi,

dîndu-şi seama că ea îl joacă ca pe un neghiob, a ucis-o. Orgoliu rănit — iată mobilul crimei.

Zîmbi amar. Nu putu să nu se gîndească la Eunice Graham, cu care trebuia să se întîlnească pe seară. Intocmai ca Elizabeth Tyson, şi ea, Eunice, cunoscuse mult prea mulţi bărbaţi în viaţa ei. Intr-un fel, gîndul acesta nu-i plăcea. O vagă gelozie, o pornire duşmănoasă se trezi în el — gelozie faţă de tot ce nu ştia despre ea, duşmănie puternică faţă de Rooney. Şi duşmănia aceasta era amplificată de ideea că, mai mult ca sigur, Eunice discutase totul cu Rooney şi va veni să-l întîlnească înarmată cu instrucţiunile protectorului ei. „Sînt gelos ! îşi zise el dezmeticindu-se. Ce absurd !" Căută să fie obiectiv faţă de propriile-i simţăminte, privindu-se la rece, ca pe un străin. „Şi ce importanţă are ? cugetă el. Ce importanţă are dacă ea şi Rooney au pus ceva la cale ? Nu pot să ajungă la nimic. Dar veghează asupra ta, băiatule. Ai păşit în cea de a doua tinereţe, poate fără să ştii. Ai grijă de tine. Tu eşti vînătorul, nu vînatul." Şi îşi făgădui sieşi că el nu va fi un vînat pentru nimeni.

Se întoarse spre Ham şi-i dădu instrucţiuni ce să facă atunci cînd ajung la casa funerară. Ham dădu ţeapăn din cap, în semn că a înţeles. Era un bărbat tînăr şi greoi, care vorbea într-un fel oficial şi se arăta tare stîngaci în raporturile sale cu lumea. Brummel îl alesese anume pe el, ştiindu-l că era taciturn şi om de încredere.

Maşina opri la peronul casei funerare. Era o clădire somptuoasă, cu trei etaje, bogată în cupole şi turnuri, un amestec de pseudobizantin şi imitaţie de gotic, care semăna oarecum a ci-

nematograf. Bare de fier forjat vegheau ferestrele în stil spaniol.

Brummel examină calm locul, cu obişnuita sa repeziciune. Pe o latură a clădirii, în spatele carului funebru ce aştepta gol, erau două trăsuri închise. Un grup de femei mai vîrstnice ocupa trotuarul, aproape de intrare.

Cei doi detectivi se îndreptară spre intrare, pe aleea mărginită cu tufe de trandafiri în floare. Trandafirii mari, albi şi galbeni, răspîndeau în aer un parfum dulceag-amărui.

Inspectorul împinse uşa şi îl lăsă înainte pe Ham. Se pomeniră într-un hol abia luminat de un glob mat. Pe jos era aşternut un covor gros. În colţuri — vaze mari cu flori.

Brummel se uită în jur. În dreapta încăperii un grup numeros aştepta să fie chemat într-una dintre capele. Cîţiva bărbaţi şi femei plîngeau cu hohote.

În stînga stătea în tăcere un grup ceva mai mic. Puţin mai departe de acest grup — două femei. Amîndouă te frapau — una era de o frumuseţe matură, trecută de treizeci de ani, cealaltă foarte tînără, în jur de douăzeci de ani. Purtau elegante toalete de doliu, de parcă ar fi fost manechine şi ar fi trebuit să prezinte creaţia unei case de mode în faţa unei selecte asistenţe.

— Ia uită-te la alea două, şopti Brummel către însoţitorul său. Mă prind pe orice că sînt aici pentru funeraliile doamnei Tyson.

Maestra de ceremonii se apropie de cei doi detectivi, într-o rochie neagră, simplă, studenţească. Era o femeie greoaie, de vîrstă mijlocie, cu nasul roşu şi ochii umezi, care clipeau mereu, parcă

în dezacord cu expresia solemn-profesională a feței. Privind-o, ai fi zis că abia-abia își păstrează această expresie gravă și că, în orice clipă, putea să izbucnească în rîs. Avea aerul unei artiste de comedie.

— Care dintre defuncți ? începu ea plină de tact, cu o voce joasă și reținută, uitîndu-se de la stînga la dreapta și de la dreapta la stînga.

— Doamna Elizabeth Tyson.

— O întîmplare foarte tristă, murmură maestra de ceremonii, ridicînd ochii cucernic spre cer. In partea asta, domnilor... In stînga... Sînteți rude, presupun, nu ?

— Oh, nu, zise Brummel. Poliția la datorie.

— Asta-i altceva, făcu femeia prinzînd puțin glas, în timp ce fața ei de comediană se lumină într-un fel de zîmbet vesel, familiar. Presupun că vă interesează asistența. I-ați văzut pe cei veniți să asiste la funeralii ? Mai bine veniți cu mine. O să vedeți toată lumea din față. Dar să nu zăbovim, în cîteva minute va fi plin aici.

Porni înaintea detectivilor, reluîndu-și expresia ei tristă, profesională.

In ușa capelei se opri brusc.

— Care e adevărul ? întrebă ea în șoaptă. Aud că era o ființă cam ușuratică... și clipi semnificativ spre detectivi.

Ham întoarse capul în altă parte, uitîndu-se sever într-un punct nedefinit, în schimb Brummel socotea în mod cert locul acela cum nu se poate mai nimerit pentru un pic de cleveteală.

— Bărbații o plăteau gras, zise el. Poate prea bine.

— Ultima dată a primit o plată pe care n-a putut s-o ducă, murmură maestra de ceremonii. Era o prostituată sadea.

— Au sosit multe jerbe ? se interesă Brummel.

— Nu cred. Joe o să vă spună tot.

Străbătură culoarul dintre băncile goale ale capelei. Drept în față, chiar lîngă tuburile orgăi, tocmai fusese așezat sicriul pe catafalc. La căpătîi o mulțime de jerbe. Maestra de ceremonii se adresă unui bărbat cu pantaloni reiați, redingotă și papion sub gulerul tare ; acesta se afla în cadrul unei uși, în stînga.

Omul se apropie cu pas măsurat și cu un aer demn, făcîndu-l pe Brummel să se gîndească la un director de magazin sau la un majordom englez înfățișat într-un film american. Luă o mutră gravă cînd doamna îl prezentă detectivilor.

— Încîntat de cunoștință, vorbi el cu o voce profundă și melancolică.

— Asta n-o spun prea mulți, observă Brummel ironic. Și noi, ca și dumneavoastră, de cele mai multe ori nu sîntem prea bine veniți.

— Tot ce se poate, conveni antreprenorul de pompe funebre. Dar ce s-ar face lumea fără noi ?

— Ei, da, e un fel de a vedea lucrurile, îi dădu dreptate detectivul.

Femeia își consultă deodată ceasul de la mînă.

— E vremea să-i dăm drumul, Joe, zise ea.

— Poftește lumea înăuntru.

— Joe se va ocupa de dumneavoastră, îi șopti maestra de ceremonii lui Brummel, înainte să plece.

Inspectorul se gîndi că numele acesta era mult prea frivol pentru gravul antreprenor de pompe

funebre care, instalat în fața catafalcului, aștepta preotul și îndoliata asistență. Se apropie și se postă lîngă Joe.

— Te-aș ruga să-mi spui ceva despre jerbele acelea...

— Majoritatea le-am furnizat chiar noi, îl informă Joe. Comenzi primite de la rude. Au dorit flori din belșug. Să se creadă că le-a trimis o mulțime de lume. Asta se întîmplă destul de des. Lucru lesne de înțeles. De, simțăminte omenești... Numai cîteva au venit dinafară...

— Sper că există pe ele și numele celor care le-au trimis.

— Cred că da, răspunse antreprenorul. După slujbă vi le pun deoparte.

— Ai putea să le vinzi din nou, zise Brummel, făcîndu-i cu ochiul impasibilului său însoțitor. Orice ban prinde bine pe scumpetea de azi.

— Noi, aici, nu ne ținem de asemenea treburi, domnule, ripostă Joe, indignat.

— Nu-i de mirare că aveți o reputație atît de bună, zise Brummel.

— Noi dăm lucru de calitate, continuă calm antreprenorul de pompe funebre. Sicriele noastre sînt la fel ca florile noastre: cele mai bune! Și parcă pentru a accentua și mai mult faptul că e un cetățean de o desăvîrșită probitate morală, ținu să-l încredințeze pe Brummel că va face tot ce-i stă în putință ca să ajute poliția.

— O crimă înspăimîntătoare! exclamă Joe. Sper că ucigașul n-o să se mai plimbe în libertate multă vreme.

— Și eu sper, îl asigură Brummel, zîmbind șiret.

Joe păstra aceeași atitudine.

Îndoliații începură să apară tîrîndu-și picioarele și așezîndu-se în bănci. Un difuzor făcea să se audă un imn funebru cîntat la orgă ; ai fi zis că purcede chiar din tuburile orgăi ce se vedeau în față.

Detectivii nu se clintiră de lîngă antreprenorul de pompe funebre, scrutînd chipurile celor prezenți.

— Cunoști pe careva dintre ei, Joe ? întrebă Brummel cu jumătate de gură.

— Doamna bătrînă de colo e o mătușă... Cea de lîngă ea presupun că e vreo verișoară... Tipul ăla bătrîn e un unchi...

— Dar manechinele de colo ?

— Nu le cunosc.

— Ți-ar place să le cunoști, ia zi ?

Joe nu răspunse.

— Nu e nici un bărbat tînăr aici, numai bătrîni, îi șopti Brummel lui Ham.

Detectivul dădu din cap a încuviințare.

Difuzorul tăcu și maestra de ceremonii anunță cu cea mai adîncă durere în glas :

— Începe serviciul religios.

Un preot apăru pe ușa din stînga și se îndreptă încet spre catafalc, cu capul în piept, strîngînd o carte de rugăciuni la piept. Lîngă catafalc se opri și spuse o rugăciune. Joe și cei doi detectivi plecară ochii în pămînt cu bună-cuviință. Lumea din bănci îngenunche. După ce isprăvi rugăciunea și se mai cîntă un imn, preotul rosti o scurtă cuvîntare. Pomeni în treacăt despre răposata care avusese un sfîrșit atît de cumplit și îi povățui pe cei care îl ascultau să nu dea uitării

faptul că viața pe acest pămînt e trecătoare, doar un preludiu al vieții celei veșnice din ceruri. Arătă că fiecare trebuie să se hotărască dacă vrea să dobîndească fericirea vieții viitoare, că aici, pe pămînt, lucrul acesta stă în puterea fiecăruia, și că toți cei buni se vor bucura de fericirea veșnică.

După ce se mai făcu o rugăciune, Joe trimise cîțiva vlăjgani îmbrăcați în negru să ridice sicriul de pe catafalc. Purtînd sicriul pe umeri, aceștia îl urmară pe antreprenor prin ușa laterală, pînă la carul funebru ce aștepta afară. Îndoliații ieșeau și ei din capelă. Brummel și Ham stăteau aproape de ușă, cercetîndu-i cu atenție pe fiecare. Cea mai tînără dintre cele două frumoase femei păru încîntată să se știe privită și le zîmbi detectivilor. În schimb, cealaltă se uită drept înainte, păstrîndu-și seriozitatea.

Brummel și Ham ieșiră ultimii. Afară, în stradă, se învîrtiră de colo-colo printre puțina lume adunată să privească, trăgînd cu urechea la ce se vorbea. Carul funebru se urni din loc, urmat de cele două trăsuri închise. În prima mergea preotul și cîteva din rudele cele mai apropiate. Cele două femei frumoase urcaseră în a doua trăsură, împreună cu alte rude. Mașina poliției cu Brummel și Ham încheia cortegiul.

Inspectorul medita asupra celor două femei aflate în trăsura din fața lui.

— Podoabele astea două ar putea să ne spună multe lucruri, reflectă el cu glas tare.

Începu să fie încrezător că în scurt timp va da de firul întregii afaceri. Asta avea să-l scoată pe Sim din necaz. Se rezemă de spătarul cana-

pelei. Dar oare asta avea vreo importanță ? Viața unui detectiv e o continuă vînătoare, lipsită de orice avantaje. Joe, care ședea pe capra carului funebru, profita mult mai mult de pe urma muncii sale, decît orice detectiv.

— Strașnică treabă să îngropi morții! mormăi Brummel către Ham. Joe ăsta e o mină de aur... Ce mai încoace și încolo, orice meserie legată de moarte reprezintă o sursă sigură de bănet.

Tînărul său însoțitor privea țintă înainte, cu o mutră serioasă. Dar Brummel se simțea jignit și simțea nevoia să vorbească.

— Știi, dacă aș putea să iau viața de la început, cred că m-aș face antreprenor de pompe funebre... Ba nu, se corectă el după o scurtă tăcere, dacă mă gîndesc mai bine, aș ține mai degrabă un local. Oricum, e o treabă mai amuzantă. Aștepți clienți și ziua, și noaptea, și nu ai nici grija descinderilor și a mituielilor...

27

AJUNSERĂ în suburbii. Mergeau destul de repede. Carul funebru din capul cortegiului, care impunea ritmul, se grăbea parcă să scape de povara sa. Dar de îndată ce ajunse în apropierea cimitirului, începu să înainteze domol. Intră pe poartă încet și străbătu aleea principală, mărginită de copaci înalți, în spatele cărora se înșiruiau rînduri, rînduri pietrele funerare. Trecură pe lîngă un parc de trandafiri ; sub tufele înflorite bogat odihneau urnele cu cenușa celor inci-

nerați. Carul funebru, trăsurile și mașina poliției se opriră în fața crematoriului — o clădire sumbră.

Brummel și Ham săriră iute din mașină și urmară lumea în sala spațioasă și pustie a crematoriului. Sicriul fusese depus pe o platformă care urma să coboare ca un lift în camera de incinerare după oficierea serviciului religios.

Preotul făcu o slujbă de mîntuială, încît abia se înțelegea ce spune. Asistența îndurerată asculta cu capetele plecate. Tînăra cea frumoasă își tot tampona ochii cu o batistă mică de dantelă. Brummel privi nepăsător cum coboară sicriul în camera de incinerare : răposata doamnă Tyson nu mai era nimic altceva decît un caz pentru oamenii legii — o nouă crimă ce trebuia dezlegată. Și totuși, personalitatea acestei femei îl mai obseda încă. Dar nu găsi necesar să se întrebe de ce anume.

Lumea începu să iasă din sala crematoriului.

— Tu ține-le în loc pe podoabele alea două, îi spuse Brummel lui Ham. Eu mă uit la jerbe și te ajung din urmă.

Îl însoți pe tînărul detectiv afară, pînă în marginea peluzei de flori, unde zăbovi să exprime condoleanțe rudelor, care așteptau ca trăsurile să le ducă înapoi, în oraș. După aceea se apropie de carul funebru. Joe tocmai rînduia jerbele pe care le luase de pe sicriu.

— Astea-s, domnule inspector...

Brummel examină fiecare jerbă în parte, citind cuvintele așternute pe cărțile de vizită însoțitoare. Una era semnată : *Edwina și Marie*, și Brummel presupuse că trebuie să fie cele două

femei frumoase, cu care colegul său stătea de vorbă de cîteva clipe. O altă jerbă purta o carte de vizită nesemnată. Dar inspectorul cunoștea scrisul. Era al lui „Lover-Boy". Scrisese: „În amintirea scumpă a celei mai fermecătoare femei pe care am cunoscut-o vreodată și pe care am iubit-o. Pînă ne vom regăsi iarăși."

„Aceste cuvinte sentimentale și banale ascund multă simțire", își zise Brummel. Se întreba dacă „Lover-Boy" ar fi fost în stare să scrie aceste cuvinte în cazul cînd el ar fi ucis-o pe doamna Tyson. Dar de ce s-a ținut departe de ceremonia funebră? Fie că era el ucigașul, fie că nu, desigur că avea motive temeinice să nu apară. Puse cartea de vizită în portofel și întinse jerba spre Joe.

— Ce crezi, de unde a venit jerba asta?

Joe o cercetă cu un ochi de expert.

— Costă o groază de bani, domnule inspector. O groază de bani, zău. Luă jerba din mîna detectivului, cu intenția să o examineze mai îndeaproape. După mine e comandată la „Jocelyn" sau la „Arta", declară antreprenorul. Mai degrabă la „Arta florii". Cucoana de acolo se pricepe, e o artistă în felul ei.

— Bine, îți mulțumesc, Joe. Nu te supără dacă o iau cu mine?

Antreprenorul de pompe funebre îi înapoie jerba.

Cu florile în mînă, Brummel se apropie de Ham și de cele două doamne. Văzu de departe mutra oficială și acră a lui Ham, privirea rece și încordată a femeii mai vîrstnice, precum și ex-

presia afectată a celei mai tinere. Și auzi vorba apăsată și aspră a colegului său.

Brummel îl întrerupse pe Ham și se prezentă singur doamnelor.

— Intr-adevăr, nu știu cum aș putea să vă ajut, spuse femeia cea vîrstnică, pe nume Edwina Summers. Avea părul negru, strălucitor, ochii albaștri, pielea măslinie, catifelată, mijlocul subțire, mîini cu degete lungi.

Brummel își aminti imediat de numele ei : era proprietara celei mai selecte case de mode.

Femeia începu să se plîngă împotriva lui Ham — o adevărată tiradă.

— M-a interogat de parcă aș avea vreun amestec în moartea răposatei, se lamentă ea, fulgerîndu-l cu privirea pe Ham. Își închipuie că eu trebuie să știu ce-a făcut ea în ziua fatală...

— Doamnă Summers, rosti Brummel tăios, colegul meu a avut dreptate să vă întrebe dacă știți ceva despre doamna Tyson.

Inspectorul se lămurise din capul locului că doamna Summers nu voia să le dea nici un ajutor și că, folosindu-se de stîngăcia lui Ham, voia să scape de interogatoriu.

— Trebuie neapărat să-mi spuneți dacă știți ceva, doamnă Summers...

— Nu știu nimic. N-am văzut-o decît în treacăt în ziua aceea.

Brummel o privi lung, cu ochii lui albaștri și calmi.

— Sîntem dornici să găsim pe cineva care a cunoscut-o îndeaproape. Cineva care să ne vorbească despre prietenii ei. Trebuie să fi avut

destui... Totuşi, nici unul n-a venit să ne dea o informaţie cît de mică.

Femeia nu scoase un cuvînt. Inspectorul îşi întoarse ochii spre cea tînără, care îl privea curioasă, dar se limita la atît. Era o blondă splendid proporţionată. O chema Marie Miles, lucra ca manechin şi visa să devină artistă. Jucase chiar cîteva rolişoare la un teatru de bulevard.

— Aţi cunoscut-o pe doamna Tyson ?

— Da, răspunse domnişoara Miles, pe acel ton artificial şi studiat, descris uneori ca dulceag. Am cunoscut-o chiar foarte bine, continuă ea zeloasă, fericită că se află în centrul atenţiei. Faţa i se împurpură şi căpătă acea expresie de adînc interes, menită uneori să ascundă plictiseala, numai că acum nici pomeneală nu era de plictiseală.

— Aţi fost la dînsa acasă ?

— Oh, nu, domnule inspector. O vedeam la magazin în fiecare zi.

— La magazin ? Care magazin, domnişoară Miles ?

— Salonul de mode al doamnei Summers.

— Şi aţi văzut-o şi în ziua crimei ?

— Da, desigur, A plecat după-amiază, ceva mai devreme ca de obicei.

Brummel se uită lung la doamna Summers.

— De ce nu mi-aţi spus că venea la magazinul dumneavoastră în fiecare zi ?

— N-am avut cînd să vă spun, domnule inspector.

Brummel se întoarse din nou spre domnişoara Marie Miles.

— Lucra cu dumneavoastră, domnişoară Miles ?

— Intr-un fel, da, răspunse ea, uitîndu-se la Ham şi la doamna Summers. In clipa aceea i se păru că doamna Summers o priveşte amenințător şi se gîndi dacă n-a spus cumva ceva rău. Dar nu spusese decît adevărul.

— Ce anume lucra doamna Tyson? întrebă Brummel.

De astă dată, doamna Summers se încruntă şi domnişoara Miles şovăi.

— Ce-ați spus, domnule inspector? îngînă ea slab.

Carul funebru, gol, urmat de cele două trăsuri închise trecu pe lîngă ei.

— De ce nu ne-au aşteptat? se supără doamna Summers. Acum trebuie să pierdem ceasuri întregi pînă ajungem în oraş.

— Vă ducem noi oriunde doriți, se oferi Brummel.

Ea mulțumi, dar i se citea pe față că nu-i face nici o plăcere.

Tot drumul spre oraş, inspectorul nu o slăbi cu întrebările.

— Cred că dumneavoastră ați cunoscut-o foarte bine pe doamna Tyson şi îi cunoaşteți şi prietenii, rosti el după o bucată de vreme.

— Nu-i de loc aşa, se bosumflă doamna Summers.

— Nu mi-ați spus ce făcea doamna Tyson la magazinul dumneavoastră. Era funcționară?

Doamna Summers îl privi puțin tulburată.

— Nu tocmai funcționară.

— Atunci ce era?

Intre ele amîndouă exista un aranjament, deşi nu erau asociate, explică doamna Summers.

Doamna Tyson îi împrumutase nişte bani şi îi aducea cliente. Primea un comision din totalul încasărilor.

— Deci îi datoraţi bani, spuse Brummel.

Doamna Summers se înfurie.

— Nu văd ce legătură are asta cu cercetările dumneavoastră.

— Lăsaţi-mă pe mine să hotărăsc ce are legătură şi ce nu, ripostă poliţistul.

Pe chipul femeii se zugrăvi o adîncă nelinişte, atunci cînd el o întrebă :

— Dumneavoastră îi datoraţi o importantă sumă de bani, nu-i aşa ?

— Dumneata n-o să poţi înţelege asta, domnule inspector.

— Nu aveţi un cont al banilor luaţi cu împrumut ?

— Nu. Aveam o înţelegere între noi... Eu i-am dat o hîrtie la mînă asupra sumelor ce-i datoram. Trebuie să o fi găsit printre hîrtiile ei.

— N-am găsit nimic... Nu e vorba de o hîrtie legală...

— Să vedeţi... începu ea.

— De pildă, fiscul nu ştia nimic despre participarea doamnei Tyson la magazinul dumneavoastră ?

Doamna Summers tăcu.

— Dacă n-am fi stat acum de vorbă, aţi fi avut siguranţa că executorul testamentar nu avea să afle că dumneavoastră îi datoraţi bani ?

— Există documentul despre care v-am spus.

— Ah, da, desigur.

Brummel însă nu se mulţumea cu existenţa acelui document. Probabil că de acest aranja-

ment știa un avocat sau un prieten comun, care făcuse și pe intermediarul. Era important să fie descoperit.

— De cînd o cunoașteți pe doamna Tyson?

— Am cunoscut-o curînd după divorț. Mi-a fost prezentată la o paradă a modei.

— Cine v-a prezentat-o?

Doamna Summers nu-și putea aduce aminte.

— Ați ajuns să o cunoașteți foarte bine?

— Oh, nu.

— Ați vizitat-o acasă?

— Nu.

— V-a prezentat vreodată vreunuia dintre prietenii ei, vreunui bărbat?

— Nu.

— Ați văzut-o vreodată cu un bărbat?

— Da.

— Cît de des ați văzut-o cu acest bărbat?

— Nu prea des. Dar i-am văzut împreună...

— Știți cum îl cheamă?

— Nu.

— Puteți să-l descrieți?

— Era un bărbat tînăr, în jur de treizeci de ani, oacheș, frumos, cu părul negru, ondulat, cu ochii visători și cu o gropiță în bărbie. Semăna grozav cu un actor de cinema foarte cunoscut.

Marie Miles adăugă cîteva amănunte. Nu știa dacă e înalt, dar credea că trebuie să fie. Ori de cîte ori îl văzuse, ședea la volanul unei mașini de tip sport, așteptînd-o pe doamna Tyson.

Brummel mai puse cîteva întrebări în legătură cu acest bărbat — în mod cert „Lover-Boy". Ce haine purta?

Doamna Summers spuse că se îmbrăca cu un gust desăvîrşit. In timp ce vorbea, se uita la inspector cu dezgust. Detesta îmbrăcămintea lui afectat englezească, tot atît de mult ca şi costumul albastru-închis, cu vestă, al lui Ham, pe care acesta îl purta pe orice vreme.

— Avea o haină sport superbă, zise Marie Miles, şi apoi descrise cămaşa şi felul în care „Lover-Boy" îşi lega fularul de mătase în jurul gîtului — asta îi amintea de reclamele din *Vogue.*

— N-aţi reţinut marca maşinii?

Domnişoara Miles rosti numele unei celebre fabrici englezeşti de maşini de curse. Era un model nou.

— Incă o întrebare, zise Brummel, adresîndu-se doamnei Summers. N-aţi văzut-o niciodată cu un alt bărbat? Un bărbat mai în vîrstă.

Şi o scrută cu privirea. Femeia lăsă ochii în pămînt; părea că stă şi chibzuieşte.

— Nu, răspunse ea.

— Nu vă plăcea doamna Tyson?

— Nu aveam relaţii personale cu ea, murmură doamna Summers. Doamna Tyson nici nu-i plăcea, nici nu-i displăcea, explică dînsa după o clipă. Doamna Tyson era o foarte pricepută femeie de afaceri, ba vădea şi oarecare cruzime, dar nu asta era tema discuţiei.

In schimb, Marie Miles se arătă entuziasmată de personalitatea răposatei, de farmecul ei extraordinar, de felul excepţional în care ştia să poarte rochiile.

— Nimeni nu avea graţia ei! exclamă domnişoara Miles, şi pomeni numele a vreo şase ma-

nechine principale, după părerea ei mult inferioare doamnei Tyson.

După ce doamna Summers și domnișoara Miles coborîră din mașină, inspectorul reflectă cu glas tare :

— Marie a spus adevărul, Edwina — nu.

— Mie nu mi-a plăcut doamna Summers, mormăi Ham.

— Nici noi nu i-am plăcut ei, îl asigură Brummel. Pentru doamna Tyson avea însă și mai puțină simpatie decît pentru noi. Socot chiar că o ura pentru lăcomia ei.

Se opriră la „Arta florii“, unde Brummel făcu investigații privind persoana care a comandat jerba. Cînd se înapoie la mașină își reluă vorba despre asociata doamnei Tyson.

— Era multă ură în atitudinea ei, zise inspectorul.

28

BRUMMEL trecu grăbit prin holul prefecturii de poliție. Era nerăbdător să vorbească cu Fields, înainte să plece la întîlnirea cu Eunice. Inspectorul-șef nu era în biroul său și Brummel telefonă după el ; îl găsi în camera de anchetă.

— N-am timp să stăm de vorbă, Stewart, bombăni Fields, nervos.

— Atunci vin eu jos, Frank.

Inspectorul-șef nu răspunse.

Brummel luă liftul și coborî la subsol. Sim era anchetat într-o cămăruță fără nici o fereastră, poreclită de toți polițiștii „baia turcească“.

Intră încet pe ușă. Sim păru să-i arunce o privire, deși nu-și luă ochii de la Fields, Filbert și McGarry, care ședeau în jurul lui. Brummel își trase un scaun în spatele inspectorului-șef. Acesta părea mult mai puțin obosit decît de dimineață. Ochii lui oțelii erau scrutători și plini de vioiciune, iar pe fața-i negricioasă stăruia acea expresie neîncrezătoare dintotdeauna. Cînd Sim îi răspundea la întrebări, pufnea sceptic pe nasul lui scurt.

— Sim, reluă inspectorul-șef, susțin că în noaptea de doi, la orele unsprezece treizeci ai pătruns în casa domnului John Brooke, de unde ai furat un colier, trei inele, un ceas de mînă și o pereche de cercei aparținînd doamnei Brooke.

Fields făcuse această afirmație de multe ori în cursul interogatoriului, dar Sim negase cu îndărătnicie. Nu voia să recunoască nimic. Il scotea din fire pe Fields, care ar fi vrut să-i spună: „Ascultă, Sim, noi știm că tu ești hoțul de bijuterii, degeaba tăgăduiești. Fogg ne-a «ciripit» că i-ai vîndut lui marfa furată." I-ar fi plăcut ca să știe și Sim că Fogg l-a băgat la apă, așa încît să se afle despre asta și în lumea interlopă, iar Fogg să primească ceea ce i se cuvenea. I-ar fi plăcut, dar nu îndrăznea să rostească numele bijutierului.

— Pietrele prețioase pe care le-am găsit în camera ta le-ai scos de la inelele furate din Darlington-Avenue, afirmă în continuare Fields.

— Dovedește-o, îl înfruntă Sim.

— O s-o facem și pe asta, n-ai grijă, i-o întoarse Fields amenințător.

Pînă la urmă, după o zi de anchetă, abilitatea cu care Sim scăpa din cleştele interogatoriului, îl istovi pe inspectorul-şef. Şi dacă n-au să găsească nici o bijuterie îngropată în pămînt, în jurul casei lui Sim ?

— Sim, zise el iritat, ai avut asupra ta un revolver încărcat atunci cînd ai pătruns în casa domnului Brooke ?

— Nu încerca să-mi pui treaba asta în cîrcă, mormăi Sim.

— Am găsit la tine un revolver încărcat sub pernă.

— Am spus doar că trebuia să am o armă, bombăni Sim. Un negustor trebuie musai să aibă o armă. Dacă nu are, orice borfaş din oraş îi poate găuri pielea.

— La trei nopţi după ce ai prădat casa domnului Brooke, ai pătruns în casa doamnei Tyson, continuă Fields, de parcă Sim nici n-ar fi deschis gura. Între unsprezece jumătate şi miezul nopţii.

— Am spus că habar n-am despre asta. O ţii într-una aşa de ceasuri întregi. Cînd o să-mi aduceţi avocatul ? O să facă el faţă pentru mine.

— Acum nu ai drept la avocat, preciză inspectorul-şef.

Telefonul de pe masă zbîrnîi strident. Fields se urni din loc, ridică receptorul şi ascultă impasibil.

— Să vină imediat jos, spuse el, şi trînti receptorul în furcă. Apoi, fără o vorbă, se aşeză la masă şi scrise ceva în carnet.

Trebuia să se întîmple ceva. Brummel presimţea asta. Se uită de la Fields la Sim, care părea mai încăpăţînat ca oricînd. Făcea impresia unui

bărbat voios și sprinten, deși era îndesat nevoie mare. Detectivul își aminti că l-a văzut la curse și că, pe hipodrom, printre bookmakeri, avea faima unuia care te poate pricopsi. Se vorbea că ar fi avut un amestec în drogarea cailor de curse și că n-ar fi fost străin de suprimarea unui anumit „ciripitor", dar niciodată nu încăpuse încă pe mîinile poliției.

Se auzi o bătaie în ușă și după o clipă intrară trei detectivi purtînd niște casete de metal. Puseră casetele pe masă și Fields le deschise pe rînd. Erau pline cu monturi de inele și alte bijuterii, de la care pietrele prețioase fuseseră scoase.

Inspectorul-șef se uită satisfăcut la Filbert și se apucă să confrunte bijuteriile cu lista furturilor pe care o avea în față.

— Casetele astea erau îngropate în spatele casei tale, Sim, începu Fields. Toate conțin bijuterii furate, înregistrate aici, pe listă — și arătă spre foile dactilografiate de pe masă. Ce ai de spus?

— Nimic, bombăni Sim.

Dar mintea lui lucra cu înfrigurare. Intr-un fel se aștepta ca polițiștii să dea peste casete, deși sperase pînă în ultima clipă că nu le vor găsi. Speranța asta era aproape o superstiție, pe care o păstra în suflet de o viață întreagă. Nu avusese oare convingerea că poliția n-o să-l prindă niciodată? Acum totul apărea ca și cum steaua lui ar fi apus. Totuși ardea să știe dacă nu cumva e la mijloc o trădare. Să fi fost oare Fogg? Numele bijutierului n-a fost pomenit, dar era prea de tot să-i crezi în stare pe copoi să

dea în vileag numele „ciripitorilor" care îi slujeau. Pesemne că l-a văzut vreun vecin îngropînd casetele. Oricum ar fi fost, nu avea nici o importanță. Trebuia să facă față situației, o știa prea bine. Acum îi va fi mai greu să tacă.

Pe neașteptate, lucrurile luară o întorsătură fatală.

— Dacă tu nu vrei să vorbești, poate că o s-o facă fratele tău, zise Fields.

Sim sări de pe scaun ca ars.

— Fratele meu habar n-are despre casetele astea, urlă el. E un băiat cinstit, și dumneata știi asta, Fields.

— Eu nu știu nimic, Sim, i-o reteză inspectorul-șef, în timp ce McGarry se postă în fața hoțului și îl împinse înapoi pe scaun.

Fields se uită la Filbert și spuse răstit:

— Detectiv-șef Filbert, mi-i aduci aici pe Alf Sim și pe nevastă-sa. A, era să uit, adăugă el după o clipă de gîndire. Ai grijă să interoghezi și copiii.

Sim îi aruncă o uitătură sălbatică. Nu-i venea parcă să creadă că a auzit bine, dar îi știa totuși pe copoi în stare de orice.

— Bine, ai cîștigat, Fields, zbieră hoțul de bijuterii.

Inspectorul-șef se întoarse spre Filbert:

— Nu mai e nevoie să pleci.

Fields ședea la birou și se uita scrutător la Sim care era flancat de Filbert și McGarry. Întinse mîna și scoase un colier dintr-o casetă.

— Sim, recunoști că ai furat colierul ăsta din casa domnului Simon Catts?

— Da.

— Și inelul ăsta?
— Da.
— Dar unele coliere și inele trecute pe listă nu sînt aici. Cui i le-ai vîndut? întrebă Fields, cu speranța că Sim îl va implica pe Fogg.
Hoțul însă negă că ar fi vîndut vreuna din bijuteriile furate.
— Asta n-o poți dovedi, Fields, încheie el.
— Pentru tine, Sim, sînt inspectorul-șef Fields.
Cu toată antipatia pe care o resimțea față de Sim, nu putea să nu-l compare cu Fogg, care îl trădase cu sînge rece ca să-și apere pielea. Dar asta fu doar o reflecție de moment, căci continuă să-l ancheteze fără pic de îndurare. Ridică în mînă o brățară, a cărei proveniență era încă necunoscută.
— Asta ai furat-o din casa doamnei Tyson.
Sim privi brățara cu atenție, încercînd parcă să-și amintească de unde anume a furat-o, dar nu izbuti.
— Cred, continuă inspectorul-șef, că ai pătruns în casa doamnei Tyson prin fereastra de la camera de baie care era deschisă. Casa era în întuneric... Tu aveai o lanternă. Ai intrat în salon și ai scotocit prin sertarele biroului. N-ai găsit nici o bijuterie și atunci te-ai dus în dormitor, unde ai cotrobăit prin sertarele de la masa de toaletă. Acolo ai găsit bijuteriile? Adevărat?
— Dacă spui dumneata, atunci așa trebuie să fie.
— Lasă gluma, Sim, se răsti Fields. N-ai nici un motiv să glumești. Răspunde lămurit la întrebări. Recunoști că ai pătruns în casa doamnei Tyson, din Darlington Avenue, ca să furi?

— Nu neg.

— Eşti gata să semnezi o declaraţie cum că ai pătruns în casa doamnei Tyson ca să furi?

— Nu semnez nimic.

— Foarte bine. Atunci, ascultă mai departe... Ai pus caseta de bijuterii în buzunar, împreună cu alte bijuterii disparate... şi deodată ai auzit deschizîndu-se uşa de la intrare. O femeie a apărut în prag. Ţi-ai îndreptat lanterna asupra ei. Ea n-a spus nimic, ţi-a barat doar calea. Ai încercat să o înlături din cale, dar ea s-a împotrivit. Te-ai luptat cu ea. Ai lovit-o în faţă şi în cap, pînă s-a prăvălit la pămînt. După aceea ţi-ai văzut de drum, ai şters-o pe fereastra camerei de baie, pe unde intraseşi.

Sim nu-i lăsă răgazul să mai continue.

— Ce-i asta, Fields? izbucni el. Vrei să mă acuzi de crimă? Şi ochii îi scăpărau de ură.

Filbert şi McGarry se postară iute în faţa hoţului de bijuterii, care sărise în picioare, şi îl îmbrînciră înapoi pe scaun.

— Eu n-am văzut nici o femeie! strigă Sim. Eu n-am ridicat mîna asupra nimănui, nici în noaptea aia, nici altcîndva. Eu n-am omorît-o pe doamna Tyson.

— De ce spui „omorît-o"? îl încolţi Fields.

— Fiindcă încerci să-mi arunci în cîrcă povestea asta.

— Eu nici n-am pomenit cuvîntul „omorît". Tu l-ai spus întîi.

— Ştiu eu! şuieră Sim tulburat.

— Eu n-am spus că tu ai omorît-o, rosti calm inspectorul-şef. N-ai vrut s-o omori. Femeia a apărut pe neaşteptate, tocmai cînd te pregăteai

s-o ștergi. Ai lovit-o ca să poți pleca. Avem de-a face, eventual, cu un omor în legitimă apărare. Nu-i o crimă premeditată.

— Puțin mă privește, îl înfruntă Sim. Eu n-am ridicat mîna asupra femeii.

— Ai recunoscut că ai fost în casă între unsprezece și jumătate și miezul nopții. Ai pătruns în casă în scopul de a fura și ai recunoscut asta. Doamna Tyson a decedat curînd după miezul nopții.

Fields se scotoci în buzunarul de sus al hainei și scoase la iveală o hîrtie scrisă la mașină.

— Iată raportul medico-legal, zise el, ținînd hîrtia în fața hoțului de bijuterii. Raportul arată că victima a decedat curînd după miezul nopții, în urma rănilor pricinuite de numeroase lovituri de pumn în cap.

— Ți-am spus că n-am ridicat mîna asupra ei.

— Camera era în dezordine, continuă Fields, ca și cînd nici nu l-ar fi auzit. Erau multe indicii că acolo a avut loc o luptă : sertarele deschise vraiște, scaunele răsturnate. Recunoști că ești răspunzător de toate astea ?

— Nu recunosc nimic, bombăni Sim, devenind prudent.

Inspectorul-șef scoase atunci din buzunarul de la piept un plic voluminos, din care trase afară o batistă albă, fină.

— Uită-te, Sim, o recunoști ?

Și întinse batista lui Filbert, care o ținu sub ochii hoțului de bijuterii.

— O văd pentru întîia oară, zise el, dar o umbră de nesiguranță i se citea pe față.

— Mai uită-te o dată, stărui Fields.
Sim cercetă îndelung batista.
— Nu-i a mea, de asta sînt sigur.
— Ce te face să fii atît de sigur ?
— Nu port eu batiste dintr-astea.
— Golește-ți buzunarele. Dă-mi batista ta, s-o vedem.

Sim scoase din buzunare două batiste în dungi ; dar mai avea și una albă în buzunarul de sus al hainei, cu cele trei colțuri scrobite trase în afară de trei degete, așa cum se cere.

— Să ne uităm nițel la aia din piept, zise Fields.

Sim o smuci îmbufnat și i-o întinse lui Filbert, care i-o trecu îndată șefului.

— Sînt la fel, constată Fields, ținînd batistele sub ochii hoțului de bijuterii.
— Milioane de batiste sînt la fel, mormăi Sim.
— Cîte batiste albe ți-ai cumpărat ultima dată ?
— Nu mai țin minte.
— Asta, continuă inspectorul-șef, arătînd batista din plic, a fost găsită la doamna Tyson, în pragul dormitorului. Presupun că ai pierdut-o la plecare.

Sim tăcea.

— Avea pete de sînge pe ea, minți intenționat Fields.

Hoțul de bijuterii izbucni din nou.

— Eu n-am ridicat niciodată mîna asupra cucoanei ăleia, strigă el.

Inspectorul-șef îl sfredelea cu privirea, vrînd să-și dea seama dacă spune sau nu adevărul. Apoi lăsă ochii în carnetul lui cu însemnări.

Acum, pentru întîia oară, nu mai era atît de convins că Sim e ucigașul doamnei Tyson. Poate că femeia zăcea moartă atunci cînd Sim trecuse prin casă, adică întocmai așa cum presupunea Brummel. Brummel avea poate dreptate și de astă dată, așa cum avusese în atîtea rînduri. Dar Fields nu voia să renunțe la părerea sa. Nu avea nici un motiv. Totul pleda împotriva lui Sim. Prin urmare, interogatoriul trebuia să continue. O să-l lase în seama lui Filbert Bruce. Nu era prea convins că acesta are să reușească acolo unde el a dat greș. Spera totuși, poate inconștient, ca Filbert să-i smulgă o mărturisire. Dacă și Filbert dădea greș, atunci îl va acuza pe Sim numai de furt și va căuta ucigașul în altă parte.

Se ridică și se întoarse către Brummel, care stătea tăcut, convins mai mult ca oricînd de nevinovăția lui Sim.

— Vrei să-mi vorbești, Stewart ? întrebă Fields cu o prietenie neașteptată. Haidem la mine în birou.

Brummel își consultă în fugă ceasul de la mînă.

— Haidem, Frank.

— Tu continui interogatoriul, Bruce, îi spuse inspectorul-șef lui Filbert. Dacă ai nevoie de mine, sînt sus, în birou.

Filbert zîmbi în felul lui acru și se uită după superiorii săi pînă ieșiră pe ușă. Apoi se întoarse spre Sim. El era convins că Sim a ucis-o pe doamna Tyson și era hotărît să nu-l lase să scape de pedeapsa justiției.

FILBERT stătea țeapăn în fața lui Sim, care se lăsase pe speteaza scaunului, încercînd parcă să scape de masivul detectiv.

— Acum, ascultă Sim, începu el cu vocea lui pițigăiată și repezită, străduindu-se să-și stăpînească scîrba aproape fizică pe care i-o inspira omul acesta — ucigașul doamnei Tyson, după convingerea sa. Tu mă bagi în boală, m-am săturat să-ți tot ascult minciunile. Vino-ți în fire, m-auzi ? Iți ușurezi situația dacă spui adevărul. N-ai vrut să recunoști că ai lichidat-o, și asta n-a fost înțelept din partea ta. Dacă nu-ți bagi mințile-n cap, mergi direct la spînzurătoare. Nici guvernul n-o să-ți comute pedeapsa. Numai un găgăuță își pune singur gîtul în laț. Toți vor răsufla ușurați că au scăpat de tine. Aici vrei s-ajungi ?

Sim vru să spună ceva, dar McGarry i-o reteză numaidecît :

— Gura !

— Iți dau o ultimă șansă, continuă Filbert. Recunoaște că ai lichidat-o și eu am să întorc în așa fel lucrurile, încît să iasă că a fost omor fără voie. Ai auzit ce-a spus șeful. Omorul fără voie nu-i totuna cu o crimă. Scapi cu gîtul întreg.

— Eu v-am spus totul, zise Sim.

— Nu, nu ne-ai spus, se răsti Filbert. Ne-ai spus prea puțin. N-ai suflat o vorbă despre lupta cu doamna Tyson și felul cum ai lovit-o.

— Nici n-am văzut-o pe cucoana asta, o ținea într-una hoțul de bijuterii.

Un zîmbet batjocoritor trecu peste fața fleșcăită a detectivului. Răbdarea îi era pe sfîrșite.

— Ascultă, Sim, îl luă el din scurt, parcă nici nu ți-ai da seama de situația în care te afli. Recunoști că ai pătruns în casă pentru a fura. Ai răsturnat totul cu susul în jos. Recunoști asta, dar susții cu neobrăzare că nici n-ai văzut-o pe doamna Tyson. Raportul medico-legal precizează că ea a murit la scurt timp după plecarea ta. Cum crezi că o să privească jurații treaba asta ? Nu scapi de spînzurătoare, pe legea mea.

— Nici nu m-am atins de cucoana asta, se aprinse Sim.

— Pe naiba ! i-o reteză Filbert sec, pierzîndu-și firea.

— Am spus tot adevărul.

— Nu, nici pomeneală ! izbucni Filbert. N-ai suflat o vorbuliță despre batista pătată de sînge pe care ai aruncat-o la plecare, este ? Și cu hainele pe care le-ai purtat în seara crimei, ce-ai făcut ? Le-ai ars, este ?

Sim își umezi buzele cu limba.

— Astea-s minciuni, Filbert, zise el.

Filbert își pironi ochii în pămînt și o strîmbătură sălbatică îi schimonosi obrazul palid.

— Să nu mai spui vorba asta, Sim, că te omor.

Hoțul de bijuterii nu se temea însă de Filbert.

— Atunci nu încerca să mă constrîngi.

— Ucigașule, bătăușule, mincinosule ! se dezlănțui detectivul, năpustindu-se să-i dea un dos de palmă peste gură.

Sim își feri capul într-o parte și evită lovitura.

Filbert se trase un pas înapoi.

— Aşa n-ajungi prea departe, pui de căţea!

Sim sări în picioare ca ars. Era palid de furie.

— Tu nu eşti vrednic nici să-i săruţi tălpile mamei mele, copoiule! Şi se repezi dintr-o dată în Filbert, care, cît era el de solid, se clătină, cu nasul plin de sînge. După o clipă, venindu-şi în fire, se îndreptă de mijloc. Îl fulgeră gîndul că Sim a atacat-o tot aşa şi pe doamna Tyson, adică lovind-o la nas şi la gură.

— Vrei să mă ucizi, Sim, ai? şuieră poliţistul printre dinţi. Crezi că ai făcut mare ispravă? Crezi că-ţi merge şi cu mine, cum ţi-a mers cu biata doamnă Tyson?

Îşi legănă scurt pumnul şi îl lovi drept în golul stomacului. Era o lovitură de expert, năprasnică. Umărul veni înainte, dimpreună cu toată forţa trupului. De astă dată Sim nu se mai putu feri. Căzu înapoi pe scaun, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de burtă, sufocat, cu gura larg deschisă ca să respire. Dar era curajos. Luptase şi el pe ring şi ştia să primească lovituri. Sări în picioare îndată ce-şi recăpătă suflul şi se năpusti cu pumnii asupra copoiului. Filbert, care era foarte puternic şi tot atît de ager şi abil, îl lovi în falcă. Bărbatul cel scund căzu pe spate şi pantofii îi lunecară înainte pe duşumea.

— Aruncă-i nişte apă pe faţă, zise Filbert către McGarry.

Acesta îl ridică în picioare şi-l ajută să meargă pînă la chiuveta din colţul camerei. Sim se spălă pe faţă şi se înapoie, clătinîndu-se, la scaunul său.

— De acum încolo gata, nu mai umblăm cu mănuși, pufni Filbert. Ori spui adevărul, ori ți-l scot eu pe nas.

— N-am omorît-o eu, scînci Sim.

— N-a omorît-o! făcu polițistul batjocoritor. Doamna Tyson s-a sinucis, cu siguranță, în timp ce te aflai în camera ei. S-a lovit singură pînă a murit, continuă el, pipăindu-și cu grijă nasul însîngerat. S-a lovit în față și în cap pînă la desfigurare. S-a lovit și cu pantoful în obraz și apoi s-a întins pe jos să moară. Detectivul își stîrnea singur o îndreptățită furie. Tu i-ai dat cu gheata în față, este? strigă Filbert. Tu ai omorît-o, așa-i, Sim?

— Ești un fabricant de născociri...

Filbert îl săltă de pe scaun și îl lovi cu o forță teribilă. Sim se prăvăli cu fața în jos, capul și genunchii i se izbiră cu zgomot sec de podea, apoi se răsturnă pe spate și rămase întins, fără cunoștință.

— Nu-l atinge! strigă detectivul către McGarry, văzîndu-l că se îndreaptă spre Sim. Se uita cum zace inconștient, respirînd sacadat, cu brațele răstignite fără vlagă în lături.

Se duse la masă, se așeză și deschise mașina de scris. Sim era un criminal care trebuia înlăturat pentru totdeauna din mijlocul societății. Altfel, avea să ucidă din nou. Filbert detesta ucigașii de femei. O clipă și-o închipui pe propria-i logodnică ucisă de un asemenea ticălos. Detectivul nu-și pierdea vremea; lucra repede. Scrise la mașină o declarație lungă și amănunțită, încheind astfel: „Cînd eram pe punctul să ies din dormitor, am auzit un zgomot în hol. Am

îndreptat lanterna într-acolo și am văzut o femeie în pragul ușii. Femeia m-a întrebat ce caut în casa ei. Eu i-am spus să plece din calea mea. Ea nu s-a clintit din loc. „Hoțule!" mi-a strigat. I-am spus să-și țină gura. Atunci s-a repezit la mine. Ca să scap de ea, am lovit-o cu pumnii. Femeia a căzut pe covor și eu am fugit. N-am vrut s-o omor. Am lovit-o doar ca să am calea liberă. Prezenta declarație, care corespunde în totul adevărului, a fost citită de mine înainte de a o semna.

„Semnat . . . .

„Data . . . .

Cînd Sim deschise ochii și începu să-și recapete cunoștința, McGarry îl ridică în picioare și îl susținu să meargă pînă la scaun. Sim se clătina ca un om beat. Un timp rămase buimac, cu capul în mîini, legănîndu-se încetișor. Nu dorea decît să doarmă. Nu-i era bine, îl durea capul, pe care-l simțea mare și năpădit de fierbințeală, iar limba îi era ca de iască. Cînd ridică ochii, îl văzu pe Filbert; era aplecat asupră-i cu o hîrtie în mînă.

— Citește-o, Sim, zise polițistul, punîndu-i hîrtia în mînă. Asta e adevărul, așa-i? adăugă el, ferm convins că declarația conține adevărul și că orice metode sînt îndreptățite pentru a-l scoate la lumină.

— Nu semnez nimic! refuză Sim și aruncă hîrtia pe jos.

Il chinuia o sete cumplită. Se ridică de pe scaun și păși nesigur spre chiuvetă. Filbert îi apăru amenințător în față. Sim încercă să-l ocolească dar, fără să vrea, îi atinse brațul. Poli-

ţistul îl apucă de încheietura mîinii şi-l întoarse în loc, cu o smucitură pe care o simţi pînă în creştet.

— Vrei să mă loveşti, ai? şuieră Filbert.

— Bastardule...

Sim nu apucă să spună mai mult. Un pumn năprasnic îl izbi sub bărbie şi căzu la pămînt ca fulgerat. După cîteva minute se sprijini într-o mînă şi într-un genunchi şi începu să-şi clatine capul încoace şi încolo. Făcu un efort şi reuşi să se ridice în picioare. Porni ca beat în jurul camerei, întocmai ca un boxer care la sfîrşitul unei reprize nimicitoare a uitat pînă şi colţul său de ring.

— Vino încoace, se răsti Filbert de la masă.

Sim se împletici înspre masă şi McGarry îl duse pînă la un scaun. Filbert se aplecă peste umărul lui şi-i puse în faţă hîrtia scrisă la maşină.

— Tot ce-ţi mai rămîne de făcut e să semnezi, Norm, îl sfătui detectivul pe un ton piţigăiat şi camaraderesc, îndesîndu-i în mînă stiloul său „Parker". Asta te scuteşte de o mulţime de neplăceri, Norm, crede-mă.

Sim, cu stiloul în mînă, se străduia să citească, dar rîndurile îi jucau dinaintea ochilor.

— Iscăleşte, colo jos, la sfîrşit, îl zori Filbert, apucîndu-i mîna şi punîndu-i-o sub cuvîntul „semnat". Totuşi, nu-i forţă semnătura, îşi trase iute mîna şi Sim iscăli singur. După care se apucă să citească din nou declaraţia. Dar abia citi primul rînd, cînd Filbert se repezi şi-i smulse hîrtia, o împături degrabă şi o puse în portofel. Sim nici nu clinti: se uita buimac înainte. De-

tectivul îl studia cu atenție. Falca arestatului începea să se învinețească, buzele îi erau umflate. Hainele lui elegante, cămașa, cravata cafenie erau mototolite și murdare.

— Ai face bine să-l dichisești nițel, îi spuse Filbert lui McGarry.

McGarry îl duse iarăși la chiuvetă, îl spălă pe față cu buretele, îl pieptănă ca pe un copil, îi potrivi cravata, îi perie hainele. Sim se simțea și mai rău. Mîinile îi tremurau, pe limbă parcă avea nisip, falca îl durea grozav. Se lăsă, sfîrșit, pe un scaun de lîngă chiuvetă. McGarry îi puse o țigară în gură, i-o aprinse, și el fumă lacom cu capul aplecat spre podea.

Cînd se mai înfiripă un pic, ridică ochii. Fața i se învăpăie văzîndu-l pe Filbert. Detectivul ședea la masă și scria ceva în carnetul său. Îl privi țintă cu aerul că vrea să-și aducă aminte de ceva.

— Corcitură scîrnavă ! izbucni el, mișcîndu-și buzele cu durere.

Filbert îi aruncă o uitătură îmbufnată.

— De ce nu înveți să te porți, Sim ? N-o să faci purici aici. Curînd te ducem jos, la închisoare.

— Atunci de ce mă mai ții aici ? Ca să mă bați din nou ?

— Dacă erai cuminte și la locul tău, nu aveai neplăceri, mormăi polițistul. Capul face, capul trage... Sînteți la fel, toți nătărăii ca de-aldea tine, numai pe jumătate isteți. Vă-nchipuiți că puteți scăpa așa, pe veresie... Și asta fiindcă vă merge treaba o bucată de timp. Dar ai scrîntit-o, încheie el, apucîndu-se iar să scrie.

Sim căzu în tăcere. Se simțea stors ca un burete. Il năpădi o amărăciune și o deznădejde cum nu mai încercase niciodată. Ședea tăcut, legănîndu-și capul, și nu ridică privirea nici atunci cînd îl auzi pe Filbert telefonînd inspectorului-șef.

In mai puțin de cinci minute Fields, Brummel și alți doi oameni ai brigăzii „crime" apărură pe ușă.

Filbert sări de pe scaun. Avea un aer semeț și un zîmbet triumfător, aproape răutăcios. Fără să scoată o vorbă, întinse declarația lui Fields, care o citi și i-o trecu îndată lui Brummel.

Inspectorul o citi încet. Nu-i plăcea cum sună declarația. Era limbajul lui Filbert. Avocatul lui Sim nu va întîmpina nici o dificultate ca să dovedească faptul că clientul său n-a folosit niciodată limbajul atribuit de către anchetator.

Inapoie declarația inspectorului-șef, uitîndu-se atent la Sim. Infățișarea arestatului mărturisea lămurit metodele de anchetă ale lui Filbert. Nu-i plăceau aceste metode, deși erau metodele recunoscute de investigație în caz de crimă și, în egală măsură, metodele sale proprii.

Oare metodele lui de a obține o mărturisire erau mai bune decît ale lui Filbert? Oare nu punea și el anumite cuvinte în gura arestaților? Nu degeaba se spunea despre el că nu are pereche în „a scoate o declarație", că se pricepe ca nimeni altul să zăpăcească omul cu vorba. Polițiștii cei mai severi și cei mai binevoitori se aflau ca niște frați sub aceeași uniformă, erau rotițele unui aceluiași angrenaj. Dar lui Brummel tot nu-i plăceau metodele lui Filbert. In ace-

lași timp, nu simțea nici o simpatie pentru Sim. Era un bandit, recunoscuse că a ucis-o pe doamna Tyson. Deși nu avea încotro și trebuia să accepte faptul ca atare, Brummel nu voia să recunoască în ruptul capului că el a greșit și că a umblat după potcoave de cai morți. Și totuși așa era : Sim mărturisise crima. Sim nu se putea plînge că și-a încheiat cariera, după cum nu se putea plînge nici măcar că Filbert l-a tratat așa cum l-a tratat, fiindcă asta făcea parte din joc. Dacă nu vrei să ai de-a face cu lupii, ține-te departe de pădure, auzise el o dată o zicală.

Brummel examină mai departe fața tumefiată a lui Sim — fiecare trăsătură, fiecare cută, fiecare vînătaie. Nu se citește nimic pe fața lui, gîndi inspectorul. Ar putea să fie fața unui criminal — dar oare n-ai putea să-l iei și drept altceva ?

Filbert porunci arestatului Sim să se ridice în picioare, apoi se apropie de el și-l avertiză :

— Norman Sim, vei fi acuzat de uciderea doamnei Tyson... Vei fi depus jos, la închisoare, în prevenție...

Sim se făcu alb ca hîrtia.

— N-am omorît-o eu ! strigă el cu desperare.

— Ai semnat declarația, spuse Fields calm.

— A și citit-o înainte să semneze, sări Filbert cu gura.

McGarry confirmă spusele detectivului-șef.

— Eu n-am semnat nimic conștient, susținu Sim pătimaș. Nu-mi amintesc ce s-a petrecut în ultima oră, ba chiar și mai de mult. Degeneratul ăsta ce-și zice detectiv m-a făcut knockout de două ori și m-a și bătut, arătă el spre Fil-

bert. N-a avut niciodată curajul să lupte pe ring, cu adversari de talia lui. E potrivit numai aici, în cetatea asta de laşi.

— Destul, i-o reteză Fields.

— Ştiu că nu pot s-o dovedesc, icni Sim cu amărăciune, dar mi-a falsificat semnătura. M-a bătut pînă am căzut fără cunoştinţă, doar aşa a izbutit...

— Stai jos şi semnează aici, să vedem, zise Fields, rupînd o foaie albă din carnetul său de însemnări.

— Nu vreau să semnez nimic, făcu Sim bănuitor, fără să se clintească din loc. Nu semnez nicăieri. Eu sînt salvarea voastră, ştiu eu.

— Atunci, uită-te la semnătură, îi porunci inspectorul-şef, punîndu-i declaraţia sub ochi. Este sau nu semnătura ta?

Sim se uită viclean spre foaia de hîrtie. Fulgerat de un gînd nebunesc, desperat, se repezi dintr-o dată să o smulgă din mîna inspectorului-şef. Filbert însă stătea la pîndă, îl apucă de încheietura mîinii şi-l smuci îndărăt, aruncîndu-l în braţele lui McGarry, în timp ce Sim urlă de durere.

— Tot nătărău şi se crede şmecher! rînji Filbert.

Sim îşi dădu seama că n-a făcut decît să-şi înrăutăţească situaţia, dacă asta mai era cu putinţă. Il întărîtase pe Fields împotriva sa, risipindu-i şi puţinele îndoieli, pe care inspectorul-şef poate le mai avea. Totuşi mai făcu o încercare ca să-l convingă de nevinovăţia sa.

— Ştiu că dumneavoastră sînteţi un om corect, domnule Fields, începu el. Dumneavoastră

nu sînteţi ca Filbert. Dumneavoastră n-o să trimiteţi la spînzurătoare un om nevinovat... Am recunoscut furturile. Dar n-am ucis. N-am văzut-o niciodată pe femeia asta. Şi nici n-am semnat declaraţia. Filbert m-a bătut îngrozitor. N-am mai ştiut pe ce lume mă aflu... Nu mi-aş fi semnat sentinţa de moarte cu o minciună...

Şi continuă aşa fără şir, susţinîndu-şi apărarea.

— Am mai auzit de-astea, i-o reteză Fields. Totuşi am să-i cer detectivului-şef Filbert să-mi spună cum s-au petrecut lucrurile...

Se uită autoritar la Filbert.

— Ai uzat de forţă ca să obţii semnătura arestatului pe o declaraţie falsă ?

— Nu, domnule, răspunse repede Filbert. E drept, l-am lovit de cîteva ori, dar nu înainte să mă lovească el pe mine.

Şi duse mîna la nasul tumefiat şi însîngerat.

— M-a lovit cu multă putere, domnule. Cred că mi-a rupt din nou nasul. Eu nu l-am provocat. E un om foarte violent... N-am uzat de forţă decît ca să-l potolesc. Şi m-a silit în repetate rînduri să o fac. Iar cînd a semnat declaraţia era pe deplin conştient. A citit declaraţia de cîteva ori înainte să o semneze.

— E adevărat, McGarry ? întrebă Fields.

— E adevărat, domnule, întări McGarry.

Fields se întoarse către Sim.

— L-ai lovit pe detectivul-şef Filbert ?

— Da, l-am lovit, izbucni Sim cu ură. M-a făcut fecior de căţea. Şi mama mea n-a fost căţea, nimeni nu poate să-mi spună asta.

Fields îl reduse numaidecît la tăcere.

— Te-am ascultat destul, Sim. Trebuie să lăsăm totul pe seama judecătorilor și a juraților.

— Dar n-ați auzit totul...

— Ai fost tratat cinstit, îl întrerupse Fields.

— Dacă dumneavoastră spuneți că am fost tratat cinstit, atunci nu știți ce înseamnă vorba asta, protestă Sim. Bruta asta m-a bătut îngrozitor...

— Duceți-l la arestul preventiv, ordonă inspectorul-șef.

McGarry împreună cu un alt detectiv îl împinseră spre ușă. Sim încercă să se elibereze și atunci îi îndoiră brațele la spate. Apoi îl purtară pe coridor, ducîndu-l aproape pe sus.

Fields vorbi abia după ce nu se mai auziră pașii de afară.

— E un tip foarte deștept, Sim ăsta, spuse el. O dată sau de două ori aproape m-a făcut să cred că e nevinovat. Dar s-a dat de gol pînă la sfîrșit. Felicitări, Bruce. Ai făcut o treabă minunată.

— Lucrurile s-au lămurit, zise Brummel. Ai lucrat strașnic, Bruce.

Fields se uită la Brummel plin de curiozitate, dar Filbert îl privea cu o vădită răutate. „Vrei să insinuezi că l-am forțat..." ar fi vrut el să spună, dar era mult prea prudent ca să rostească asta cu glas tare. Prea puțin îi păsa lui de ce credea Brummel. Îl disprețuia pe Brummel — pentru el nu era decît un escroc, un mituitor, un intermediar, și nu ținea să angajeze nici un fel de discuție cu lăudărosul inspector.

Abia acum, tîrziu, Brummel se vedea nevoit să-și schimbe părerea despre Filbert. Pocitania

de Filbert, cu fața lui puhavă și fălcile căzute, cu nasul rupt și dinții ieșiți în afară, cu ochii mici, lacomi și ageri, se dovedise tot atît de șiret ca și ei. El, Brummel, ar fi trebuit să știe asta de la bun început. Fields i-o spusese destul de des.

— Ție trebuia să ți se încredințeze cazul ăsta, Bruce, spuse inspectorul. Tu obții întotdeauna ce vrei.

Filbert uită de orice prudență și rînji cu gura pînă la urechi.

Ieșiră cu toții din încăpere.

— Acum ar fi bine să stăm de vorbă cu presa, propuse inspectorul-șef.

Brummel se uită din nou la ceas.

— Eu nu pot să te însoțesc, Frank. Am o întîlnire foarte importantă.

— Imi pare rău, Stewart. Mi-ar fi plăcut să fii și tu de față.

Fields și Filbert îl urmăriră cum urca grăbit scările.

— E sensibil ca un buboi, chiar dacă nu se trădează, bombăni Filbert despre Brummel. Își închipuie că e singurul care are minte; de-aici se trage tot necazul cu el. Se crede dracul în persoană.

Fields îl privi nemulțumit de aceste cuvinte.

— Stewart este unul dintre oamenii cei mai capabili cu care am avut plăcerea să lucrez, făcu el mustrător. Dar de data asta a dat greș!

Și totuși, inspectorul-șef nu părea prea sigur de ce spune. In timp ce se îndreptau spre sala rezervată întîlnirilor cu presa, o îndoială i se furișa în minte. Poate că Brummel nu greșește. Și

el, Fields, dorea să fie sigur că au pus mîna pe adevăratul criminal.

Nu se putea împăca cu gîndul că săvîrşeşte o nedreptate. „Dar orice incertitudine e absurdă", îşi zise el. Aveau declaraţia semnată de Sim şi felul cum acesta se purtase la anchetă îi dovedea pe deplin vinovăţia. Nu-şi putea explica prea bine lucrurile, dar tocmai nesiguranţa asta îl convingea că nu a greşit, îi dădea mulţumirea propriei sale corectitudini şi obiectivităţi. Sim este ucigaşul, nici vorbă !

Pe deplin convins pînă la urmă, Fields îl lăudă pe Filbert în faţa ziariştilor şi poliţiştilor aflaţi în sala rezervată presei.

— Detectivul-şef Filbert a dezlegat acest caz foarte dificil, încheie el.

După ce răspunse la cîteva întrebări, rosti triumfător :

— Cred că e cazul să sperăm că, în sfîrşit, campania sălbatică pornită de presă împotriva noastră va înceta.

Şi adăugă cîteva cuvinte despre necesitatea colaborării dintre presă şi poliţie, atît de dorită şi atît de importantă.

Horace East, decanul reporterilor specializaţi în probleme de criminalistică, arătă că el şi colegii săi împărtăşesc sentimentele inspectorului-şef. Cu asta conferinţa de presă luă sfîrşit, iar poliţiştii şi gazetarii începură să discute între ei de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni de cînd lumea.

Nici Fields, nici Filbert nu pomeniră vreun cuvinţel despre ostilitatea pe care o avuseseră mai înainte faţă de presă, nici reporterii despre cam-

pania pe care o duseseră împotriva poliției. Singur Godfrey Bettery era retras și tăcut, cu aerul lui plîngăreț obișnuit. De altfel, nu avea nici un motiv să fie vesel. Patronul ziarului său, sir Frederick Jamieson, vanitos ca orice politician, vedea în toți ziariștii niște oameni care încasează salarii inutil și avea să-l mustre tăios pentru insuccesul campaniei împotriva brigăzii „crime". Bettery fusese atît de convins că Fields va fi înlăturat din poliție, încît nu ezitase să-și exprime această părere atît la conferința redacției cu direcția, cît și în coloanele ziarului. Iar acum nu numai că trebuia să se dezică de afirmațiile sale, dar să și elogieze brigada „crime" și pe oamenii ei, în special pe Fields și Filbert — altădată ținta preferată a articolelor sale.

Totul ieșise de-a-ndoaselea. Dar Bettery știa s-o întoarcă din condei : trebuia să scrie potrivit cu linia ziarului. Și era drept și cinstit ca poliția să fie elogiată, nu calomniată. O cereau înalte interese politice. Totuși nu putea să nu-și deplîngă soarta. Bettery nu era făcut pentru acest fel de viață. Numai o îndeletnicire literară, numai postul de redactor al paginii „Viața și literatura" i-ar ridica moralul și l-ar scoate din lumea asta josnică, în mijlocul căreia se zbate de atîta timp. După aceea...

Se ținu retras atîta cît se putu. Dar la urmă, cînd vreo cîțiva dintre reporteri părăsiră încăperea, se apropie și el de Fields și Filbert.

— Indiscutabil, ați făcut o treabă bună, domnule Fields, îl elogie el.

Inspectorul-șef abia își stăpîni un zîmbet protector.

Bettery se întoarse către Filbert.

— Trebuie să te felicit, domnule Filbert.

— Îţi mulţumesc, Godfrey, făcu familiar Filbert, care părea tare fercheş în haina lui sport, cărămizie, şi cămaşa-i în culori vii.

Drept răspuns, Godfrey Bettery îl privi pe jumătate zîmbitor, pe jumătate încruntat. Nu putea să suporte familiarităţile detectivilor, care, atunci cînd te aveau în mînă şi te vedeau docil, nu ţi se adresau decît pe numele cel mic.

30

BRUMMEL mai avea cincisprezece minute pînă la întîlnirea stabilită cu Eunice Graham. Maşina înainta încet în seara caldă de vară. Inspectorul fuma ţigară după ţigară. Nu putea scăpa de gîndul că cercetările au început şi s-au încheiat întocmai aşa cum a dorit Fields, cu arestarea hoţului de bijuterii şi cu învinuirea acestuia de asasinarea doamnei Tyson. Aşa se încheiau cercetările întotdeauna în caz de crimă. Filbert îl ajutase cu pricepere pe şeful său, ştiind exact ce dorea. Departe de Brummel să se îndoiască de Fields sau de Filbert, în ce priveşte convingerea lor că Sim este ucigaşul. Dar oare n-au căutat ei să se convingă singuri de vinovăţia lui Sim, tocmai pentru că le convenea ? El, Brummel, săvîrşise două greşeli. Îl subevaluase pe Filbert, şi se dovedise naiv în privinţa lui Fields.

Totuşi, nu putea să accepte această situaţie. Flerul lui de detectiv îl îndemna să continue cercetările pe contul său, pînă la capăt. Era hotă-

rît să arate că el se află pe calea cea bună. Şi apoi, avea şi datoria să slujească dreptatea... Adevăratul vinovat trebuia adus în fața justiției... Iată lucrul cel mai greu din toate.

Cum se apropia de capătul liniei de autobuz unde urma să o întîlnească pe Eunice, încetă să se mai gîndească la crimă, lăsîndu-se pradă unor senzații dintre cele mai plăcute. Eunice Graham îl tulbura. Se mira de faptul că el, un bărbat care se apropia de patruzeci de ani, se simte aidoma unui băiețandru care merge să-şi întîlnească iubita.

Opri maşina chiar lîngă capătul liniei de autobuz şi rămase în aşteptare. De cealaltă parte a şoselei se întindea marea. Soarele abia asfințise şi cerul găzduia culori calde, cu nuanțe de roşu şi auriu. Urmări cu privirea o barcă de pescari săltînd pe valuri şi doi bărbați care înotau departe, în larg, spre o baliză.

Aproape numaidecît se opri acolo un taxi din care coborî Eunice. Femeia se uită prudentă în jur şi nu se mişcă din loc pînă ce taxiul nu se întoarse şi nu dispăru spre oraş. Abia atunci se apropie de maşina lui Brummel. Purta o rochie de mătase albastră, decoltată, cu talia înaltă, marcată de o panglică în chip de cordon şi o clamă bătută în pietre prețioase. Lui Brummel i se păru foarte frumoasă. Îi plăcea silueta ei tinerească, părul auriu şi ochii ei negri plini de atîtea făgăduințe.

Inainte să deschidă portiera, Eunice se uită încă o dată în jur.

— Ei bine, acum sînt cu totul în mîinile dumitale, spuse ea, instalîndu-se comod.

— Poţi să strigi oricînd, preciză Brummel, pornind repede maşina.

— N-ai ţinut să mă vezi în interes de serviciu, nu-i aşa ?

— Trebuie să te întreb cîteva lucruri importante.

— Tocmai cînd plecam de acasă, am auzit la radio de arestarea cuiva, făcu ea şiret.

— Asta nu schimbă nimic.

Se întuneca şi maşina trecea printr-un cartier de magazine cu vitrine luminate de ambele părţi. Eunice, care era fără pălărie, se rezemă de speteaza scaunului. Brummel o privi lung. Era palidă, şi linia prelungă a gîtului se desluşea lămurit în lumina vitrinelor.

Opriră în faţa elegantului „Grand-Hotel", vestit prin bucătăria sa italienească. Fură conduşi într-un mic separeu. Brummel comandă cina, cu aerul unui gurmand şi al unui om de lume. Băură cîteva cocteiluri, în care timp el vorbi despre mîncare, vin şi trai bun. Eunice însă nu spunea nimic, părea furată de gînduri. Ochii ei stăteau la pîndă ; ridica paharul zîmbind cu acel zîmbet vag, plin de promisiuni, dar parcă şi de ironie. Asta îl stingherea pe Brummel, aşa că făcea eforturi să întreţină conversaţia.

Li se serviră stridii „Mornay", apoi supă şi rizoto cu sos de carne. Băură vin alb şi vin roşu. Deşi discutau oarecum mai degajat, ea păstra în mod vădit o rezervă, ceea ce îl jena pe Brummel, dar îl şi stîrnea. Inlătură propria sa suspiciune, cum că ea ar acţiona în complicitate cu Rooney, renunţă la orice interese profesionale, şi începu

să-i vorbească cu convingere despre el și despre sentimentele lui față de ea.

— Poți să ai încredere în mine, îi spuse el. Pune-mă la încercare și ai să vezi.

— N-am crezut niciodată că am să ajung să iau masa cu un polițist.

— Polițiștii sînt și ei bărbați. Și ei iubesc.

— Ce fel de iubire?

Și în chipul cel mai firesc discuția trecu la dragoste. Intrucît felul următor întîrzia, sorbiră de cîteva ori din vin și ciuguliră bucățele de coajă de pe chiflele aduse la masă. Ideea de dragoste și plăcere îi îmbăta încet, încet. Dar ea se arăta mai reținută decît el. I-ar fi plăcut să creadă în el, dar nu putea. Avea să se folosească de ea întocmai ca și ceilalți bărbați pe care i-a cunoscut pînă azi. Nu avea nici un temei să se aștepte la altceva, ori să nutrească speranțe...

Se arătă încîntată atunci cînd chelnerul aduse puiul.

— Straşnic! exclamă ea. Puiul e mai bun decît toată discuția despre dragoste. Dragostea e ceva demodat.

Mînca cu mare plăcere. Mai bău un pahar cu vin.

— De altfel, nimic n-are prea multă importanță.

— Ai avut cîteva experiențe triste, spuse el.

Eunice îl privi cu ochi mari și începu să vorbească foarte liber. Uită de ea pînă într-atît, încît își mărturisi vîrsta — avea douăzeci și nouă de ani și începea să îmbătrînească.

Îi spuse fără să-și dea seama o mulțime de lucruri despre ea. Călătorise prin toată Australia, fusese modelul unui fotograf, apoi manechin și luase parte și la un concurs de frumusețe.

— Eram poreclite „pitpalacii“ oamenilor de afaceri, rîse Eunice.

Îi povesti aventurile ei de-a valma, încît Brummel nu putu să le închege într-un tot.

— Speram că voi ajunge la Hollywood.

— Și de ce n-ai ajuns?

— M-a dus unul de nas. Parcă există vreunul care să-și țină promisiunile...

— N-ai avut pe nimeni să te sfătuiască? Ce-i cu părinții tăi?

Eunice respiră, adînc, cu dispreț.

— Părinții... murmură ea.

Oftă și se apucă să-i povestească despre copilăria ei. Taică-său fusese funcționar. Bietul om muncise pe brînci, dar în zadar. Nevastă-sa era veșnic nemulțumită, veșnic îl cicălea. Mama ei visa la viața zugrăvită în filme. Hollywoodul era idealul ei. O dăduse pe Eunice la o școală de dans, unde învățase să danseze step. Maică-sa ținea ca fata ei să ajungă dansatoare, manechin sau artistă — mai presus de orice, stea de cinema. Vorbea despre iubirea romantică și despre dorința ei de a o ști căsătorită cu un om bogat. Cînd Eunice isprăvi școala de dans, maică-sa îi găsi un loc într-o trupă de pantomimă. Eunice atrase atenția unui impresar de teatru, care îi oferi un angajament într-o trupă de balet. Nu avea nimic complicat de făcut. Cînd impresarul plecă cu trupa în turneu prin țară, ținu în mod special să o ia cu el. Stătu de vorbă cu maică-sa

şi, după cîteva zile, ea se afla în tren, în compartimentul lui.

Eunice îşi întrerupse amintirile, aruncîndu-i o privire dură, amară.

— Asta a fost începutul, zise ea şi, văzînd gestul lui Brummel, continuă : Era un om însurat şi ducea toate fetele ca mine în turneu prin ţară. In prima noapte, la hotel, cînd eram în pat, a intrat în cameră... Mi-a spus că va avea grijă de mine dacă sînt drăguţă cu el, că o să-mi facă cadouri... Dar mie mi-a fost teamă... Atunci, s-a aşezat pe marginea patului şi a început să mă mîngîie. Aş fi vrut să sar din pat şi să fug. Dar am rămas. Ce puteam face ? Mi-a spus că mama s-ar supăra dacă mi-aş pierde angajamentul...

Lăsă capul în piept şi căzu pe gînduri.

— N-ai fost prea norocoasă ! murmură Brummel cu simpatie, dar în sinea lui se gîndea dacă n-a mai auzit exact aceeaşi poveste şi altă dată.

— Mai puţin decît crezi, spuse ea. Numai că mi-am scos pîrleala de atunci încoace. Au plătit alţii pentru asta, de le-a ieşit pe nas. Nu-mi scapă nimeni din mreajă, adăugă Eunice, trăgînd cu coada ochiului spre Brummel, în timp ce golea din nou paharul. Curînd o să mă apuc însă de o treabă cinstită şi n-o să mă mai uit niciodată înapoi.

Brummel se gîndea la tot ceea ce trecuse ea sub tăcere, la felul cum învăţase să prindă bărbaţii în mreje. Oare la cîţi s-a vîndut ? Il cuprinse o gelozie postumă — gelozie faţă de trecutul ei, un fel de ură faţă de tot ce nu ştia despre ea. O privi lung, supărat că nu cunoaşte tainele ascunse în acest căpşor frumos. Dar de fapt nici

nu dorea să le cunoască : se simţi deodată speriat la gîndul că Eunice i-ar povesti mai multe despre ea. O întrebă doar cum l-a cunoscut pe Rooney.

— I-am fost prezentată la o petrecere.

Il întîlnise pe Rooney într-un moment cînd tocmai o părăsise un bogat om de afaceri care îi făgăduise să o ia de nevastă. Nu avea nici un prieten atunci cînd a intrat Rooney în viaţa ei. Deşi era un om aspru şi violent, nu se putea plînge prea mult de el. Rooney era bun cu ea.

— Excepţia întăreşte regula, mormăi Brummel enervat, cu o bănuială rea în minte. Asta n-a făcut niciodată un bine cuiva.

Eunice zîmbi.

— Nu-i nimic, Beau. N-a însemnat prea mult pentru mine.

— Ai terminat-o cu el ? întrebă el repede.

— Nu, ezită ea. Şi îndată izbucni : In orice caz, ce te interesează asta pe tine ? Il privi provocator. Eu nu-mi părăsesc prietenii. Cel puţin nu atunci cînd au necazuri. Şi el are necazuri. Poliţia de moravuri i-a picat noaptea trecută pe cap. L-ai tras pe sfoară, recunoşti ?

— Charlie a spus asta ?

— Şi dacă a spus ?

Ochii ei îl înfruntară şi Brummel deveni dintr-o dată calm.

— Ţi-a povestit vreodată Charlie despre tipii pe care i-a lichidat ?

— Nu înţeleg ce spui, răspunse ea golind din nou paharul.

— Sper că nu te-aştepţi să te cred ?

Eunice se jură pe taică-său din groapă că Rooney n-a discutat niciodată cu ea despre afaceri. Nu știa nimic despre victimele lui.

— O s-o pățească într-o zi! prevesti Brummel veninos.

— Așa a spus și el despre tine.

— Puțin îmi pasă.

Eunice îl rugă pe neașteptate să se păzească.

— Presupune că vei fi omorît, șopti ea cu tremur în glas.

— Se cheamă că mor în exercițiul funcțiunii, răspunse el.

O expresie de teamă se zugrăvise pe chipul femeii, iar ochii ei negri, catifelați străluceau de simpatie pentru el. Acum îi părea rău de ieșirea ei.

Li se servi desertul, apoi cafeaua și lichiorurile, iar băutura adăugă la dispoziția lor o beție dulce și grea.

După ce ieșiră de la hotel se plimbară îndelung cu mașina pe malul mării, trecînd în goană prin stațiunile de pe litoral, încă înțesate cu vilegiaturiști în vacanță. Barurile de noapte erau scăldate de lumina lămpilor de neon. Perechi de tineri traversau șoseaua spre tufele de pe faleză.

— N-ar fi plăcut să fim din nou tineri ? șopti Eunice.

Brummel nu-i răspunse. O simțea aproape, foarte aproape de el, în mașina închisă, luminată din cînd în cînd pentru o clipă de farurile mașinilor care veneau din față. Îi simțea prin haină umărul cald și nu era în stare să spună nimic, paralizat de dorința de a o strînge în brațe.

După o vreme întoarse brusc volanul și porniră în goană înapoi spre oraș. Lăsă șoseaua, abătîndu-se pe străzi dosnice și liniștite.

— Unde mă duci, Beau?

— Are să-ți placă.

Se opri în Darlington-Avenue, la vreo cîteva sute de pași dincolo de casa defunctei doamne Tyson. Veniră înapoi pe jos în tăcere. Brummel n-ar fi putut să spună de ce o adusese pe Eunice aici. Poate că dorea să o impresioneze. Sau poate că o considera o înlocuitoare vie a femeii ucise, care îi stăpînea încă gîndurile.

Deschise ușa de la intrare cu cheia care se afla în posesia lui de la începerea cercetărilor. Nu aprinse lumina în hol.

Il fulgeră o dorință — să o ducă pe Eunice în dormitorul femeii ucise, dar prudența lui de detectiv îl făcu să se stăpînească.

O duse în camera de zi, de unde lumina nu putea fi văzută din stradă.

Eunice se uită cu un suspin de încîntare în jur. Draperiile de un albastru de hortensie, mobila elegantă, căminul de marmură — totul o fascina. Nu mai văzuse niciodată un asemenea interior.

— Asta nu-i casa ta, nu-i așa, Beau?

Nu-i răspunse.

— E a ta?

Lui îi făcea plăcere că ea poate să-l creadă stăpînul casei. O urmări cum umbla fermecată prin cameră, cum se așează pe canapea. Eunice îi făcu semn să se apropie. Brummel ar fi vrut să-i spună povestea acestei case, dar își dădu seama că nu se poate.

Se așeză lîngă ea pe canapea. Simțămintele și dorințele-i aprinse, dimpreună cu gîndul că se afla în casa aceea, făceau ca aerul să i se pară greu și înăbușitor. Nu spuse și nu îndrăzni nimic. Îi lipsea curajul. Dintr-o dată o simți mișcîndu-și mîna — o mișcare plină de nerăbdare și de afecțiune, și gestul acesta atît de simplu îl făcu să se dezmeticească. O strînse lacom în brațe, căutîndu-i gura cu buzele.

31

A DOUA ZI de dimineață, cînd se trezi, Brummel dori aprig să o revadă pe Eunice. Se îmbrăcă repede și ieși pe ușă fără să ia micul dejun și fără măcar să schimbe o vorbă cu mama sau cu sora sa. Goni cu mașina pînă la ea. Era pentru prima oară cînd o vizita acasă — se tot temuse de o cursă. Dar și azi era riscant să se ducă la ea acasă, întrucît Rooney putea să apară acolo în orice clipă. Numai că lui Brummel nu-i mai păsa. Trebuia să o vadă. Și dorința asta era cu atît mai arzătoare, cu cît legătura dintre ea și Rooney continua. Pricepu singur ce se petrecea cu el : era gelozia care creștea în fiece clipă, la gîndul că Eunice îi aparținea lui Rooney... Dar Eunice îi spusese că Rooney nu însemna nimic pentru ea... Prin urmare, nu o împărțea cu celălalt... Și doar ea i s-a dăruit îndată, cu patimă... Poate chiar îl iubea.

Se opri nervos la ușa apartamentului ei. Mîinile îi tremurau. Dacă Rooney se afla înăuntru ? Nu-i era teamă de Rooney — putea să se poarte

cu el ca un polițist. Dar Rooney îl neliniștea într-altfel, mai subtil. Se simți aproape rușinat de el însuși — se comporta ca un tinerel fără experiență.

Bătu timid la ușă. Ea îi deschise numaidecît. Era încă într-un halat de casă. Nu păru surprinsă de vizita lui. Il cercetă cu o privire zîmbitoare, enigmatică și se dădu cu un pas înapoi.

— Bună, Beau! Și îi întinse mîna.

Eunice i se părea mai frumoasă ca oricînd. O urmă în hol, închizînd ușa în urma sa.

— Așadar, nu-ți mai e teamă să vii aici?

— Trebuia să te văd, murmură el.

— In interes de serviciu, presupun, nu-i așa?

Brummel nu spuse nimic. Ea tot îl privea, așteptînd parcă ceva.

— Ești fermecătoare, zise el, și o sărută pe buze. Iar cînd buzele lor se despărțiră, își zîmbiră amîndoi.

— Acum nu mai existăm decît noi, șopti Eunice.

32

INCET, încet, Brummel își făcu obiceiul să o viziteze cu regularitate pe Eunice. Uneori luau micul dejun împreună, și el îi povestea despre diverși oameni pe care-i cunoscuse. Dar niciodată nu discutau chestiuni de serviciu — era mult prea prudent. Existau unele lucruri pe care nu le putea discuta cu ea, îi și spusese asta. Pînă și despre casa unde o dusese atunci noaptea nu-i spusese nimic.

— Un secret e ceva știut numai de o singură persoană, zise el. In schimb, nu ascundea legătura lui cu ea. O ducea cu mașina în oraș. O aștepta cu răbdare să se îmbrace, să-și pună pălăria. Eunice îi zîmbea în oglindă, îl lua de braț și îl făcea să stea alături de ea în fața oglinzii. Il socotea un bărbat foarte chipeș. Nu cunoscuse niciodată un bărbat cu asemenea ochi albaștri inteligenți. Părul lui castaniu-roșcat i se părea de asemenea tare frumos.

— Sîntem destul de potriviți noi doi, se lăuda ea.

Incepu să se poarte ca o tînără femeie măritată. Asta îi făcea cea mai mare plăcere, îi dădea o mină strălucitoare și un aer degajat în mișcări. Brummel vedea schimbarea din ea. Se bucura, dar tot îl mai avea pe Rooney în minte. Ea pomenea rareori de Rooney. Iar el era curios să știe dacă îl mai vede.

Intr-o dimineață, la micul dejun, Brummel îi relată că trebuie să renunțe la un caz în care își pusese mari speranțe, dacă nu va reuși să obțină o informație neînsemnată. Era vorba de identificarea conducătorului unei anumite mașini de tip sport. Ii spuse marca și culoarea mașinii. Deoarece era foarte important pentru el, o rugă pe Eunice să obțină această informație.

Femeia păru surprinsă de cererea lui.

— De unde aș putea să obțin informația, Beau ?

— Charlie îi cunoaște pe toți cei care au mașini de lux.

Ea păli.

— Rămîi veşnic acelaşi copoi? Recunoşti, Beau? şi sări furioasă în picioare. Un copoi — nimic altceva. Ai fi în stare să te foloseşti şi de maică-ta ca să afli ceva! Recunoaşte!

Pentru o clipă, Brummel nu ştiu ce să spună. Se simţi rănit de izbucnirea ei. Apoi îngăimă că nici nu se gîndise ca ea să-i ceară această informaţie lui Charlie.

— Pot să-l întreb chiar eu, făcu el moale, şi adăugă că n-a vrut decît să afle dacă ea se mai vede cu Rooney.

Totuşi nu spunea adevărul. Cercetările lui se împotmoliseră şi dorea mult această informaţie. Iar ei i-ar fi fost mai uşor să o obţină; de altfel, el nu prea ţinea să-l vadă pe Rooney. Aşadar, ceea ce îi spunea nu era decît pe jumătate adevărat, mai bine zis, un fel de minciună.

Eunice îl privea drept în ochi, în timp ce el îi repeta că numai gelozia l-a determinat să-i ceară să obţină această informaţie de la Rooney. Dar ea, cu instinctul şi experienţa femeii obişnuite cu gogoşile bărbaţilor, simţi minciuna. O scotea din sărite gîndul că Brummel şi-a bătut joc tot timpul de ea, că ea, o femeie cu experienţă, s-a lăsat amăgită astfel de un detectiv oarecare.

— Totdeauna am ştiut că eşti un stricat, şuieră ea. Mi-ai făcut curte ca să mă ai iscoadă pe lîngă Charlie pentru tine.

— Nu-i adevărat, Eunice, se împotrivi Brummel, străduindu-se să fie cît mai cald şi mai

convingător, dar se fîstîcise de-a binelea. Urăsc și gîndul că ai avea ceva cu Rooney, crede-mă.

— Nu te-ai fi supărat dacă eram gata să-l trag de limbă pentru tine, surîse ea cu amărăciune.

Revolta femeii era cu atît mai mare, cu cît refuzase să lucreze pentru Charlie, deși la începutul legăturii ei cu Brummel, îl lăsase să înțeleagă că îi va face pe voie.

— Nu ești decît o canalie josnică, Beau.

Brummel împinse din fața lui ceașca pe jumătate plină cu ceai și sări în picioare. Își pledă cauza îndelung dar nu izbuti să o convingă pe Eunice. Era destul adevăr în ocările ei ca el să se poată dezvinovăți pe deplin. Numai că nu se recunoștea vinovat de tot ce-i punea în seamă. Eunice îi plăcea mai mult decît oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. O iubea. Dar o iubea oare cu adevărat? Atunci de ce nu-i spunea că o iubește? De ce era atît de reținut și de prudent cu ea? Se întreba mereu stăruitor de ce, însă evita să-și dea un răspuns sincer. Știa că nimeni nu-i în stare să recunoască cu sînge rece față de sine că procedează ca un mizerabil, că întotdeauna trebuia să-și găsească o scuză, spre a-și liniști conștiința. Brummel își găsi și el o scuză. Și în timp ce ea îl copleșea cu insulte, el ar fi vrut să-i spună că o iubește. Atunci, Eunice i-ar fi iertat totul.

— Draga mea, eu nu m-am purtat niciodată ca un polițist față de tine, izbucni el cu o indignare pompoasă.

— Toată viaţa ta n-ai fost nimic altceva, riposta ea. Tu nu poţi să fii altul. Şi de vreme ce eşti poliţist, nu eşti bărbat... Veşnic te gîndeşti cum să rezolvi ceva, nu-i aşa, Beau? îl înfruntă Eunice, batjocoritor.

Brummel începea să-şi piardă răbdarea. Era exasperat, gata aproape să o lovească. Furios din cale afară o privi ţintă, dar femeia rămase la fel de dîrză. Atunci, se trase cîţiva paşi înapoi şi, fără vreun cuvînt, ieşi vijelios pe uşă.

Se duse cu maşina direct la prefectură.

Era prea agitat ca să se poată gîndi la ceva. Fierbea de mînie, dar în acelaşi timp încerca şi chinul bărbatului care simte că nu e crezut de femeia iubită — simţămînt pe care nu-l încercase niciodată ca poliţist, atunci cînd nu era crezut. Şi în tot acest timp gelozia faţă de Charlie Rooney creştea neîncetat — o gelozie stranie şi năprasnică, care găzduia şi un fel de ură faţă de Eunice. De cînd îşi dăduse lămurit seama că Eunice era dezamăgită de el, simţea că nu poate să mai aibă încredere în ea. Era o stricată şi nu se putea să ai încredere într-o asemenea femeie. Treptat, treptat, gîndurile i se liniştiră şi, înfrîngîndu-şi durerea, cugetă: „Nu-i decît o prostituată. Sînt nebun dacă rămîn cu ea“. Tocmai el dintre toţi colegii săi să se încurce cu o femeie care nu poate decît să-l dezonoreze, să-l ducă la pierzanie. Nu, Eunice nu-l va tîrî pe acest făgaş. El, Brummel, va şti să se poarte şi cu ea, şi cu Rooney. Amărăciunea ce-i năpădise sufletul se preschimbă pe buzele lui în cuvinte de dezgust şi dispreţ.

IN ZILELE următoare Brummel se cufundă în obligaţiile sale de serviciu. Era însărcinat cu cercetările la o companie petroliferă suspectată că a emis un prospect fals şi a vîndut acţiuni ale unui teren petrolifer inexistent din nord-vestul Australiei. Uneori, prefera asemenea cazuri unei crime. În asemenea împrejurări aveai prilejul să-ţi măsori inteligenţa cu escroci abili şi cu pungaşi de profesie, pe cîtă vreme, în caz de crimă, cel mai important personaj era victima însăşi... Dar cazul Tyson era cu totul altceva. Brummel o avea mereu în minte pe doamna Tyson. Îşi petrecea fiecare clipă liberă încercînd să dea de urma lui „Lover-Boy". Vizită rînd pe rînd toate firmele de automobile care ar fi putut să vîndă tipul acela de maşini sport, cum avea şi tînărul în cauză. Spera apoi şi în ajutorul vechiului său coleg, inspectorul Tomkins, de la brigada „înregistrări auto".

Într-o dimineaţă, Brummel şedea la biroul său, adîncit în declaraţiile nefericitelor victime ale companiei petrolifere. Deodată, telefonul zbîrnîi.

— Am ceva ce te-ar putea interesa, Stewart, îi spuse Tomkins.

Lăsă îndată lucrul şi se duse la serviciul circulaţiei, aflat într-o altă clădire, pe o stradă învecinată. Era o zi de vară tîrzie, umedă şi fierbinte. O pîclă sură învăluia oraşul. Pătrunse în clădirea nouă, înzestrată cu aer condiţionat, grozav de mulţumit că scapă de zăpuşeala străzii. Un poliţist mai vîrstnic, care trecuse la „circulaţie" în pragul pensiei, îl îndreptă spre biroul

inspectorului. Tomkins se ridică de la masa de lucru și îi veni în întîmpinare cu mîna întinsă.

— Îmi pare rău, Stewart, că n-am putut face treaba asta mai repede, zise el. Am fost foarte ocupat... Nu știu ce se va petrece pe șoselele noastre cu puzderia asta de mașini... Am găsit cîteva fișe care te-ar putea interesa.

Și scoase un teanc de fișe dintr-un sertar.

Brummel le studie cu atenție, apoi i le înapoie, oprind doar una singură.

— Asta ar putea să fie, mormăi el. Să-mi notez toate semnalmentele... Corespund întocmai... Și scria iute în carnetul său. Hm! Brummel ridică privirea. Cumpărată de la „Dennis-Societate de licitații auto". Prin urmare, ăștia au avut mașina înainte să o cumpere Wallace Leigh de la ei. Wallace Leigh. Numele nu spune nimic.

— Sper că asta doreai să știi, Stewart, zise Tomkins.

— Așa cred, răspunse Brummel. Deh, nu-ți cunoști niciodată norocul.

— Îmi face plăcere să-ți fiu de folos, îl asigură Tomkins.

După aceea, ca orice slujbași, începură să discute despre sporirea salariilor, transferări și avansări.

Retragerea la pensie a lui O'Relley va aduce o mișcare generală în personalul poliției, opina Tomkins.

— Te gîndești să candidezi pentru districtul sudic ?

— Dacă mi se acordă prioritate de vîrstă, da...

— Asta depinde mult de noul chestor, observă Brummel.

— Da, adevărat, Stewart. El își va promova oamenii lui...

— Află atunci că eu sper să fiu unul dintre ei, îl înștiință Brummel sarcastic. Să mi se dea mai mulți bani, că găsesc eu ce să fac cu ei.

— Veșnica problemă! zîmbi Tomkins.

— Singura care merită osteneala să o rezolvi.

De îndată ce ieși din biroul colegului Tomkins, o arzătoare dorință de a limpezi chestiunea mașinii aceleia sport îl cuprinse pe Brummel. Curiozitatea lui de detectiv nu-i dădea pace. Renunță la treburile sale, se duse la garajul poliției, luă o mașină și se îndreptă glonț spre „Societatea de licitații auto-Dennis".

Ajunse acolo în toiul unei licitații de mașini uzate.

Aproximativ cincizeci de persoane stăteau strînse în fața celui care făcea strigarea, în timp ce un binecunoscut artist de la radio înveselea asistența cu glume, zorind oferta de prețuri. Brummel se opri în loc cîteva minute, apoi intră în birourile societății. O fată blondă și elegantă, care ședea la o masă, îi spuse că nu poate să-l vadă pe domnul Dennis, întrucît asista la licitație.

— Fixați dumneavoastră o întîlnire, și eu am să-i comunic, propuse ea.

— Nu pot. Du-te dumneata și spune-i domnului Dennis că inspectorul Brummel de la brigada „crime" dorește să-i vorbească imediat, într-o chestiune foarte serioasă.

Blonda, care păru foarte tulburată, ieși în fugă să-l caute pe patron. Credea că e vorba din nou de o anchetă în legătură cu niscaiva mașini fu-

rate. Era ceva foarte neplăcut pentru o firmă cu reputaţie!... Aveau parte de diverse necazuri din pricina vînzării unei maşini furate, deşi firma habar nu avea de asta şi era de perfectă bună-credinţă... Domnul Dennis va mustra iarăşi personalul pentru că nu se îngrijeşte să facă cercetările de rigoare înainte să perfecteze vreo achiziţie...

Domnul Dennis sosi numaidecît. Era un bărbat tînăr, îmbrăcat elegant, cu un aer inteligent, capabil să susţină o conversaţie vioaie şi amicală, atîta timp cît cei din jur doreau să-l asculte. O parte din concurenţa lui spunea însă că îşi îmbrobodeşte clienţii. Il salută prieteneşte pe Brummel.

— Intr-o întreprindere mare, îi explică patronul fără să-l lase să deschidă gura, se fac şi greşeli, deşi n-ar trebui. Eu discut adesea cu achizitorii mei... Ştiţi, funcţionarii din ziua de astăzi nu mai sînt ca altădată. Nu, domnule, credeţi-mă.

— Cred că vă înşelaţi, domnule Dennis, zise Brummel.

— Mă înşel ? făcu el neîncrezător.

— Intocmai, continuă inspectorul. Am venit aici să vă cer ajutorul în identificarea proprietarului unei maşini...

— Asta-i tot ? exclamă patronul, cu oarecare uşurare. Foarte încîntat să vă pot fi de folos, da, domnule, foarte încîntat...

Şi turui înainte încă un timp, aducîndu-şi singur laude, considerîndu-se drept un cetăţean care se supune legilor.

— Sînt prea mulţi hoţi în meseria noastră şi ei le scot nume rău şi celor cinstiţi.

— Domnule Dennis, îl întrerupse Brummel, un oarecare Wallace Leigh a cumpărat de la dumneavoastră o maşină sport...

— Mi-aduc bine aminte de afacerea asta, confirmă patronul. Domnul Leigh a cumpărat-o de la noi la cîteva luni după ce am importat-o de pe continent. O maşină somptuoasă, vă asigur. Noi am participat cu ea la cîteva curse, cu Bruce Simon la volan. Cred că aţi auzit de el, nu ? Unul dintre cei mai dibaci conducători de maşini de curse din întreprinderea noastră. Ţinea la maşina asta ca la ochii din cap. Mereu îl vedeai lungit sub ea, controlînd ba una, ba alta. Mergea ca un ceasornic. Fiindcă noi ne îngrijim de maşinile noastre, domnule...

— Aţi putea să mi-l descrieţi pe domnul Leigh ?

Patronul îl descrise amănunţit, neuitînd să amintească nici de gropiţa din bărbie. Era tînărul descris şi de către doamna Summers şi domnişoara Miles.

Înapoindu-se la prefectură, Brummel se duse îndată la serviciul de evidenţă şi se interesă de Leigh. Nu ştiau nimic despre el. Inspectorul hotărî să se repeadă pînă la adresa unde era înregistrată maşina. Probabil că acolo locuia şi Leigh, sau cel puţin i se cunoştea adresa.

Maşina poliţiei se opri în faţa unei case aflate într-un cartier sărăcăcios de periferie, unde casele erau nespoite şi gardurile dărăpănate.

O femeie mai în vîrstă veni să-i deschidă. Era mama lui Wallace Leigh, văduvă. Soţul ei, fost băcan, murise de mulţi ani, lăsîndu-i casa şi un mic venit care, pe an ce trecea, însemna tot mai puţin.

Brummel îi spuse că e reprezentantul unei firme de stat şi că doreşte să stea de vorbă cu Wallace Leigh într-o chestiune destul de importantă pentru el.

— Te pomeneşti că-i pică norocul din cer? se lumină văduva la faţă.

Doamna Leigh îi spuse că fiul ei lipseşte de acasă şi că îşi petrece vacanţa la „Hotel Oceanic", într-o staţiune de pe litoral, din apropierea oraşului.

— A dat de bani, probabil? făcu Brummel obraznic.

— Da, în ultimul timp o duce bine.

— Unde lucrează fiul dumneavoastră, doamnă Leigh?

— E agent comercial, se ocupă cu desfacerea unor specialităţi. Unul dintre cei mai pricepuţi, aşa cred.

Nu ştia prea bine cum îi cheamă pe actualii patroni ai fiului ei, dar îşi amintea numele unei firme-auto unde lucrase cu cîtva timp în urmă.

— Ar trebui să se apuce de o afacere pe cont propriu, zise Brummel.

— Nu ştiu dacă pune ceva bani deoparte. Ba mai degrabă cred că cheltuieşte tot ce are. Nu-i ca tată-său, oftă văduva, şi îi povesti ce om cumpătat era răposatul Leigh. Tineretul de azi e altfel. Înainte erau alte vremuri...

— Eh, vremurile bune de odinioară! făcu Brummel pios.

— Wallace a avut întîi un serviciu bun în armată, urmă văduva. Era căpitan şi putea să ajungă mai mare. Mai toţi prietenii lui slujeau în armată. Au învăţat toţi la acelaşi colegiu.

Pînă și comandantul brigăzii era un vechi camarad de colegiu de-al lui. Bărbatu-meu avea obiceiul să spună că nimic nu prețuiește cît învățătura la colegiu, fiindcă îți faci prieteni aleși. Da, a muncit din greu, bietul de el, ca să-l vadă om pe Wallace...

In drum spre prefectură, Brummel se abătu prin cartierul elegant unde trăise doamna Tyson. Merse anume în lungul lui Darlington-Avenue, cu case tăcute și posomorîte, năpădite de jur împrejur de verdele plantelor agățătoare.

Cînd ajunse prin dreptul casei aceleia de păpuși, rămasă pustie, încetini mult; se uită la acoperișul ei albastru și la zidurile de cărămidă albă, la fațada garajului cu pete albe pe fondul negru, aidoma unei piese de domino. Se gîndi la Eunice, apoi la doamna Tyson și la soțul ei pe care îl înșela — bogatul proprietar al unei agenții de bursă. Tatăl domnului Tyson locuia pe aproape. Are să-i facă o vizită bătrînului, așa cum îi făgăduise. Apucă pe o stradă îngustă și opri mașina în fața casei. Fu condus îndată în biroul bătrînului.

— Te așteptam de cîtăva vreme, spuse domnul Tyson.

— Îmi pare rău, se scuză Brummel. Am fost tare ocupat, tot cazuri urgente. Și în cazul nostru nu era nici un fel de grabă, adăugă el, vrînd ca bătrînul Tyson să se simtă nestingherit și să-i înlăture astfel orice suspiciune.

— La cîteva zile după ce ne-am văzut, începu domnul Tyson arătîndu-i bilețelul scris de Daddy, am comparat hîrtia asta cu o scrisoare primită de la Tom Hobson. E același scris. Așa mi s-a

părut și atunci cînd mi-ai arătat bilețelul. E un bilețel ciudat, fără nici un sens, dacă mi-e permis să observ, continuă el, sperînd că Brummel îi va spune despre ce este vorba.

Inspectorul însă nu găsi de cuviință să-l lămurească. Mulțumi politicos și plecă.

Se urcă în mașină și o porni spre oraș. Informația că Thomas Hobson, asociatul domnului Tyson, soțul femeii ucise, era Daddy, nu-l tulbură pe cît l-ar fi tulburat la începutul cercetărilor. Dacă avea vreun efect, atunci mai degrabă îl apăsa. Oricum, va duce cercetările pînă la capăt, va dovedi că el are dreptate.

Se opri la o intersecție și deodată se miră singur, cum de nu s-a gîndit la Hobson, cel puțin ca la o sursă de informații. In clipa de față, din cîte știa el, Hobson trebuia plasat ca suspect de crimă în capul listei alcătuite de el. Presupunea că Hobson a început legătura sa cu doamna Tyson abia după divorțul acesteia. Fostului ei soț nu i-a ajuns niciodată nimic la ureche. Cea mai bună dovadă era prietenia care exista între cei doi asociați. Brummel știa asta de la bătrînul Tyson. Firește că n-ar mai fi fost prieteni dacă domnul Tyson l-ar fi suspectat pe Hobson că are vreo legătură cu fosta lui soție. Iată rațiunea acestui secret. Hobson și doamna Tyson depuseseră, desigur, multă osteneală, ca să păstreze secretul legăturii lor.

Din senin, Brummel pufni în rîs. „Nătărău trebuie să mai fie Tyson ăsta!“ Intr-adevăr, era o situație foarte hazlie. Dar în clipa următoare încercă un alt sentiment, care-l dispuse mai puțin. El însuși fusese înșelat de o femeie. „Așa i-a

trebuit", gîndi detectivul furios. Fața i se posomorî și se răsti pe geam la conducătorul unei alte mașini să semnalizeze limpede cu mîna.

De îndată ce ajunse la prefectură îi dădu raportul lui Fields. Inspectorul-șef era foarte bine dispus. Fața lui lată era toată încrețită de zîmbet.

— N-am avut niciodată atîtea elogii în presă, Stewart, spuse el.

In ziua aceea, o gazetă pomenea numele lui Fields, vorbind de viitorul chestor sau chestor adjunct. Guvernul, mai puțin interesat de dezlegarea unei crime decît de stăvilirea campaniilor de critică pornite de presă, îi era recunoscător lui Fields pentru că izbutise să le pună capăt. Era lucru știut că guvernul reflectează care dintre cele două posturi constituie o mai potrivită răsplată pentru el.

— Zilele astea n-a mai scos nimeni un cuvințel împotriva noastră, continuă Fields. E o adevărată minune. Și-au dat seama dintr-o dată că numai o forță atît de bine pregătită și organizată ca a noastră poate ajunge la un rezultat în acțiunea de stîrpire a crimei. Amatorii nu-s în stare de nimic.

In ultimul timp, Fields adoptase acest cuvînt — „amator" — pe care îl întrebuința adesea și vădit tendențios, pentru a respinge unele sugestii, care glăsuiau că înșiși oamenilor brigăzii „crime" le-ar prinde bine să-și completeze cunoștințele la cursurile de criminalistică ținute la universitate de un profesor de psihologie, de un experimentat sociolog și de un cleric, misionar în cartierele rău famate.

— Am mai primit o scrisoare de la universitate, zîmbi inspectorul-şef şi explică îngăduitor că aceşti „amatori" care se amestecă unde nu le fierbe oala nu acceptă metodele poliţieneşti şi încearcă să le înlocuiască cu tot felul de idei noi. Dacă le dăm vreo atenţie, înseamnă să le acordăm o cinste pe care n-o merită, încheie Fields.

— Foarte adevărat, Frank, zise Brummel. Sînt bine intenţionaţi, dar plutesc în afara realităţii.

Adevărul este însă că nici Fields, nici Brummel nu doreau să discute despre criminaliştii de la universitate, care de fapt îi stinghereau prea puţin. Pe amîndoi îi preocupau probleme urgente. Fields l-ar fi întrebat cu plăcere pe Brummel, care avea fler şi un raţionament subtil în chestiunile politice, ce crede despre şansele lui de a fi numit chestor. Deşi aflase de la un prieten apropiat al şefului guvernului că va fi susţinut cu tărie, tot se mai îndoia de norocul lui şi trăia cu teama că, la momentul oportun, se vor dezice de el. Suspiciunile care îl rodeau prinseseră rădăcini atît de adînci, încît nu avea pic de încredere în cuvîntul unui politician, fiind totuşi convins că e de datoria lui să aibă. Dar mai înainte să se hotărască a-i cere părerea lui Brummel, acesta îi spuse :

— I-am identificat pe cei doi amanţi.

Preţ de o clipă, Fields nici nu-şi dădu seama despre ce vorbeşte, dar cînd se dumiri, o umbră de nelinişte îi trecu peste faţă.

— Foarte interesant, Stewart, făcu el cu o linişte prefăcută. Cine sînt ?

— „Lover-Boy", un tip pe nume Wallace Leigh. Daddy, se întîmplă să fie chiar Thomas Hobson, asociatul lui John Tyson. Nostim, nu? Tommy e un mare afemeiat. In plus, e prieten şi cu sir Frederick Jamieson, adăugă Brummel, rîzînd din toată inima.

Fields, calm, îl privea plin de interes.

— Eşti absolut sigur, Stewart? întrebă el în cele din urmă, cu un aer îngrijorat.

Brummel îi înfăţişă amănunţit cercetările care duseseră la identificarea celor doi bărbaţi. Apoi îi spuse, pe scurt, tot ce ştia despre ei.

— Ştii, Frank, ar fi trebuit să mă gîndesc din capul locului la Hobson. Din cîte am auzit despre el, ba chiar din cîte spuneau gazetarii, nimic mai simplu decît să-mi dau seama că pentru el, lucrul cel mai firesc din lume era să-i facă curte soţiei asociatului său. Probabil că legătura dintre ei a devenit serioasă abia după divorţ. Fără discuţie pe noi asta nu ne interesează. Indiferent că această legătură data dinainte sau de după divorţ, ei trebuiau să ţină totul în cel mai strict secret. Tyson este foarte gelos. Se spune că a iubit-o întotdeauna pe nevastă-sa...

— Unde te duci acum? se interesă inspectorul-şef.

— Aş vrea să stau de vorbă cu amîndoi, zise Brummel.

— Bagă de seamă, Stewart. Orice greşeală...

— Poate să mă coste capul, nu, Frank? încheie Brummel ghicind ce voia să-i spună.

— Eu nu te opresc, Stewart. Ştiu că trebuie să te convingi singur că nu ai dreptate, ca să

recunoşti că nu ai dreptate. Mergi înainte, dar nu uita că te joci cu focul.

Interesele justiţiei erau cu atît mai bine slujite dacă îl lăsa pe Brummel să discute cu cei doi bărbaţi, hotărî Fields. In acelaşi timp se punea pe sine la adăpost. Presupunînd prin absurd că Brummel avea dreptate, Fields nu putea să fie acuzat niciodată că a împiedicat abuziv cercetările. Desigur, era doar pierdere de vreme, o stăruinţă stupidă şi inutilă. Brummel nu putea însă să admită că a greşit şi căuta să dovedească imposibilul.

Parcă anume pentru a scoate în evidenţă acest fapt, Fields îi povesti despre recentele consfătuiri de lucru cu prim-procurorul regal Anthony Coates. Procurorul era foarte mulţumit de eficacitatea poliţiei şi dorea să susţină el însuşi rechizitoriul la Curtea Supremă, săptămîna viitoare, cînd avea să se deschidă procesul. Procesul acesta va deveni celebru. In plus, cazul era pe deplin elucidat, iar gazetarii spuneau că procurorului regal îi plăceau tocmai aceste cazuri, pe cele mai dificile lăsîndu-le în seama adjunctului său.

— Nici chiar Moore nu-l mai poate scăpa! se aprinse Fields.

Era vorba de Patrick Moore, eminentul avocat criminalist căruia i se încredinţase apărarea lui Sim.

— Rămîne de văzut, mormăi Brummel. Nu trebuie să uiţi, Frank, că de multe ori Curtea cu juri a refuzat să dea crezare unei declaraţii semnate.

Ieşind din biroul inspectorului-şef, Brummel se simţi deprimat. Se angajase oare pe o cale nefolositoare? Detectivul din el nu se va da bătut. Pînă nu-i va pune lui Fields sub ochi mărturisirea scrisă a adevăratului criminal şi nu i-l va aduce şi pe criminal să-l vadă cu propriii lui ochi, era cu neputinţă să-i schimbe vederile. Da, asta ar fi o treabă, dar pare într-adevăr ceva imposibil. Aşa să fie oare? Trebuie să facă un efort, altfel nu poate să-l salveze pe Sim de la pieire.

In drum spre maşină, se gîndi iar la Eunice. I-ar fi plăcut mult să o vadă. Era tare curios să ştie cum ar reacţiona, dacă s-ar duce la ea acasă. Cearta lor i se părea acum un fleac, o copilărie. Amîndoi erau oameni în toată puterea cuvîntului, încercaţi greu de viaţă. Neîndoios, ar fi fost cazul ca şi unul şi celălalt să se poarte ca nişte oameni serioşi, şi nu ca nişte tineri geloşi.

Porni cu maşina pe străzi, dar nu se opri acasă la Eunice. Ţinta lui era „Hotel Oceanic". Era mai mult detectiv — vînător de oameni — decît amant.

34

DRUMUL era foarte frumos, numai că Brummel nu avea ochi pentru verdele proaspăt al tufelor din stînga, nici pentru marea liniştită ce clipocea în dreapta. Gonea pe şoseaua principală prin răcoarea serii, preocupat de bietul „Lover-Boy", alias Wallace Leigh, proprietarul maşinii sport. Din scrisorile lui Leigh şi din datele aflate

de la maică-sa, Brummel își și făcuse o imagine despre omul respectiv...

Stațiunea se afla la vreo două ceasuri de drum cu mașina. Era renumită pentru plaja ei, socotită cea mai frumoasă din țară. În plus, depărtarea de oraș o ferea de puhoiul mulțimii, în ciuda faptului că în ultimul timp tot mai multă lume își făcea drum încoace. Dar pînă la urmă rămînea totuși o stațiune selectă. Trei hoteluri de mare lux, cu bucătărie europeană și chelneri italieni și englezi, stăteau la dispoziția vizitatorilor. Separeurile, sălile de mese, barurile albastre, cele mexicane și cele în stil hollywoodian, saloanele somptuoase cu denumiri ca ale străzilor din New-York, berăriile amenajate în grădini și înveselite cu umbrele multicolore de plajă — totul gemea de lume bună — bogați crescători de vite, industriași, fabricanți de textile și tineret care imita pe milionarii americani din Florida și Hawai, adoptînd modul de viață din filmele și revistele la modă.

„Hotel Oceanic", unde se opri Brummel, era cel mai nou și poate cel mai scump dintre toate trei. Inspectorul străbătu holul, trecu prin fața standului de reviste și se îndreptă spre biroul de primire.

— Il caut pe domnul Leigh.

Funcționara se uită într-un registru.

— Dă o mică petrecere într-un separeu. Pe cine să anunț ?

Detectivul stătu cîteva clipe pe gînduri.

— Nu-l deranjați, zise el. Am să-l caut mai tîrziu.

Era decis să-l cheme la telefon la cîtva timp după începerea petrecerii. Şi reflectă cu dispreţ că Leigh, aşijderea majorităţii celor de felul lui, avea probabil obiceiul să bea mult.

Trecu încet prin holul somptuos, privind cu atenţie la pereţii împodobiţi cu fresce bogate înfăţişînd scene din trecutul Australiei: bărbaţi în uniforme militare din 1820 ajutau doamnelor să urce în trăsuri; vagoane de marfă încărcate cu baloturi de lînă; turme de oi păscînd printre arbori de cauciuc.

Găsi o măsuţă liberă aproape de bar, unde avea sub ochi aproape toată lumea din hol. Ceru o bere şi în timp ce sorbea tacticos din pahar, încerca să-şi închipuie ce viaţă duc oamenii din jurul lui. Recunoscu pe cîţiva după fotografiile văzute prin ziare; rareori uita fizionomia cuiva. Nu departe de el şedea un binecunoscut industriaş, directorul unei mari companii, care vorbea tare şi plin de importanţă cu un grup de bărbaţi — anturajul său personal, secretari şi administratori după cum presupuse Brummel. Doi dintre aceştia îl amuzau pe inspector. Unul era cu siguranţă omul care ţinea morţiş să arate că preţuieşte glumele patronului, judecînd după felul slugarnic cum asculta; despre celălalt, care se agita în jurul lui, aprinzîndu-i ţigările şi discutînd cu chelnerul, puteai spune că e mînuitorul cutiei de chibrituri şi al ceştilor cu ceai — într-un cuvînt, un factotum. Şi pe semne că era şi ţinta glumelor patronului.

Brummel îşi îndreptă apoi atenţia asupra unui bărbat bine îmbrăcat, de vîrstă mijlocie, care şedea la o masă cu o femeie tînără şi atrăgă-

toare, împreună cu încă cineva — un bărbat greu de descris și parcă profund plictisit de tot ce-l înconjura, căci din cînd în cînd abia își înăbușea cîte un căscat. Detectivul presupuse numaidecît că femeia nu era soția domnului de vîrstă mijlocie, ci probabil amanta lui, și că îl căra pe tînăr după el, ca să nu trezească bănuielile soției. Asemenea bărbați tineri, care slujeau drept paravan bărbaților însurați, erau porecliți în America „elefanți". Brummel zîmbi de unul singur — îi plăcea comparația.

Privirea-i scrutătoare se muta de colo-colo, urechea-i ageră asculta tot ce se discuta prin preajmă. In spatele lui, cîteva perechi mai în vîrstă vorbeau despre copiii lor, care se pregăteau pentru vreo reuniune festivă cu dans sau pentru ceva asemănător.

Brummel începu să se plictisească. Pe la orele zece se ridică și se duse iarăși la biroul de primire.

— Unde dă petrecerea domnul Leigh ?

— Nu vreți să-l chem la telefon ?

— Nu, mulțumesc. Mă duc eu sus.

Era o încăpere la etajul al treilea. Brummel luă liftul și intră în vorbă cu liftierul, un tînăr cu o expresie inteligentă, obișnuit să facă tot felul de aranjamente pentru oaspeții hotelului — treburi care cereau multă discreție. In general primea bacșișuri grase.

— Il cunoști pe domnul Leigh ?

Liftierul îi făcu cu ochiul.

— Chiar așa ! rîse Brummel.

— E unul dintre cei mai de seamă oaspeți ai hotelului.

— Cum asta ? îl iscodi inspectorul.
— Aici m-aţi prins, domnule.
— N-a fost în doliu în ultimul timp ?
— De ce să fie în doliu, doar are de toate.
— Are şi bani ?
— Nu duce lipsă de parale. Aud că babacu-său are cîteva hoteluri.
— L-ai auzit chiar pe el spunînd asta ?
— Nu mai ştiu.

Tînărul ieşi din lift şi îl îndreptă pe Brummel spre separeul unde avea loc petrecerea dată de Leigh.

Brummel deschise uşa încet şi se uită înăuntru. In jurul unei mese, patru bărbaţi tineri şi patru femei tinere mîncau şi beau. Il recunoscu numaidecît pe Wallace Leigh, după descrierile care i se făcuseră. Purta un sacou crem, cu un papion negru la gît. Leigh ridică nedumerit privirea spre omul din uşă.

— Scuzaţi, spuse Brummel, şi închise uşa.

Se întoarse agale spre lift, ca şi cum ar fi stabilit cu Leigh să-l aştepte. Petrecerea continua, iar el stătea de vorbă cu liftierul ori de cîte ori acesta se oprea la etajul unde se afla Brummel. Aşteptă aşa vreo jumătate de ceas pînă să iasă chefliii din separeu. Toţi erau ameţiţi de băutură şi veseli nevoie mare. Leigh ţinea una dintre femei pe după umeri, şoptindu-i ceva despre o plimbare cu maşina pînă la o plajă retrasă, la cîteva mile mai sus de hotel. Cînd se opriră în faţa liftului, Brummel îi atinse uşor braţul.

— Aş putea să vă vorbesc o clipă ?

Leigh se întoarse agresiv.

— Aţi găsit şi timpul potrivit !

— E o chestiune într-adevăr importantă.
— Cît de importantă ?
— Nu suferă amînare, rosti Brümmel ferm.
Ușa liftului se deschise.
— Voi mai bine coborîți, le spuse Leigh prietenilor săi. Vin și eu imediat, vă găsesc jos.
Liftul coborî și Leigh rămase singur cu Brummel. Detectivul îl măsură din creștet pînă în tălpi cu o voită indolență. Leigh era un bărbat frumos, voinic și bine proporționat.
— Ce rost au toate astea ? izbucni Leigh, întorcîndu-se spre el.
— Voiam doar să mă conving, zise Brummel. Mda... Chiar dumneata ești. Ce mai faci „Lover-Boy" ?
Leigh păli.
— Cine ești dumneata ? întrebă el, străduindu-se să-și ascundă tremurul din glas și să pară amenințător.
— Sînt inspectorul Brummel, de la brigada „crime", și îi arătă legitimația. Cred că ar fi mai bine să mergem în camera dumitale.
Leigh îl privi buimac. Apoi se uită în jur, ca și cînd ar fi vrut să găsească o scăpare. Nădejde zadarnică...
— Camera mea e cu un etaj mai sus, îngăimă el.
— Așteptăm liftul ?
— Te deranjează dacă urcăm pe scări ?
— Cîtuși de puțin.
Urcară treptele fără o vorbă. Cînd intrară în cameră, Leigh se lăsă să cadă într-un fotoliu, desfigurat la față, și își aținti privirile undeva pe perete, întocmai ca un actor, în momentul

cînd, conform acțiunii din piesă, i se anunță o nenorocire. Era tare frumos în desperarea lui. „Nu-i de mirare că femeile roiesc în jurul ăstuia", gîndi Brummel. Capul acela frumos, cu părul ondulat, cu obrazul măsliniu, fără o cută, și cu gropiță în bărbie, era sortit să odihnească la pieptul sau în poala unei femei.

Brummel stătea lîngă ușă și îl cerceta atent cu privirea.

— Te caut cam de multișor, Leigh.

— Cumva te așteptam, bolborosi tînărul cu o voce frîntă, aproape fără să-și dea seama ce spune.

— De ce mă așteptai, Wallace? făcu Brummel cu o familiaritate insolentă.

Tînărul ar fi vrut să-și muște limba.

— Nu pentru ce crezi dumneata, domnule inspector, încercă el să-și îndrepte greșeala.

— Ce cred eu, Wallace?

Leigh își pironi ochii în podea.

— Dumneata vrei să-mi vorbești despre Beth, bîigui el.

Brummel nu se grăbea cîtuși de puțin cu întrebările. Acum se plimba roată prin cameră și găsi timp să arunce o privire și în camera de baie, toată în faianță.

— Asta trebuie să te coste bani, nu glumă, Wallace.

Leigh tăcu.

— Ceasul ăsta e un dar foarte scump, zise Brummel, ridicînd un ceas de mînă de aur, aruncat pe măsuța de toaletă. Ce-i drept, cam mulți bani pentru un interval de timp atît de scurt. Lumea spune că niciodată nu ți-a mers

mai din plin. Cum de-ai reuşit, norocosule? rîse inspectorul, punînd ceasul înapoi pe măsuţă.

Leigh nu mai putu răbda.

— Ce vrei de la mine? izbucni el. De ce nu spui o dată? Prietenii mei mă aşteaptă.

Brummel îl privi grav.

— Eşti vîrît într-o încurcătură, Wallace.

Tînărul, nestăpînit, nu ştia să-şi ţină gura.

— Ce încurcătură? N-aţi prins ucigaşul?

— Dumneata crezi chiar tot ce se scrie în ziare, Wallace, nu-i aşa că nu?

— Dar omul e arestat şi va fi judecat.

Ochii lui Brummel îl sfredeliră neîndurător.

— N-a ucis-o el pe Beth. Eu presupun că dumneata ai ucis-o, Leigh.

Tînărul se făcu alb ca varul, de parcă se scursese tot sîngele din el.

— N-am ucis-o eu, domnule inspector, hohoti Leigh.

— Ai fost la ea în casă în noaptea crimei.

— Nu, n-am fost, icni el, ghemuindu-se în fotoliu.

— Ai fost la ea, ai ucis-o şi ai jefuit-o, Leigh, continuă Brummel, implacabil. Iar acum trăieşti de pe urma jafului.

— Nu, nu-i adevărat, domnule inspector.

— Batista dumitale a fost găsită în faţa uşii de la dormitor, îl încolţi detectivul, încercîndu-şi şansa cu aceeaşi batistă cu care îl înfundaseră şi pe Sim.

Leigh se holbă năuc la el.

— Putem dovedi că batista îţi aparţine.

Celălalt îşi ascunse deodată faţa în mîini şi începu să plîngă cu hohote.

— Era moartă... Draga mea Beth... Am iubit-o.
Brummel îl măsură disprețuitor.

— Vino-ți în fire, Leigh...

Tînărul își șterse ochii cu o batistă albă, dar cînd să o pună înapoi, în buzunar, se uită curios la ea.

— Vrei să spui adevărul ?

— Da, da, îngăimă Leigh, cu capul în piept.

— Recunoști că ai fost în casă în noaptea crimei...

— Era moartă cînd am intrat eu în dormitor.

— De unde știi că era moartă ?

Leigh ridică ochii absent.

— Din privirea ei.

— Cam la ce oră se petrecea asta ?

— Intre zece jumătate și unsprezece fără un sfert.

— Cum ai intrat în casă ?

Leigh nu ar fi vrut să răspundă. Din nou lăsă ochii în pămînt.

— Știi, domnule inspector, întrebarea dumitale se referă la o chestiune foarte personală.

Brummel zîmbi ironic.

— Doamna e moartă acum, observă el. Atunci cînd ai ucis-o, nu te-ai mai gîndit la chestiunile personale.

Fața frumoasă și măslinie a lui Leigh își pierdu orice expresie din cauza fricii. Niște pungi mici i se adunaseră sub ochi.

— Cînd vii jos, Wally ? întrebă o voce de femeie.

— In cîteva minute, răspunse Leigh bucuros, ca și cum s-ar fi văzut scăpat de interogatoriu.

19—1004

Aşteaptă-mă ! strigă el, ridicîndu-se din fotoliu şi îndreptîndu-se spre uşă.

— Incotro ? îi tăie calea Brummel.

Leigh încremeni locului, cătînd buimac la inspector, ca trezit dintr-un vis plăcut.

— Credeam că...

— Credeai că am isprăvit ?

— Da.

— Te înşeli, Wallace. Nici n-am început încă. Mai bine spune-le că te întîlneşti cu ei mai tîrziu. Sau că o să le telefonezi. Ori, poate, am să le telefonez eu de la prefectura de poliţie.

Leigh se aşeză din nou în fotoliu, cu o spaimă adîncă zugrăvită pe faţă.

— Să ne întoarcem acolo unde am rămas, propuse Brummel. Ia spune, cum ai ajuns în casa doamnei Tyson în noaptea crimei ?

— Aveam întîlnire cu ea... Şi ea n-a venit... Eram cam neliniştit... M-am dus la ea acasă să văd de ce n-a venit la întîlnire. Am bătut la uşă. Nimeni. Atunci am băgat de seamă că uşa era întredeschisă. Am intrat şi am aprins lumina în hol. Am strigat — nici un răspuns. Am trecut în dormitor. Un tablou oribil. Zăcea întinsă pe canapea. Era moartă...

— Te-ai dus pînă la canapea ?

— Da. Era bătută peste faţă, cu buzele pline de sînge închegat.

— I-ai luat pulsul ?

— Nu.

— Atunci nu ştii sigur dacă era moartă sau nu...

Leigh părea gata să izbucnească din nou în plîns.

— De ce n-ai chemat un medic? Poate că mai era încă în viață și un medic ar fi fost în măsură să o salveze.

— Eram convins că e moartă...

— Minți! strigă Brummel. Adevărul e că doamna Tyson nu te-a primit niciodată în casă și dumneata intraseși la bănuieli, cum că o vizitează acasă un alt bărbat. Ai aflat cine este acest bărbat și ai căutat-o, vrînd să ai o explicație cu ea. Ea a fost surprinsă cînd te-a văzut. Dumneata ai împins-o din ușă, ai intrat și te-ai certat cu ea în dormitor. Iată motivul pentru care n-ai chemat medicul. In afară de criminal, oricine altul l-ar fi chemat...

— Nu, nu-i așa, se împotrivi Leigh. N-am chemat medicul fiind convins că era prea tîrziu... Mi-a fost teamă să chem pe cineva...

— De ce ți-a fost teamă?

— Puteam fi suspectat.

Brummel zîmbi.

— Te-ai purtat întocmai așa cum s-ar fi purtat criminalul. N-ai chemat medicul... N-ai chemat poliția... Ai încercat să ascunzi legătura dumitale cu doamna Tyson... Mi-ai îndrugat acum numai minciuni. Nu pot să trag decît o singură concluzie.

Și inspectorul se apropie de telefonul aflat pe măsuța de lîngă pat.

— Leigh, îl anunță el, punînd mîna pe receptor, chem încoace oamenii noștri ca să te ridice.

Tînărul începu să tremure.

— Nu, nu, domnule inspector, te rog nu-i chema!

— Iți mai dau o singură șansă, zise Brummel, ținînd mîna mai departe pe receptor. Dar bagă de seamă, m-am săturat de minciuni.

— Am să spun adevărul, jur... Beth nu m-a primit niciodată în casă, recunosc. Dar aveam întîlnire. N-a venit, așa cum am spus. Ca să fiu sincer, devenisem bănuitor. Eram gelos... M-am hotărît să mă duc cu mașina la ea acasă și să lămuresc lucrurile. Cînd am ajuns, n-am avut curajul să intru imediat... Am stat un timp în umbra unui copac. Eram acolo de vreo cinci minute cînd am văzut apropiindu-se un tip înalt, care a deschis portița și s-a îndreptat pe alee spre casă. Avea cheile de la ușă și a intrat. Era el, cu siguranță. Atunci am înțeles de ce mă ținea departe de casă... Am așteptat afară, nu știu cît anume... Nu puteam să dau buzna înăuntru... Mă înțelegi... Intr-un tîrziu, tipul a ieșit. Părea grăbit. Am mai stat afară un timp și pe urmă am intrat în casă... Asta-i tot.

— Tot ?

— Da, tot, domnule inspector.

Brummel luă mîna de pe receptor și se apropie de Leigh, care se ridică să-l înfrunte.

— Cine era bărbatul, Leigh ?

— Nu știu, domnule inspector, bîigui el.

Deși nu-l credea, detectivul se prefăcu mulțumit.

— N-ai încercat să afli cine este ?

— Nu, răspunse Leigh. Am încercat să uit...

Brummel dădu din cap a înțelegere.

— Mi-ar fi fost de mare ajutor dacă știai cine este. Vezi, cîtă vreme nu dau ochi și cu celălalt,

nu pot spune că povestea dumitale e pe deplin satisfăcătoare.

— Am să încerc să aflu, se oferi el, zelos.

— Asta-i foarte bine, spuse Brummel. Să zicem că mă întorc să te văd peste cîteva zile.

— Voi face tot ce pot.

Brummel scoase carnetul de însemnări și își notă ceva.

— Să nu uit, Leigh, care ți-e numele întreg ?

Tînărul începuse să-și vină în fire, dar acum se nelinişti iar.

— Numele meu întreg ? repetă el nervos. Wallace George Leigh.

— Unde lucrezi ?

— Acum nu lucrez nicăieri. Am fost funcționar pînă acum cîteva luni.

— Unde ?

Leigh numi o societate de asigurări și Brummel își notă în carnet.

— Trebuie că ai cîștigat bani frumoși.

— Da, am cîștigat.

— In ultimul timp n-ai intrat cumva în posesia unei sume mai mari ?

Leigh arăta atît de stingherit, încît Brummel înțelese că se află pe calea cea bună.

— Hai, spune, Wallace, ai dat de bani, nu-i așa ?

— Nu, domnule inspector.

— Dumneata ai dispus întotdeauna de sume considerabile, observă Brummel în treacăt.

— Am cîștigat întotdeauna bine.

Brummel închise carnetul și-l puse înapoi în buzunar.

— Beth Tyson obişnuia uneori să-ţi împrumute bani, nu-i aşa, Wallace?
— Nu-mi aduc aminte.
— Inseamnă că ţi-a împrumutat.
— Ce vrei să insinuezi, domnule inspector?
— Am motive să presupun că ea ţi-a împrumutat bani ca să-ţi cumperi maşina...
Leigh se crispă la faţă. Era cu ochii în patru, încercînd să anticipeze întrebările detectivului.
— Acum mi-ai amintit, domnule inspector. Mi-a împrumutat ceva bani atunci cînd mi-am luat maşina. De altfel, i-am şi restituit suma respectivă.
— De la moartea ei ai mai împrumutat bani de la vreo altă persoană?
— Nu, de la nimeni.
— Nici n-ai primit vreun dar în bani?
— Nu.
— Asta înseamnă că ai cîştigat foarte bine de pe urma asigurărilor.
— Da, e adevărat.
Brummel tăcu o clipă.
— Bine, mulţumesc, Wallace. Mai ai încă timp să faci o plimbare cu doamna aceea tînără. E o noapte splendidă... Mă întorc să te văd peste cîteva zile, spuse inspectorul în timp ce ieşea pe uşă.

5

BRUMMEL nu se duse prea departe. Se duse jos, la garajul din spatele hotelului, unde îşi ţinea Leigh maşina. Era aproape miezul nopţii

— o noapte caldă, cu lună, și încă se mai distingeau conturur.ile.

Deschise ușa garajului cu un șperaclu. Nu pleca nicăieri fără aceste jucărioare ale lui.

Îndreptă lumina lanternei asupra mașinii argintii de curse și merse roată în jurul ei, observîndu-i particularitățile și căutînd să și le întipărească în minte. Pe urmă deschise portiera și se așeză pe locul de la volan. Rămase așa, în întuneric, așteptînd cu răbdare.

Tocmai începuse să moțăie, cînd ușa garajului se deschise și se aprinse lumina. Întoarse somnoros capul și îl văzu pe Leigh, ținînd în mînă o servietă cu lucruri adunate în pripă. Chipeșul tînăr încremeni locului și aruncă servieta la pămînt.

— Dumneata, aici ! exclamă el.

— După cum vezi, n-am plecat, chicoti Brummel cu o veselie de neînțeles.

— M-am hotărît să mă duc acasă, șopti Leigh răgușit. Mă simt prost.

— Lasă, ai să te simți mai bine, Wallace, îl îmbărbătă Brummel și se gîndi în treacăt că era firesc pentru Leigh să spună că se simte prost ; un bărbat ar fi spus că e zdrobit.

Tînărul începu să se tragă îndărăt, spre ușă.

— Încotro ? zise Brummel, sărind din mașină.

Leigh rămase locului ca lovit de apoplexie.

— Doar n-o să-ți spun dumitale tot ce fac.

— Aici greșești, Wallace, i-o reteză Brummel îndreptîndu-se spre el.

Celălalt se repezi deodată într-o parte, ridică un cric rezemat de perete și îl azvîrli cu putere asupra detectivului. Acesta se aruncă fulgerător

la pămînt şi cricul se izbi cu zgomot de capota maşinii. Văzînd asta, Leigh se întoarse şi o zbughi din garaj. Brummel ţîşni după el şi îl ajunse repede din urmă. Tînărul făcu o sforţare desperată să scape, dar Brummel se aruncă înainte cît era de lung, apucîndu-l de picioare şi trîntindu-l la pămînt, aşa cum se obişnuieşte la meciurile de rugby. Urmă doar o cădere surdă, fără luptă şi fără zgomot.

— Proastă treabă, Wallace, ai vrut să mă omori.

Tînărul cu sacoul murdar, se ridică în picioare clătinîndu-se.

— Haidem înapoi în garaj, spuse Brummel.

Il apucă de mînecă şi îl trase spre garajul luminat, îi făcu vînt înăuntru şi încuie uşa în urma sa. Se arăta destul de indiferent faţă de Leigh, deşi acesta încercase să-l omoare.

— Urcă în maşină, spuse răstit detectivul, apoi se urcă şi el, îndesîndu-l zdravăn în portieră.

— Puteai să faci cunoştinţă cu un glonţ, Wallace, începu Brummel pe tonul familiar de mai înainte. Dacă erai niţel mai iute de picior, n-aveam încotro, trebuia să te împuşc din spate.

Leigh era moale ca o cîrpă. Atacul împotriva detectivului îi sleise puterile. Acum putea să fie trimis la închisoare pe ani de zile. Ochii lui speriaţi se plecară în pămînt; simţea nevoia să plîngă, să-şi odihnească îndelung capul în poala unei femei. Asta mai mult ca orice. Şi în loc de asta, îl avea pe Brummel alături...

— Deocamdată, nu discutăm că ai încercat să mă omori, spuse Brummel. Incepem cu isprăvile

mai vechi. Merg pînă acolo încît presupun că l-ai șantajat pe bărbatul pe care l-ai văzut ieșind din casa doamnei Tyson... Te-ai dus s-o vezi ca să ai o explicație cu ea. Nu pentru că erai gelos... Știai totul despre ea și celălalt bărbat... In ziua cînd nu a venit la întîlnire, ai crezut că ești dat la o parte și ți-ai văzut tăiată sursa de venituri. Iată de ce te-ai dus să te explici cu ea... Ajuns acolo, l-ai văzut pe celălalt ieșind din casă... Ai intrat imediat și explicația pe care o doreai a avut loc. Probabil că ea ți-a spus cuvinte grele. Atunci ți-ai pierdut capul și ai omorît-o. In felul ăsta îți luai însă adio de la bani. Ți-ai dat seama că ai făcut o mare greșeală. Nu-i așa ? Dar ți-a venit pe loc o altă idee. Cînd cadavrul a fost descoperit și ziarele au început să vorbească despre crimă, te-ai înființat la celălalt și l-ai șantajat. I-ai spus că te duci la poliție și l-ai amenințat pînă a cedat. Așa stau lucrurile, e adevărat ?

— N-am omorît-o eu !

— Dar ai primit o sumă considerabilă de la celălalt, e adevărat ? Cine este ăla, Leigh ? Dacă nu spui, te duc drept la poliție și te acuz de asasinarea doamnei Tyson precum și de tentativă de omor asupra mea. Am toate dovezile necesare pentru ambele acuzații.

— Spun tot ! îngăimă Leigh cu implorare în glas, punînd mîna pe brațul lui Brummel.

— Atunci dă-i drumul, se răsti Brummel, azvîrlindu-i mîna la o parte.

— L-am recunoscut pe tip. E Thomas Hobson...

— Știu, îl întrerupse Brummel nerăbdător.

— Ştiai asta de la început ? bîigui Leigh speriat şi parcă jignit.

— Mai bine spune adevărul...

— Da, m-am dus la Hobson a doua zi după ce am citit despre crimă... I-am spus că am intrat în casă după el şi că am găsit o femeie zăcînd în pat, bătută de moarte.

Am strigat : „Ai ucis-o, domnule Hobson !" „Pe tine trebuia să te omor, şantajistule !" a izbucnit el. Dar n-a putut să se atingă de mine acolo, la el în birou. Nici măcar nu m-a întrebat cum am ajuns în casa ei. Nu ştia cum să scape mai repede de mine. Ţinea ca legătura lui cu Beth să nu fie cunoscută de nimeni, nu-şi putea permite ca cineva să afle cel mai mic amănunt. Tyson, asociatul său, l-ar fi ruinat. I-am spus : „Dacă vrei să-mi ţin gura, domnule Hobson, atunci trebuie să plăteşti". M-a insultat în tot felul, dar a plătit foarte prompt.

— Şi de atunci ţi-a dat mereu bani ?

— Da.

— Şi acum voiai o altă sumă mai mare, ca s-o poţi şterge ? De asta ai încercat neghiobia de adineauri ? Ai vrut să te duci la el chiar în noaptea asta ?

Leigh încuviinţă din cap.

— Hobson ştie că ai fost amantul ei ?

— Sînt convins că nu ştie.

— Dar dumneata ştiai că el este amantul ei ?

— Nu, nu ştiam.

— Atunci cum ai aflat că amantul e Hobson ?

— L-am recunoscut. Îi văzusem fotografia. E un tip foarte cunoscut.

— Minți, Leigh.

— Nu, nu mint, domnule inspector, rosti Leigh cu convingere. Jur că pînă în noaptea aceea n-am știut că Hobson e amantul ei.

— Nu știai că primește bani de la el?

Tînărul tăcu vreo cîteva clipe.

— M-am gîndit că o fi primind bani de la cineva, făcu el cu scîrbă, dar știam în același timp că e cointeresată în niște afaceri.

— N-a fost gelozie la mijloc, ți-am mai spus eu asta. Gîndul la un cîștig murdar ți-a dominat sentimentele. Erai speriat că-ți pierzi singura sursă de venituri. Fiindcă numai asta te-a interesat întotdeauna...

— Am iubit-o pe Beth, șopti Leigh tulburat.

Brummel îl măsură ironic și se întrebă dacă există cumva o limită în slăbiciunea omului de a se amăgi singur. Leigh, bunăoară, credea că a iubit-o sincer pe nefericita femeie.

— Acum te iau cu mine, Leigh, hotărî brusc inspectorul. Lasă-ți servieta aici, în mașină. Are s-o ia mama dumitale mai tîrziu.

— Nu mă duce la închisoare! strigă tînărul. Ți-am spus adevărul... Jur pe Dumnezeu... Dă-mi o ultimă posibilitate... Mama o să moară de inimă cînd o să afle...

Vorbele i se rostogoleau sacadat de pe buze, arzătoare.

— N-am vrut să te omor, domnule inspector... Nu eram conștient cînd am aruncat cricul...

— Te-am crezut o dată, ripostă Brummel.

— Dă-mi o ultimă posibilitate, domnule inspector...

— N-am dreptul s-o fac, și Brummel tăcu, furat parcă de gînduri. În fine, înainte să-mi schimb părerea, trebuie să-mi dai două declarații.

Zicînd acestea, scoase carnetul și rupse cîteva foi albe, pe care i le dădu lui Leigh. Apoi îi întinse stiloul cu mare atenție, de parcă ar fi fost un tăciune aprins.

— Acum scrie, îi porunci Brummel, și îi ceru să înfățișeze lucrurile de la începutul legăturii lui cu doamna Tyson.

Leigh așternu pe hîrtie o declarație lungă, arătînd cele petrecute în noaptea crimei, precum și șantajul asupra lui Hobson ; cînd isprăvi, Brummel îl puse să semneze și să adauge data, iar după aceea îi ceru o altă declarație, referitoare la tentativa de a-l ucide în exercițiul funcțiunii.

Vîrî cu grijă cele două declarații în buzunar, apoi îi spuse :

— Îți dau o ultimă posibilitate, Wallace. Bagă de seamă, nu părăsești hotelul fără încuviințarea mea. Dacă încerci să fugi, te aduc înapoi și pușcăria te mănîncă. Știi ce te așteaptă : pe puțin cincisprezece ani.

Perfect calm, descuie ușa garajului și-l conduse pe Leigh înapoi în hotel. Chipeșul tînăr pășea cu ochii în pămînt. Ar fi trebuit să se simtă fericit că e liber, dar inima îi tremura, fiindcă nu avea încredere în copoiul ăsta...

— Domnule inspector, începu el, atunci cînd detectivul era gata să plece. Domnule inspector, ce ai de gînd să faci cu declarațiile mele ?

Brummel zîmbi.

— Ai să vezi tu, Wallace. Între timp să faci ce ți-am spus. Altfel, știi ce te așteaptă...

După care se îndreptă liniştit spre maşina lui, care aştepta afară, şi tot drumul goni înapoi spre oraş cu şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră.

36

A DOUA ZI de dimineaţă, la nouă şi jumătate, Brummel se duse la birourile agenţiei de schimb „Hobson şi Tyson", care ocupau două etaje, într-o clădire nouă.

Domnul Hobson nu venise încă, dar era aşteptat dintr-o clipă în alta, îi comunică secretara. Inspectorul se aşeză pe un scaun şi aşteptă. Recapitulă în minte toate informaţiile culese despre agenţia „Hobson şi Tyson". Era una dintre cele mai importante firme de schimb din oraş, în strînsă legătură cu presa şi cu industria metalurgică. Deşi Tyson avea probabil participaţia cea mai mare, Thomas Hobson era în mod categoric asociatul principal şi factorul căruia i se datora din plin dezvoltarea rapidă a firmei din ultimii ani. Ca şi prietenul său, sir Frederick Jamieson, Hobson începuse modest şi îşi consolidase poziţiile o dată cu avîntul presei şi al industriei metalurgice. Avînd interese în toate partidele politice şi făcînd investiţii în fiecare nouă întreprindere riscantă, Thomas Hobson dobîndise treptat tot mai multă influenţă şi putere. Împletind viclenia unui negustor cu hărnicia unui crescător de vite, adunase ceea ce se numeşte îndeobşte o considerabilă avere personală. În plus, făcea parte dintr-o serie de consilii şi comisii guvernamentale, avînd perspectiva de a dobîndi mai curînd sau mai tîr-

ziu un titlu de noblețe. Soția lui, fermecătoarea Alice Hobson, președinta diferitelor comitete de ajutor, era veșnic pomenită în cronicele mondene, iar fotografia ei apărea foarte des în paginile ziarelor.

După vreo douăzeci de minute de așteptare, secretara apăru din nou. Domnul, adică Brummel, să binevoiască să spună exact în ce problemă dorește să-l vadă pe domnul Hobson; domnul Hobson era foarte ocupat.

— O chestiune personală și confidențială, explică detectivul. Nu pot să vă spun nici dumneavoastră despre ce este vorba.

În același timp refuză să-și spună numele.

— V-aș ruga să-i atrageți atenția că e ceva foarte urgent, adăugă inspectorul.

Secretara, plecînd, îi aruncă o privire piezișă și iscoditoare. Domnul acesta i se părea cu adevărat misterios. Era bine îmbrăcat și parcă totuși nu era. Nu se prea dumirea nici ea singură. Nu era îmbrăcat ca toți oamenii de afaceri pe care îi cunoștea, ba mai degrabă avea ceva vulgar în înfățișare.

Se înapoie numaidecît.

— Poftiți, spuse ea, și îl conduse într-o încăpere spațioasă, mobilată cu o risipitoare eleganță. Pe pereți atîrnau tablourile unor maeștri binecunoscuți în oraș. În celălalt capăt al încăperii, Thomas Hobson scria la un birou impunător, cu cîteva telefoane pe o margine și un dictafon pe cealaltă. De departe putea trece drept un bărbat tînăr, mulțumită trăsăturilor sale ferme, tenului bronzat și părului negru. Gîtul gros, umerii largi, pieptul masiv, ca tăiat în piatră, mărturiseau din

plin o constituție atletică. O energie neistovită se citea în ochii lui cenușii. Purta mustață tunsă milităreşte şi avea încheieturile mîinilor mari şi puternice.

Nu-şi ridică ochii din hîrtii nici atunci cînd Brummel ajunse lîngă birou.

Intr-un tîrziu, binevoi să-l privească şi îl întrebă cine este. Inspectorul se uită spre secretară şi nu scoase o vorbă pînă ce nu o văzu ieşind pe uşă. După aceea îi arătă legitimația sa de polițist.

„Inspectorul detectiv Stewart Brummel", citi Hobson, şi o strîmbătură îi schimonosi pentru o clipă obrazul, trădînd o bruscă nervozitate.

Brummel îi aruncă o privire rapidă — o privire plină de siguranță, căreia nu-i scapă nimic.

— Lucrez în cadrul brigăzii „crime", domnule Hobson, preciză Brummel.

Hobson îl examină cu privirea, înainte să deschidă gura. O clipă se gîndi că ar trebui să-l cheme la telefon pe chestorul poliției, să-l întrebe de ce n-a fost anunțat de vizita inspectorului. Dar o rapidă reflecție îl făcu să renunțe. El ştia să trateze cu oamenii, chiar şi cu acest detectiv, oricît părea de inteligent.

— Ei bine, domnule Brummel! începu Hobson, cu tonul omului obişnuit să intre imediat în subiect.

— Nu e o chestiune prea uşoară pentru mine, domnule Hobson, şi Brummel avu aerul că îi cere scuze. „Trebuie să procedez cu grijă", hotărî el în gînd. Am primit anumite informații... care vă privesc pe dumneavoastră... N-am vorbit nimă-

nui din poliție despre asta... M-am gîndit că e mai bine să discut întîi cu dumneavoastră.

— Apreciez faptul foarte mult, spuse domnul Hobson.

— Se insinuează că dumneavoastră ați fi bărbatul care a fost văzut părăsind casa doamnei Tyson, între zece și cincisprezece și zece treizeci, în noaptea crimei... Probabil ați citit în ziare că doamna Tyson a decedat curînd după miezul nopții, în urma unor puternice lovituri de pumn primite în cap... Examenul medico-legal stabilește că aceste lovituri au fost primite cu puțin timp înainte de miezul nopții.

Pe fața domnului Hobson nu se citi nici cea mai mică neliniște. Era pe deplin stăpîn pe sine și se uita țintă la Brummel.

— Eu nu neg că am părăsit casa în jurul orei menționate de dumneata. Am ieșit pe ușa din față. Putea să mă vadă multă lume... Doamna Tyson m-a condus pînă la ușă.

— Sînt obligat să vă mai pun cîteva întrebări.

— Te rog.

— Mi-e cam neplăcut, domnule Hobson — și Brummel se prefăcu stingherit — dar trebuie să mă amestec în chestiunile dumneavoastră particulare. Erați în relații intime cu doamna Tyson ?

— Da.

— I-ați scris scrisori sub semnătura „Daddy" ?

Domnul Hobson păru să se întunece la față.

— E neapărat necesar să răspund, domnule inspector ?

— Ei bine, poate că nu. Trec peste asta, domnule Hobson.

Omul de afaceri deveni mai prevăzător.

— Nu doresc nici o favoare, domnule Brummel, spuse el calm.

— Vă asigur că într-adevăr nu are importanță dacă ați scris sau nu acele scrisori, zise Brummel tot atît de calm.

Hobson chibzuia în gînd ce anume lucruri cunoaște detectivul, dar totuși nu dorea să-l pună la încercare.

— Am fost prieteni foarte buni, murmură el cu un aer trist. Moartea ei a fost o lovitură grea pentru mine.

— Indiscutabil, încuviință Brummel grav și, vrînd să arate o anume decență, tăcu o clipă înainte să reia interogatoriul. Cînd a început legătura dumneavoastră cu doamna Tyson ? Înainte sau după divorț ?

— După... Firește, o cunoșteam de mult. Am cunoscut-o înainte de a se mărita. Dar între noi n-a existat nimic pînă după divorț. Am întîlnit-o într-o zi în oraș. Cu totul întîmplător. Știi, aveam o sinceră compasiune față de dînsa. Întotdeauna am socotit că John a procedat prea pripit cu ea.

— Dumneavoastră ați ajutat-o să cumpere casa din Darlington-Avenue... Îi dădeați bani...

— Da, într-un fel i-am dat. Mai corect ar fi să spunem că i-am împrumutat bani.

— Știați că are legături de afaceri cu doamna Summers ?

— Desigur.

— O cunoașteți pe doamna Summers ?

— Oh, da.

— Cît timp ați stat la doamna Tyson în seara aceea ?

Hobson părea că se gîndește.

— Cred că am ajuns la ea în jurul orei opt... Da, cu siguranță, în jurul orei opt... Aveam unele chestiuni de afaceri de discutat împreună. Știi, eram consilierul ei de afaceri. O îndrumam cum să-și plaseze banii... Am plecat imediat după zece, așa cred. Poate că era zece și treizeci, cum ai spus dumneata.

— V-ați certat ?

— Nu, de loc.

— Ați cinat împreună ?

— Da, bineînțeles. Chiar ea a pregătit masa. Era foarte pricepută în asemenea treburi, adăugă Hobson, cu o umbră de nostalgie.

Brummel se ridică să plece.

— Bine, vă mulțumesc, domnule Hobson. Regret sincer că am fost nevoit să vă deranjez. Dar trebuie să-mi fac datoria...

— Înțeleg, domnule inspector.

Hobson îl conduse pînă la ușă.

— Ți-am spus tot ce știu, domnule inspector, spuse el cu o grabă subită. Cînd m-am despărțit de doamna Tyson, era vie și teafără. La plecare m-a condus pînă la ușă.

Brummel dădu din cap fără convingere. Tăcerea lui îi trezi bănuieli lui Hobson. Nu avea încredere în acest detectiv amabil ca un *gentleman*.

— Dacă mai ai nevoie de mine, inspectore, telefonează-mi, și scrise numărul său secret de telefon pe o carte de vizită, pe care i-o întinse lui Brummel.

— Multe mulțumiri, domnule Hobson.

Cînd ieși în stradă, inspectorul nu era hotărît ce să facă. Se simțea destul de mulțumit că atît

Leigh, cît şi Hobson, contestă că au ucis-o pe doamna Tyson. Hobson îl minţise în privinţa cinei. Brummel trecu în revistă cele petrecute în noaptea crimei. Sosise la doamna Tyson în jurul orei opt şi plecase curînd după zece. Leigh intrase în casă îndată după plecarea lui. Doamna Tyson zăcea oare într-adevăr în pat, bătută, aşa cum spunea Leigh? Dacă Leigh nu minţea, însemna că ucigaşul era Hobson. Dar Hobson pretindea că doamna Tyson era vie şi teafără atunci cînd plecase el. Dacă spunea adevărul, însemna că Leigh a omorît-o. În faţa greutăţilor, Leigh era un om slab, care nu merita să i se acorde nici un fel de încredere, un mincinos. Totuşi, faptul că l-a şantajat pe Hobson îi sugera în chip ciudat lui Brummel ideea că tînărul a spus adevărul, că într-adevăr a intrat în casă şi a găsit-o pe doamna Tyson însîngerată, bătută într-un mod îngrozitor. In schimb, dacă Leigh născocise toată povestea asta, Hobson se afla într-o dilemă îngrozitoare, era silit să-i dea bani, să se lase şantajat. Brummel era încredinţat doar de un singur lucru, şi anume că nu Sim este ucigaşul doamnei Tyson. Doamna Tyson, trebuie să fi fost pe moarte atunci cînd Sim a pătruns în casă, între unsprezece jumătate şi douăsprezece. Dar şi Sim minţea: el a văzut-o cu siguranţă pe doamna Tyson. Numai că asta nu schimba părerea lui Brummel despre nevinovăţia lui Sim. Spre nenorocirea lui, medicul legist susţinea că doamna Tyson a decedat la scurt timp după miezul nopţii, în urma loviturilor primite cu cîtva timp înainte. Dar momentul exact cînd le primise nu putea fi precizat. Concluzia medicului legist era deci îm-

potriva lui Sim, dar în egală măsură şi împotriva celorlalţi. Iar asta făcea ţelul lui Brummel aproape imposibil de atins. Pînă nu va obţine o mărturisire scrisă, fie de la Leigh, fie de la Hobson, nu va putea să-l scape pe Sim de acuzaţie. Asta era situaţia. Şi Brummel reflectă că în acest caz dreptatea va fi greu de dobîndit.

In timp ce mergea pe stradă, un plan vag de viitor i se înfiripa în minte. Era vorba de Eunice. Incepu să se gîndească la ea. Incetul cu încetul îl cuprinse un val de tandreţe pentru Eunice. Simţi nevoia să o vadă numaidecît.

Intră într-o cabină telefonică. Inima îi zvîcnea în piept. Căută pe bîjbîite în cartea de telefon, deşi îi ştia foarte bine numărul. Apoi, şovăi. Dar dacă ea nu vrea să-l vadă ? De bună seamă că s-a întors la Rooney — din lealitate, probabil. Căci regele bacaralei este în declin. Tripoul închis şi, în plus, trăia ameninţat de banditii care aveau de încheiat nişte socoteli cu el. Un fior de crudă plăcere îl străbătu pe Brummel, la gîndul că Rooney era ruinat şi ameninţat să fie lichidat. Formă repede numărul. Eunice răspunse îndată. El amuţi pentru o clipă şi după aceea abia îngăimă vreo cîteva cuvinte :

— Tu eşti, Beau ! exclamă Eunice cu vocea ei vulgară şi răguşită, atît de nepotrivită cu trăsăturile-i de o delicată frumuseţe. Dar Brummel încercă o dulce înfiorare auzind-o. Am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna. Te-aş fi căutat eu, dacă nu-mi telefonai. Veneam la tine, la birou. Ce-ai fi zis de asta ?

— Mi-ar fi făcut plăcere ! rîse el, simţind că i s-a luat o piatră de pe inimă. Pot să vin sus

să te văd? întrebă Brummel, convins că ea nu s-a întors la Rooney.

— Fireşte că poţi, Beau. Te aştept.

Trecu strada şi opri un taxi.

— Repede! îl zori el pe şofer.

Nu se va mai lipsi de Eunice. Niciodată. O iubeşte şi i-o va spune. Avea el un plan în ce-i privea.

Eunice se grăbi să-i deschidă.

— Sînt încîntată că te văd, Beau. Şi îi întinse mîna.

El îi luă mîna şi i-o ţinu într-a lui. Dar nu-i spuse ceea ce hotărîse în maşină să-i spună. Îşi amintea de ultima lor întîlnire şi părea aproape sfios. Apoi simţi chemarea, strînsoarea dulce a unei mîini de femeie.

— Eşti mai frumoasă ca oricînd, murmură el.

— Aproape nici n-am ieşit din casă de cînd ai plecat tu de la mine. N-am văzut pe nimeni de atunci, adăugă Eunice cu înţeles.

Ochii lor se întîlniră — îşi zîmbeau unul altuia, plini de dragoste.

37

BRUMMEL şi Eunice erau din nou aproape ca soţ şi soţie. Ea îi pregătea de multe ori prînzul şi adesea luau şi micul dejun împreună. El se mai abătea şi peste zi să o vadă. Stăteau la soare în balconul apartamentului şi plănuiau cum să-şi petreacă seara. De cele mai multe ori se duceau la cursele de cai sau de ogari.

Intr-o seară, la cursele de ogari, Brummel şi Eunice se întîlniră faţă în faţă cu Rooney, care era însoţit de doi oameni de-ai lui. In ciuda necazurilor din ultima vreme, Rooney era acelaşi bărbat bine, fercheş îmbrăcat şi elegant în mişcări ca un balerin.

— Ia te uită pe cine văd! se miră Rooney. Fosta mea iubită cu noul ei iubit. Totdeauna ai fost iubita copoiului ăstuia, nu-i aşa?

— Mincinosule! îl repezi Eunice.

— Lasă, ştiu eu, făcu el cu cruzime.

Pe neaşteptate, Brummel îl împinse în lături.

— Şterge-o din calea noastră, scandalagiule!

— Nu mă îmbrînci, copoiule, auzi?! strigă Rooney.

Mulţimea de pe aleea bookmakerilor se întoarse să-i privească.

— Hai, Eunice! zise Brummel, apucînd-o strîns de mînă şi aproape trăgînd-o după el. Ea tare ar mai fi dorit să rămînă şi să-l pună cu botul pe labe pe Rooney, dar Brummel nu voia să provoace un scandal. Oamenii chicoteau în jurul lor. Cu o expresie de ură triumfătoare, Rooney le strigă din urmă:

— Asta face din tine o dezmăţată, Eunice. O să se folosească de tine atîta cît o avea nevoie şi pe urmă o să te azvîrle ca pe o zdreanţă. Aşa-ţi trebuie, tîrfă de copoi!

Eunice se uită la Brummel, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Il pui tu la punct, nu?"

El însă îşi văzu mai departe de drum, ţinînd-o de mînă, pînă ajunseră în celălalt capăt al pistei de alergare. Eunice încerca o amarnică dezamăgire. Se aşteptase ca Beau să ia atitudine la

auzul insultelor murdare pe care i le aruncase Rooney, măcar să o liniștească cu un cuvînt. Dar el nici nu deschisese gura. Femeia simți că într-adevăr nu-i păsa, că nu făcea decît să se folosească de ea, așa cum spusese Charlie. Nu era decît un detectiv și nimic altceva. Ea, Eunice, se comporta ca o fetișcană visătoare și proastă. Așa-i trebuia. Se mustra singură pentru naivitatea ei. Dar acolo, la curse, nu-i spuse nici un singur cuvînt de reproș.

Efortul de a rămîne stăpînă pe sine o costă mult. Cînd se întoarseră acasă, căzu pe canapea, tremurînd toată, plîngînd și ocărînd printre sughițuri. Nu o dureau cuvintele lui Charlie, spunea ea. Nu, niciodată n-au rănit-o insultele. Din pricina lui Brummel suferea. N-o iubește. Se folosește doar de ea. Și își căina singură viața nefericită. Dar printre lacrimi își mărturisea fără să vrea dragostea pentru el. Il iubea — nu avea ce face. In schimb regreta ziua în care s-a îndrăgostit de el.

— De ce nu înțelegi că eu nu puteam să mă amestec într-un scandal cu Charlie și cei doi oameni ai lui ? căuta Brummel să-i explice. Sau cel puțin nu acolo, în public...

Eunice suspina nemîngîiată. Stătea întinsă pe canapea, cu obrazul sprijinit în palmă și era atît de fermecătoare, atît de copilăroasă și de candidă, și în același timp atît de nefericită, încît Brummel se apropie și o sărută părintește pe frunte.

— Te iubesc, Beau, șopti ea, abia auzit.

Era pentru întîia oară cînd își dădea seama că iubește cu adevărat, mărturisi Eunice. Dar el

n-o iubea. Brummel se simţi îmboldit să-i spună: „Nu plînge, draga mea. În curînd te voi face fericită. Am un plan măreţ şi nu mă gîndesc decît la tine".

Totuşi, se stăpîni. Se mulţumi doar să o mîngîie, spunîndu-i cum o să-i dea peste bot lui Charlie la timpul cuvenit.

— Şi asta în timpul meu liber! izbucni el cu o bucurie rea. N-o să-mi scape...

Eunice îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

38

CU CÎTEVA zile înainte să înceapă procesul lui Norman Sim, Wallace Leigh îi telefona lui Brummel la prefectura de poliţie.

— Am crezut că-mi vei da o veste mai curînd, domnule inspector. Nu mai suport să stau aici. Vreau să plec. Să plec din ţară.

— Nu se poate, spuse Brummel.

— N-am mai închis ochii de cînd ai fost aici, continuă Leigh, plin de reproş.

— Şi ce-ai vrea să-ţi fac eu? Să-ţi trimit nişte somnifere?

— N-am omorît-o eu! se tîngui Leigh la celălalt capăt al firului. Am găsit-o moartă în casă. Sau aproape gata să moară — asta n-are importanţă — şi se porni să spună cum arăta doamna Tyson, readucîndu-şi cu o stăruinţă morbidă în minte imaginea ei chinuitoare. Am iubit-o prea mult ca s-o pot ucide. Ah, intenţionam să ne căsătorim în curînd. Plănuiam să cumpărăm o cotă parte din acţiunile unui hotel.

— Un hotel ! repetă Brummel și multe lucruri se limpeziră dintr-o dată pentru el. Un hotel ! făcu din nou inspectorul. Leigh spunea adevărul, acum era convins. Leigh nu și-ar fi distrus singur mijloacele prin care avea să dobîndească vițelul de aur...

— M-am săturat să stau aici, continuă tînărul Leigh. Vreau să plec cît mai departe.

— Am mai auzit asta, i-o reteză Brummel enervat. Se gîndea la altceva — la ceva important : planul lui începea acum să i se închege în minte. Ascultă, Wallace, hai să încerc să fac ceva mai mult pentru tine. Poți să vii și să stai acasă. Bagă bine de seamă. Să nu cumva să încerci s-o ștergi...

— O să stau acasă, domnule inspector. Și Leigh îi mulțumi pentru tot ce a făcut pentru el.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, zise Brummel.

Leigh găsi cu cale să-l asigure încă o dată că n-a vrut să-l rănească atunci cu cricul.

— Da, sigur, n-ai vrut să mă rănești, ai vrut să mă omori. S-o lăsăm baltă, Wallace. Am prea multe pe cap. Trebuie să închid telefonul. Dar repet : te întorci și stai acasă, nu cumva să încerci s-o ștergi. Altfel, închisoarea te mănîncă... Peste cîteva zile o să vin să te văd. Să fii acasă, ca să mă primești...

Și Brummel închise telefonul, înainte ca Leigh să poată deschide gura. In clipa următoare se ridică de la birou, își puse pălăria pe cap și ieși pe ușă. Era tare grăbit. Nu mai avu răbdare să aștepte ascensorul și coborî în goană pe scări. Se hotărî să acționeze decisiv. Afară, în stradă,

opri un taxi şi se duse la firma „Hobson şi Tyson". Dinadins nu-i telefonase lui Hobson, dar fu condus îndată în cabinetul acestuia.

Inspectorul se apropie cu paşi siguri de biroul la care stătea stăpînul firmei. Trase un scaun şi se aşeză, îşi puse calm pălăria pe birou şi îşi netezi cu palmele părul roşcat. Apoi se aplecă spre Hobson. Fiecare mişcare, fiecare gest al său mărturiseau o siguranţă prudentă, o hotărîre fermă, o forţă matură de acţiune. Hobson părea agitat. Mîinile lui nu-şi aflau odihnă — ba îşi potrivea gulerul, ba îşi pipăia bărbia, ba îşi trecea degetele peste buze.

— Te ascult, domnule inspector...

— De cînd v-am văzut ultima dată, domnule Hobson, am primit noi informaţii, care se referă şi la dumneavoastră.

Şi fără să se întrerupă, Brummel îl întrebă:

— Aţi dat recent o sumă mare de bani unei persoane care pretindea că v-a văzut ieşind din casa doamnei Tyson în noaptea crimei?

Hobson păli, în ciuda obrazului său arămit de soare. Era şocat de întrebarea aceasta neaşteptată. Pentru o clipă aproape îşi pierdu calmul. Işi trecu mîna peste faţă.

— Omul în cauză nu va mai pune niciodată piciorul aici, în biroul meu, spuse el tulburat.

— Deci, recunoaşteţi că i-aţi dat bani domnului Wallace Leigh?

Hobson încuviinţă dînd din cap.

— Nişte sume mari?

— Da.

— In trei ocazii diferite?

— Da.
— Să nu-i mai dați bani lui Leigh, îl povățui Brummel. Șantajul constituie unul dintre delictele cele mai grave.
Hobson îl privi cu îngrijorare.
— L-ai arestat pe Leigh ?
— Încă nu.
— Intenționezi să-l arestezi ?
— In mod incontestabil, zise Brummel. A făcut anumite mărturisiri...
— Oh, nu ! exclamă Hobson, frîngîndu-și mîinile. E ceva foarte penibil, inspectore... Nu știu dacă voi putea face declarații. Înțelegi și dumneata...
— Da, înțeleg, dar...
— Nu poți să lași totul baltă ?
— E aproape imposibil, clătină Brummel din cap.
— Nimic nu este imposibil, observă Hobson.
— Poate, conveni Brummel. Numai că aici e vorba de o mare anchetă, de o crimă...
— Știu, știu, zise Hobson. Dar îți repet, n-am omorît-o eu pe Elizabeth. Ați pus doar mîna pe criminal.
— De unde știți, domnule Hobson ?
— L-ați acuzat de crimă pe hoțul de bijuterii.
— S-au mai văzut suspendări de procese. Parchetul a cerut scoaterea de sub acuzare în destule cazuri de crimă... Cred că la asta se va ajunge și în cazul de față.
— Vrei să spui că hoțul nu este și asasinul ?

— S-ar putea să nu fie, făcu Brummel și tăcu vreo cîteva clipe. Există puternice dovezi de „prima facie“ împotriva lui Leigh și a dumneavoastră.

Bancherul își trecu nervos degetele peste buze.

— Data trecută cînd ai fost pe-aici, nici măcar n-ai pomenit de asemenea lucruri, inspectore Brummel.

— Intre timp au intervenit date noi... Domnule Hobson, avem motive să credem că ați pierdut o batistă în ușa dormitorului doamnei Tyson, în noaptea crimei, spuse Brummel, referindu-se la aceeași batistă albă, care slujise mai înainte împotriva lui Sim și a lui Leigh. Avea pete de sînge pe ea cînd a fost găsită, continuă inspectorul, uitîndu-se neclintit la Hobson. Examenul medico-legal...

Hobson se ghemui în scaun.

— Imi curge sînge din nas foarte des, îngăimă el.

Brummel avu un zîmbet subtil.

— Cred că ați sezisat ce anume am înțeles atunci cînd am spus că avem împotriva dumneavoastră dovezi de „prima facie“...

Era ceva în zîmbetul lui Brummel care avu darul să-i redea omului de afaceri încrederea, dar n-ar fi putut spune ce anume.

— Intr-adevăr, batista poate să nu însemne prea mult, domnule inspector...

— Nu-i decît o verigă din lanț. Și iată de ce... Eu cred că ați părăsit casa foarte furios...

— Nu-i adevărat.

— Cred că v-aţi certat.
— Nicidecum.
— Dumneavoastră nu spuneţi întotdeauna adevărul, domnule Hobson.
Patronul agenţiei tăcu.
— De exemplu, domnule Hobson, data trecută mi-aţi spus că aţi luat cina împreună cu doamna Tyson. Asta nu corespunde adevărului. Noi am găsit cina neatinsă. Eu cred că v-aţi certat cu doamna Tyson şi aţi plecat fără să vă mai fi aşezat la masă.
— Recunosc, nu pot să-mi amintesc toate amănuntele, spuse Hobson obosit.
— Vă rog să faceţi un efort şi să vă amintiţi tot ce s-a întîmplat. Trebuie să vă daţi seama de situaţia dumneavoastră...
— Nu vreau să-ţi spun nici un neadevăr, domnule inspector.
„Adevărul n-a ieşit niciodată la iveală, ori de cîte ori am auzit pe cîte unul începînd aşa“, gîndi Brummel. Dar era hotărît să-l silească pe Hobson să spună adevărul măcar în parte.
— Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Hobson : am motive să cred că aţi învinuit-o pe doamna Tyson de o legătură cu un alt bărbat.
Hobson îl scrută cu încordare. Inspectorul, în mod cert, ştia tot, dar mîndria omului de afaceri era în joc, astfel că nu putea vorbi. La rîndul său, Brummel avea siguranţa că masca de pe faţa lui Hobson ascundea o luptă îngrozitoare.
— Aşadar ?
— Da, am vrut să o încerc, domnule inspector, murmură Hobson.

— Cine era bărbatul ?
Hobson scutură din cap.
— N-am aflat niciodată.
— Atunci, de unde ştiaţi că există un alt bărbat ?
— Am primit o scrisoare...
— De la cine ?
— De la doamna Summers.
— Şi ea nu cunoştea numele bărbatului ?
— Nu.
— Poate că doamna Summers a născocit totul, vrînd să scape într-un fel de plata sumei pe care o datora doamnei Tyson. Dumneavoastră eraţi singura persoană care ştia despre înţelegerea dintre ele ?... Ori poate că era geloasă pe doamna Tyson ?
Hobson întoarse o clipă privirea în altă parte.
— Sînt posibilităţi la care m-am gîndit şi eu, domnule inspector... Doamna Summers n-a inventat însă amantul — şi vocea lui Hobson deveni uşor răguşită şi tremurătoare. Cînd i-am spus că are un amant, Beth n-a negat. I-am cerut să-mi spună cine este, dar n-a vrut. Am întrebat-o dacă e un bărbat bogat, dar a refuzat să-mi răspundă. Asta m-a stîrnit. I-am reproşat că şi-a luat un amant pe banii mei. In furia mea, am acuzat-o că-şi bate joc de mine. Nimeni nu şi-a bătut joc de mine. După aceea am părăsit casa...
— Vă cer iertare, dar date certe înlesnesc reconstituirea faptelor într-un chip cu totul diferit, spuse Brummel. De exemplu, în seara aceea, aţi venit pe jos şi mai tîrziu ca de obicei. Tocmai se însera. Era ceva puţin cam neobişnuit, căci

întotdeauna veneați cu mașina și vă opreați întîi la garaj. Ceea ce aproape sugerează că atunci n-ați dorit să fiți văzut, nici auzit. De fapt, menajera din vecini, care adesea v-a văzut venind, în seara aceea nu v-a văzut. In lumina celor petrecute ulterior, se poate presupune că era ceva premeditat... Să reconstituim cele petrecute în noaptea aceea, ca să mă înțelegeți mai bine... Ați ajuns la doamna Tyson furios, chinuit de o anumită situație. Discuția a început chiar în hol. Ea a încercat să vă liniștească, să vă distragă. V-a propus să treceți în dormitor și dumneavoastră ați urmat-o în silă, ponegrindu-i amantul. Ea nu vă lua în seamă insultele, se străduia încă să îndrepte lucrurile. A încercat să vă îmbrățișeze, dar dumneavoastră ați respins-o adresîndu-i cuvinte grele. Atunci a izbucnit și ea. V-a comparat nefavorabil cu celălalt amant — un bărbat mai tînăr, frumos și puternic. Asta v-a înnebunit de furie. Ați lovit-o cu pumnul în obraz și în cap pînă ce a căzut moale pe covor. Apoi ați ridicat-o de jos și ați dus-o pe canapea, încercînd să o aduceți în fire. Totul s-a dovedit zadarnic și ați plecat. In hol ați aruncat batista din mînă...

— Ai o imaginație vie, inspectore Brummel! făcu Hobson. Numai că nu s-a întîmplat nimic asemănător.

— Leigh v-a văzut ieșind din casă... A intrat îndată după dumneavoastră și a găsit-o pe doamna Tyson zăcînd pe canapea. Leigh a făcut o descriere foarte exactă despre felul cum arăta. Doamna Tyson era aproape moartă... Credeți oare că a scornit toată povestea numai în scop de șantaj? El jură că a crezut-o moartă...

— O simplă părere împotriva mea, spuse Hobson calm. Eu susţin că era în viaţă atunci cînd am plecat.

— In acest caz, intrînd în casă imediat după dumneavoastră, trebuia să o găsească perfect sănătoasă, nu ?

— Desigur. Acest Leigh sau minte în ce priveşte timpul, sau a ucis-o chiar el, vorbi Hobson cu emfază.

— Ce motiv ar fi avut să o ucidă ?

— Doar a intrat în casă ca un bandit...

— Destul de ciudat, reflectă Brummel cu prudenţă. Leigh avea motive s-o omoare. Era amantul ei. Puteaţi să deduceţi asta...

Hobson se ridică furios în picioare.

— Da, sigur că aş fi putut să deduc ! Şi eu eram convins că e un bandit. Dar s-a trădat singur...

Clocotea de mînie la gîndul că a fost atît de orb, îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii în neştire, congestionat tot, ca în pragul unui atac de apoplexie.

— Doamne dumnezeule, de-aş fi ştiut ! scrîşni Hobson, pierzîndu-şi orice control. Şi a trăit tot timpul pe banii mei. Dezgustător ! continuă el, mistuit de gelozie. A fost o femeie lacomă şi perfidă, dar şi-a primit răsplata meritată.

Rămase pironit locului, sfîşiat de o ură năprasnică. Ar fi vrut să-l aibă pe Leigh în faţa ochilor, dar ştia că n-o să-l mai vadă niciodată.

Brummel îl urmărea cu încordare, îl privea ţintă în ochi, încercînd parcă să afle ceva, acolo, în adîncul lor, să descopere acea latură necunoscută şi atît de rar pătrunsă a fiinţei umane. Dar

inspectorul era mult prea cinic ca să fie preocupat de asemenea lucruri. „Nu merită să-ţi pierzi timpul !“ îşi zise el.

Bărbatul din faţa lui era o brută, un individ chinuit de o patologică gelozie, care nu suportă să piardă nimic, nimic.

Brummel nu se putu stăpîni să nu spună :

— Dumneavoastră n-aţi fi iertat infidelitatea doamnei Tyson, deşi ea v-a iertat în mod evident infidelităţile. Doamna Tyson cunoştea legătura dintre dumneavoastră şi doamna Summers ?

Hobson începu să umble agitat în sus şi în jos.

— Recunosc că am fost gelos, mormăi el. Dar niciodată n-am ridicat mîna asupra ei.

— Dacă aţi fi ştiut că Leigh îi este amant, aţi fi încercat să-l omorîţi ?

Bancherul se opri brusc în faţa lui Brummel şi stătură aşa cîteva minute, uitîndu-se unul la altul şi străduindu-se să-şi ghicească reciproc gîndurile. Doi oameni se înfruntau, pe cît de bănuitori, pe atît de încordaţi, într-o întrebare mută.

După o vreme, Hobson îngăimă pierdut :

— Nu poţi dovedi nimic, inspectore Brummel.

— Şi dacă v-aş spune că am mai multe dovezi împotriva dumneavoastră ?

Bancherul se lăsă să cadă pe scaun şi se apucă să-şi treacă degetele peste buze, aşa cum făcea în momentele dificile. Parcă începea să întrevadă ce are de făcut.

— Inspectore Brummel, zise el, dînd curs acestei afaceri ţi-ai face infinit mai mult rău dumitale decît mie. S-ar putea să-ţi convingi şeful că ai dovezi de „prima facie“ împotriva mea. S-ar pu-

tea chiar să obţii şi un mandat de arestare împotriva mea. Şi apoi ? Să-ţi spun eu ce ar urma. N-o să ajung niciodată la proces. Preşedintele tribunalului suprem o să intervină personal şi o să mă scoată din cauză. Nu va fi greu de dovedit că Leigh a născocit intenţionat această poveste împotriva mea. Toată argumentaţia dumitale se sprijină pe Leigh. E o temelie şubredă... Să nu te-apuci de o treabă dacă ştii că nu poţi să o duci pînă la capăt, domnule inspector. Dumneata o să plăteşti, nu eu.

Brummel zîmbi.

— Nu ai nici o dovadă concretă împotriva mea, inspectore Brummel, şi ştii bine asta, continuă Hobson cu o forţă sălbatică. M-ai pus într-o situaţie dificilă — atîta tot. Desigur, doresc să ies din ea — şi se uită iarăşi în ochii detectivului. Dar ia loc, domnule inspector. Să discutăm chestiunea de la om la om, şi nu de la ofiţerul de poliţie la cel suspectat. Ia loc...

Brummel îşi trase un scaun în faţa lui Hobson, de partea cealaltă a biroului.

— Dumneata n-ai nimic de cîştigat continuînd cercetările, reîncepu Hobson autoritar. Cunoşti o anumită poveste delicată din viaţa mea. Dar nu am omorît-o eu. Aşa că las-o baltă. Asta-i singura cale raţională.

Brummel părea absorbit de gînduri.

— Eu sînt obişnuit să gîndesc în lire, şilingi şi pence, zise Hobson. Dacă şi dumneata ai gîndi la fel, spune cît m-ar costa ca să limpezim treaba asta o dată pentru totdeauna ?

Brummel zăbovi un timp cu răspunsul :

— Domnule Hobson, rosti el, asta vă costă un hotel cu restaurant într-un cartier bun.

Hobson zîmbi ironic mai mult pentru sine. Îşi aminti că şi Elizabeth Tyson îşi dorea un hotel cu restaurant.

— Eşti foarte inteligent, inspectore Brummel.

Brummel tăcea. După cîteva clipe se ridică şi se îndreptă spre uşă. Căuta să se justifice în ochii săi. Aproape că dăduse uitării planul pe care îl tot sucise şi răsucise în minte, de cînd îl văzuse întîia oară pe Hobson. „In cazul Tyson nu se poate face dreptate, îşi zise el. Atunci, ce contează dacă mă îmbogăţesc fără prea multă trudă ?" Dar el, Brummel, dorise doar să se facă dreptate...

Aproape de uşă se întoarse şi-l privi pe Hobson în faţă.

— Cînd înţelegeţi să vă achitaţi de această obligaţie ?

— Numaidecît, zise bancherul.

După ce inspectorul ieşi din încăpere, Hobson cîntări în linişte lucrurile. Treaba asta avea să-l coste o sumă frumuşică, dar nu are încotro. Nu-i plăcea să se despartă aşa, tam-nesam, de atîta bănet. Hm, pînă la urmă, dat fiind că situaţia se schimba, scăpa totuşi ieftin. Leigh n-o să-i mai apară în faţa ochilor, cu siguranţă că Brummel se va îngriji de asta. Detectivul era un om primejdios şi nimeni nu izbutise să-l joace vreodată pe degete, în afara pungaşului ăstuia. „O canalie desăvîrşită !" îşi zise Hobson, nu fără admiraţie pentru inspectorul Stewart Alexander Brummel.

39

TIRZIU, după-amiază, Brummel află că Wallace Leigh se întorsese acasă, la maică-sa. Se urcă în maşină şi se duse îndată să-l vadă. Ajuns acolo, îl chemă afară, la maşină, şi-i spuse:

— Iţi dau o şansă, Wallace. Pleci din ţară fără întîrziere şi nu te mai întorci niciodată. In caz contrar vei fi arestat şi acuzat de şantaj şi tentativă de crimă. Iţi dau această posibilitate de dragul mamei dumitale. E o femeie cumsecade şi respectabilă, şi pentru ea ar fi ceva cumplit să-şi vadă singurul fecior trimis la puşcărie pentru cincisprezece ani...

Leigh nu ştia dacă trebuie să se bucure sau nu.

— Hobson a ucis-o pe Beth, spuse el. O să-l arestezi ?

— Hobson jură că doamna Tyson era vie şi teafără atunci cînd a plecat de la ea, zise Brummel. Ce-ţi închipui, pe cine va crede chestorul — pe tine sau pe el ?

Leigh evită privirea detectivului.

— Faci aşa cum socoteşti, Wallace. Alege. Poţi merge acum cu mine, sau să pleci din ţară. Iţi dau cîteva zile ca să pleci.

— Am să plec, se hotărî Leigh, şi intră în casă cu capul în piept.

Brummel se întoarse la prefectura de poliţie şi raportă lui Fields, aşa cum consideră el mai potrivit, despre întîlnirea cu Leigh şi cu Hobson.

— Am mers foarte departe, dar atîta cît s-a putut, vorbi inspectorul. Mi-a fost imposibil să obţin ceva decisiv. Cred totuşi că unul dintre ei doi a comis crima, mai probabil Hobson, adăugă,

vrînd să-şi justifice atitudinea şi ca nimeni să nu spună vreodată că s-a ascuns faţă de Fields. Frank, încheie Brummel, eu am terminat cu acest caz. In ce mă priveşte pe mine, cazul Tyson e un caz închis.

Intocmai cum se aştepta, Fields răsuflă uşurat şi mulţumit. Inspectorul-şef nu dorea decît ca Brummel să aibă eleganţa să admită că a greşit, să recunoască faptul că Sim a fost arestat pe drept. De ce stăruia totuşi Brummel în credinţa ridicolă că dintre toate persoanele suspecte, Hobson trebuie să fi fost criminalul ? Nu era la mijloc decît vanitatea, vanitatea unui detectiv care nu concepea că poate să greşească vreodată.

Fields era acum mai convins ca oricînd de vinovăţia lui Sim. Avea încredere în rezultatul procesului. Dar chiar în după-amiaza aceea, procurorul regal Anthony Coates, îi atrăsese atenţia tocmai asupra acestei prea mari încrederi. Coates îşi exprimase părerea că în majoritatea cazurilor de crimă, exceptînd uciderea copiilor mici de către sadici, acuzarea are de luptat cu o rezistenţă aproape subconştientă din partea juraţilor de a accepta învinuirea respectivă. In adîncul sufletului juraţilor exista o antipatie faţă de autorităţi, o neîncredere în poliţie — moştenite probabil de pe vremea cînd omul era osîndit fără judecată. Opinia publică putea să ceară arestarea unui criminal, însă de îndată ce se afla dinapoia gratiilor, începea să-l compătimească. Domnul Coates venise cu cîteva exemple recente. De aceea, nimic nu putea fi socotit drept sigur. Acuzarea trebuia prezentată cu grijă şi cu dibăcie.

— E un caz extrem de greu, Stewart, zise Fields, privindu-l cercetător pe inspector. Fireşte, aşa cum spunea domnul Coates, nu e necesar numai să se facă dreptate, ci să se şi dea impresia că s-a făcut dreptate. Asta-i foarte important şi totdeauna trebuie să ţinem seama de opinia publică...

40

ÎN PREZENŢA unui gardian, într-o cameră a arestului preventiv de pe lîngă închisoarea oraşului, Sim vorbea cu avocatul său, Morris Stammers, unul dintre cei mai vestiţi avocaţi criminalişti din ţară. Sim era crispat şi înspăimîntat, în ochi cu o strălucire fierbinte ca de martir.

— Vă spun pentru a cincisprezecea oară, domnule Stammers, că n-am omorît-o.

— Există acea declaraţie semnată de dumneata, pe care trebuie să o învingem.

— Nici nu mi-am dat seama că o semnez. Filbert m-a bătut pînă mi-am pierdut cunoştinţa.

— Da, da... Vom ridica această chestiune în faţa juraţilor. Dar oare ne va fi de vreun folos ? La urma urmei, dumneata recunoşti că l-ai lovit primul pe Filbert... Recunoşti că ai pătruns în casă într-un scop necinstit. Recunoşti că ai plecat din casă cu bijuteriile victimei... Hm, foarte dificil... Ascultă, Sim, există o întrebare pe care nu ţi-am pus-o pînă acum : ai văzut-o pe doamna Tyson cînd ai intrat în dormitor ?

— Nu, n-am văzut-o.

— N-ai luminat cu lanterna în jur ca să vezi dacă e cineva acolo ? întrebă Stammers, convins că Sim era un mincinos.

— Ba da, cred că da.

— Și n-ai văzut pe nimeni pe pat ? Doamna Tyson, îmbrăcată, era întinsă pe pat.

Sim șovăi.

— Mă gîndesc acum că s-ar putea să fi fost cineva pe pat.

— De ce n-ai spus poliției ? Asta i-ar fi convins că n-ai atacat-o.

— Nu știu, făcu Sim descurajat. Le-am spus că n-am văzut pe nimeni. Işi dădea seama că și-a îngreunat singur situația, că minciuna asta l-a prins în laț.

Domnul Stammers mormăi nemulțumit, îndoindu-se de clientul său.

— Era să uit, Sim, reluă el. Am întîlnit pe cineva care mi-a spus că te cunoaște, un domn Fogg. Il cunoști ?

Sim îngăimă ceva nedeslușit. Era prudent chiar și cu Stammers, care avea reputația unui om serios și demn de încredere.

— Domnul Fogg părea foarte interesat de procesul dumitale, continuă avocatul.

— Oh, da.

— I-am spus că am avea o posibilitate de apărare, dacă ne-am mărturisi vinovați de omor fără voie.

— Și el ce-a zis ?

— Domnul Fogg a fost de acord cu mine.

— A fost de acord ?

— Un om foarte deștept, domnul Fogg, sublinie Stammers.

— Da, foarte deştept! izbucni Sim. Vrea să fiu spînzurat. E foarte deştept!

Morris Stammers îl privea scandalizat.

— N-ai vrea să spui că eu vreau să te văd spînzurat, Sim?

— Dacă mă recunosc vinovat de omor fără voie, vorbi acesta îndărătnic, îmi pun singur laţul de gît. Inseamnă să recunosc că am lovit-o, cînd eu nici măcar n-am atins-o. Cum să fac asta? Dormea întinsă pe pat...

Avocatul îl cercetă cu o uitătură plină de milă, ca şi cînd arestatul ar fi suferit de o obsesie, de o boală mintală serioasă. Ar fi vrut să-l ajute pe nefericitul acesta care ajunsese să se convingă singur că nu este vinovat de uciderea doamnei Tyson... Şi domnul Stammers făcu o nouă încercare.

— Ascultă, Sim, începu el. Eu nu spun că eşti vinovat de omor fără voie, dar dacă te-ai recunoaşte vinovat, cred că am putea reduce capetele de acuzare... Dacă, adică, lucrurile ar sta aşa: dumneata ai lovit-o întîmplător, în timp ce te grăbeai să ieşi din cameră, şi ea a căzut la pămînt. A căzut la pămînt, şi-a zdrobit faţa şi a făcut o hemoragie cerebrală, care i-a fost fatală. Am putea, de exemplu, să arătăm că făcea uşor hemoragii şi că avea un craniu foarte fragil. Cred că am găsi un medic legist care să confirme asta. Desigur, totul depinde de dumneata, Sim. Eu n-aş vrea să spun minciuni. Chiar dacă pierdem procesul, nu vei fi spînzurat. Guvernul îţi va comuta sentinţa. In felul acesta cîştigăm două posibilităţi. Gîndeşte-te, Sim.

— Am să vorbesc cu domnul Moore, mîine cînd vine la mine, spuse Sim, punînd capăt discuției.

Trei zile mai tîrziu, la curtea criminală începu procesul lui Norman Sim, sub președinția onoratului domn jude Ruster, președintele Curții cu juri supreme.

A patra zi, după depozițiile făcute de către medicul legist, de către expert, de către fotografii poliției, de către inspectorul-șef Frank Rosser Fields, detectivul-șef Bruce Filbert și detectivul Joseph McGarry, domnul Patrick Moore, în numele apărării, declară că nu cere nici un martor, ci se adresează de îndată juraților. El nu neagă că Sim a pătruns în casa doamnei Tyson într-un scop necinstit, nici că Sim se ciocnise puternic cu doamna Tyson, în timp ce-și făcea drum să iasă din casă. Important era însă faptul că Sim n-a avut intenția să-i pricinuiască vreun rău doamnei Tyson. Din nenorocire, doamna Tyson avea, din naștere, țeasta fragilă...

Parcă pentru a întări veridicitatea acestor afirmații, avocatul ceru mărturia lui Sim, care făcu o declarație, fără jurămînt, din boxa acuzaților.

Procurorul regal, domnul Anthony Coates, atacă pledoaria apărării și pretinse că, chiar dacă Sim s-a ciocnit cu doamna Tyson doar în trecere și i-a provocat astfel moartea, era totuși vinovat de crimă, de vreme ce a pătruns în casa ei într-un scop banditesc. Dar, văzută prin lumina descrierii îngrozitoare din raportul medicului legist și a fotografiilor puse la dispoziția Curții, presupunerea că Sim s-a ciocnit cu victima doar în trecere, se dovedea absurdă.

Domnul jude Ruster rezumă dezbaterile cu scrupulozitatea-i obişnuită şi juraţii se retraseră să delibereze abia spre orele opt seara.

Sim, flancat de poliţişti, fu dus înapoi în celulă, cu cătuşe la mîini. Cînd cheia se răsuci în broască, se simţi mai singur ca oricînd în viaţa lui. Era convins că va fi condamnat. Era pierdut, şi o ştia prea bine. Dar nu putea să se împace cu gîndul acesta. Nu săvîrşise doar nici o crimă. Se mustra singur că s-a lăsat convins de avocat să-şi schimbe apărarea. N-ar fi trebuit să se lase convins şi să spună minciuni. Avocaţii săi erau pe deplin încredinţaţi că l-au făcut să spună adevărul, dar nimic nu era adevărat, fiindcă el nici măcar nu se atinsese de doamna Tyson. Se uita ţintă la uşa ferecată şi la ferestruica zăbrelită, aşezată sus de tot, într-un colţ. Lumea de afară era o lume păcătoasă...

Juraţii deliberară timp de trei ceasuri, pînă să anunţe că au ajuns la o hotărîre. Sim fu adus din nou în faţa Curţii. Juraţii îşi reocupară locurile, iar publicul umplu iarăşi sala de şedinţe — gazetari, jurişti, poliţişti, martori, rude şi curioşi. Toată lumea scruta cu încordare juraţii. Nimănui nu-i era indiferentă hotărîrea lor — nici chiar gazetarilor. Preşedintele Curţii le ceru juraţilor să rostească verdictul.

Reprezentantul lor spuse încet şi rar :

— Vinovat de omor.

Lui Sim nu-i venea să-şi creadă urechilor. El era nevinovat. Se uita la onoratul domn jude Ruster ca de pe altă lume.

— Curtea te-a găsit vinovat de omor, spuse preşedintele. Din punctul meu de vedere era singurul verdict posibil.

Și, potrivit legii, dădu citire sentinţei de condamnare la moarte a acuzatului Norman Sim.

— Dar eu n-am omorît-o! izbucni Sim. E o nedreptate strigătoare la cer! și își încleștă mîinile de bara boxei acuzaţilor. Aproape că nu știam ce fac atunci cînd am semnat declaraţia. Avocatul meu mi-a dat sfaturi proaste...

— Avocatul a prezentat cazul dumitale cu multă iscusinţă, spuse domnul jude Ruster.

Sim nu voia să iasă din boxă. Se agăţa de bară, strigîndu-și în gura mare nevinovăţia. Poliţiștii și gardienii îl îmbrînciră pînă în mijlocul boxei, dar Sim se împotrivea din răsputeri, vrînd să înfăţișeze el însuși lucrurile juraţilor. Președintele Curţii tuși nemulţumit, își ridică poalele robei și părăsi în grabă sala de ședinţe. Gardienii și poliţiștii se repeziră asupra lui Sim, care nu mai era în stare nici să ridice mîinile ca să se apere de lovituri, și îl luară pe sus înapoi în celulă. Nenorocitul răcnea într-una: „Copoii au născocit totul ca să mă-nfunde!"

Frate-său, Alf, ar fi vrut să-l însoţească pînă jos la celule, dar poliţiștii nu-l lăsară să iasă din sală.

— Eu sînt alături de tine, Norm! strigă el.

Și izbucni în plîns ca un copil.

Detectivii urmăreau scena cu feţe ca de piatră. În ciuda expresiei sale calme, inspectorul-șef Fields simţi o adîncă tulburare și o săgetare ascuţită în inimă. Inspectorul Brummel brava cu cinism, zicîndu-și că sentinţa se va comuta și

Sim nu va sta la închisoare mai mult de cincisprezece ani, ceea ce nu întrecea prea mult o eventuală condamnare pentru furturile comise de el, chiar și dacă n-ar fi fost crima la mijloc. „Dacă azi n-a ucis, înseamnă că se va feri să ucidă vreodată", își repetă inspectorul o vorbă auzită adesea printre colegii săi. Pe drept se spune că oamenii care se obișnuiesc să vadă răul, fie că îl reprimă, fie că îl lasă să treacă neobservat, sfîrșesc prin a face ei înșiși rău. Brummel cunoștea bine acest adevăr.

Singur detectivul-șef Filbert era pe deplin mulțumit de sine. Nu se îndoia cîtuși de puțin de vinovăția lui Sim. „Sim, cugeta Filbert, e un criminal înrăit și își merită cu prisosință pedeapsa. Probabil că sentința i se va comuta. Păcat!" Detectivul-șef Filbert era un adept convins al pedepsei capitale.

41

SEARA, tîrziu, la clubul select al orașului, unde uneori se fabricau miniștri, judecători și chestori, indiferent de guvernul aflat la putere, avu loc o discuție interesantă între cele mai marcante personalități.

— Coates l-a pus în încurcătură pe Moore astăzi, observă un om al legilor retras din activitatea juridică, în prezent director de bancă.

— E un loc vacant în parlament, spuse un deputat.

— Procurorii sînt adesea buni judecători, zise sir Frederick Jamieson, magnatul presei.

Remarca sa fu primită cu unanimă încuviințare.

— Inspectorul-șef Fields a făcut o treabă minunată, declară președintele asociației bijutierilor, întîmplător și președintele unei societăți de asigurare.

— E un om foarte capabil, întări sir Frederick. Guvernul trebuie să se gîndească serios la el, cînd va discuta despre viitorul chestor.

— Nu chestor, chestor adjunct! preciză directorul unei companii petrolifere, și își exprimă convingerea că chestorul trebuie să fie desemnat dinafara cadrelor polițienești. Un om dinafară ar pune capăt multor invidii... In împrejurările actuale, Fields ar fi un chestor adjunct ideal... Și înșiră numele cîtorva înalți funcționari publici, foarte nimeriți pentru postul de chestor. Bunăoară, secretarul general al ministerului de justiție...

— Un funcționar public și un polițist de carieră — excelentă combinație — remarcă omul de legi retras din activitatea juridică.

Sir Frederick Jamieson găsi sugestia înțeleaptă, iar după aceea personalitățile de față chibzuiră care anume dintre cei propuși de directorul companiei petrolifere este omul cel mai potrivit pentru postul de chestor. In scurtă vreme unul dintre ei se desprinse în chip evident dintre ceilalți... Sprijinit de Frank Fields, noul chestor va aduce noi lauri poliției, încheiară ei.

Pe scurt, în seara aceea, Norman Sim aduse avansarea și fericirea multor oameni.

IN ZIUA în care Frank Rosser Fields fu numit chestor adjunct al poliţiei, Stewart Alexander Brummel îşi dădu demisia din slujbă. Dacă Fields se simţea nemulţumit că pierde un om greu de înlocuit, cunoscut ca regele „ciripitorilor", Bruce Filbert, numit şeful brigăzii „crime", se bucura peste măsură de plecarea lui Brummel. Filbert avusese întotdeauna numai antipatie pentru inspectorul monden şi veşnic binevoitor, pe care îl privea ca pe un aventurier şi un sforar. Ba pînă şi în clipa de faţă era îmboldit să-l suspecteze: de unde naiba a făcut rost Brummel de bani ca să cumpere un hotel? Totuşi, noul şi solidul şef al brigăzii „crime" nu avea de gînd să scormonească lucrurile. Ii era prea recunoscător lui Brummel, ca să-şi mai bată capul cu o chestiune dinafara sferei sale de activitate — stîrpirea afaceriştilor. Iar cînd chestorul adjunct Fields îi propuse să i se alăture în organizarea unui banchet de adio pentru Brummel, acceptă din toată inima şi făcu totul ca să asigure festivităţii o strălucire deosebită.

Banchetul avu loc într-o seară, în holul de la catul de jos al primăriei. Erau prezenţi aproape trei sute de invitaţi — majoritatea în haine de seară. Detectivi din toate brigăzile şi ofiţeri superiori de poliţie şedeau la masă alături de oameni de afaceri, politicieni, avocaţi, sportmeni, proprietari de hoteluri, şefi ai poliţiei auxiliare, gazetari. Se mînca, se discuta familiar, se rosteau toasturi.

Noul chestor — fostul secretar general al ministerului de justiţie — care prezida banchetul, spuse că forţa de poliţie care a putut să dea un om perspicace, inteligent şi cu un sincer spirit de pătrundere ca Brummel, era o forţă pe care se simţea mîndru să o conducă. În numele celor prezenţi oferi sărbătoritului un portmoneu, în semn de omagiu pentru serviciile aduse societăţii.

În cuvîntul său, chestorul adjunct Fields îşi exprimă regretul că brigada „crime" pierde pe unul dintre cei mai capabili oameni ai săi. Stewart Brummel nu era numai un mare detectiv, dar şi un desăvîrşit cavaler. Şi dădu cîteva exemple, care ilustrau cavalerismul lui Brummel, primite cu puternice aplauze de către asistenţă. Brigada „crime" se va resimţi serios din cauza acestei demisii. Chestorul adjunct încheie urîndu-i lui Stewart noroc în noua sa ocupaţie şi transmiţîndu-i cele mai bune urări din partea întregii poliţii.

Şi se aşeză pe scaun, mulţumit de recepţia pe care o organizase ca şi de el însuşi. În seara aceea Fields nu-şi putu înfrîna vanitatea — de altminteri o slăbiciune umană firească. Îşi realizase aproape ambiţia vieţii sale. Un singur lucru îi mai umbrea uneori fericirea — fiică-sa îşi pierdea şi acum vremea fără rost cu doctorul ei. Cînd va avea o clipă de răgaz, o să-l caute pe acest individ. Chestorul adjunct Fields nu îngăduia lipsa de bună-cuviinţă. Şi dacă doctoraşul acela şarlatan îşi închipuia cumva că-şi poate bate joc de fata lui, va şti el să-l pună la punct. Se liniştea însă la gîndul că, din spusele soţiei,

doctorul apărea un tînăr inofensiv şi destul de cumsecade. Fields spera să fie adevărat.

Noul şef al brigăzii „crime", inspectorul Bruce Filbert, ţinu cel de al doilea toast. Se dovedi un vorbitor foarte nervos. Lăsîndu-şi în piept faţa puhavă şi bîlbîindu-se printre dinţii ieşiţi în afară, abia îngăimă cîteva cuvinte. Reuniunea era un omagiu grăitor adus lui Stewart Brummel.

Pentru cei care îl cunoşteau îndeaproape, Brummel nu arătase niciodată mai bine ca în clipa cînd se ridică să răspundă. Purta un sacou crem, elegant, spre deosebire de majoritatea comesenilor, îmbrăcaţi în haine de seară.

— Aş dori să mulţumesc vorbitorilor pentru sentimentele lor prieteneşti, începu el. Sînt profund mişcat. Anii pe care i-am petrecut în cadrul brigăzii „crime" au fost ani importanţi pentru mine... Dar nu pot aminti despre această perioadă fără să aduc un cald omagiu lui Frank Rosser Fields, noul chestor adjunct, căruia îi datorez tot ce am realizat... Frank îşi merită pe deplin avansarea. El n-a fost numai un excelent anchetator — poate cel mai iscusit din cîţi am avut vreodată în poliţie, dar şi un om de o cinste şi o corectitudine ireproşabilă. Frank a acţionat întotdeauna potrivit propriului său principiu: poliţistul nu are interese personale, el cunoaşte numai interesele societăţii. Prin exemplul său, Frank a influenţat şi şi-a însufleţit toţi subalternii cu acest ideal... După părerea mea, încheie Brummel în aplauzele puternice ale asistenţei, nu există în poliţia noastră un om mai capabil, mai cinstit şi mai curajos.

În continuarea serii, mesenii ciocniră un pahar şi ascultară muzică. Apoi corul poliţiei intonă cîntecul „Minunată seară".

La sfîrşitul banchetului, cînd Brummel strînse mîna tuturor, se apropie de el şi Godfrey Bettery.

—Imi pare rău că pleci, Beau, zise gazetarul. Cu dumneata, cel puţin, merita osteneala să stai de vorbă. Chiar dacă noi doi n-am fost întotdeauna de acord. Dar Fields şi Filbert, uf !

In timp ce se îndepărta, Bettery arăta ca bătut. Fostul inspector simţi o sinceră compasiune pentru gazetarul acesta cu înfăţişarea lui feminină, cu gîtul subţire şi mărul lui Adam proeminent jucînd mereu în sus şi în jos, cu nasul lung şi urechile clăpăuge, parcă şi mai mari sub borul pălăriei. „Ce om timid şi timorat !" gîndi Brummel. Intr-adevăr, pentru Bettery nu exista nimic prea greu de făcut, dacă primea ordin de la un superior.

Bettery ieşi din sală, ocolind grupurile de invitaţi din cale. Il invidia pe Brummel pentru libertatea lui. In după-amiaza aceea, sir Frederick Jamieson îl anunţase că nu va fi transferat la pagina „Viaţa şi literatura". Deocamdată trebuia să rămînă pe loc, să lucreze mai departe la pagina rezervată „crimei". Dacă însă se va achita cu succes de unele sarcini suplimentare, pe lîngă munca-i obişnuită, atunci îşi va merita transferul. Era vorba de scrierea unei serii de portrete ale celor mai de vază cetăţeni ai oraşului, precum şi de două articole care să pledeze, unul pentru satirizarea atentatorilor la morala publică, celălalt pentru desfiinţarea pedepsei capi-

tale. Bettery nu se aşteptase la o asemenea sarcină. Portretele personalităţilor din protipendada oraşului aproape îi făceau plăcere. Asta îl compensa pentru multe. Işi va reînvia faima de gazetar. In plus, va avea posibilitatea să-şi desfăşoare stilul său strălucitor.

Cînd se urcă în maşina presei, îşi puse întrebarea dacă era cît de cît mulţumit. Oare, aşa cum auzise adesea, un veritabil gazetar nu se afla niciodată în încurcătură atunci cînd trebuia să-şi găsească o justificare faţă de sine însuşi? Ce-i drept, trebuia să scrie destule lucruri nu tocmai adevărate şi chiar să se linguşească pe lîngă nişte oameni pe care îi dispreţuia.

„Ei! gîndi Bettery, există meserii şi mai rele".

Trebuia să trăiască... Şi el avea de ţinut o nevastă grozav de mondenă, aproape bolnavă de snobism, şi mai avea şi grija fetelor lui, pe care trebuia să le educe şi să le mărite în mod onorabil...

43

HOTELUL lui Brummel devenise unul dintre cele mai bune hoteluri din apropierea oraşului. Cînd îl preluase noul stăpîn era o hardughie împuţită, dar prin munca neobosită şi conducerea sa pricepută, ajunsese astăzi de nerecunoscut. Fusese renovat de curînd, decorat cu mult gust în stil modern, şi înzestrat cu mobilă nouă de sus pînă jos. Hotelul avea o grădină-braserie foarte apreciată, un restaurant excelent, cu bu-

cătărie europeană şi ring de dans, şi un bar cu program artistic care începea la nouă seara. Restaurantul şi barul se aflau sub conducerea lui Sonny Anderson — cîndva omul lui Charlie Rooney. Sonny îi era recunoscător lui Brummel pentru că i-a dat o posibilitate de trai, mai ales că după închiderea localului şi tripoului ţinute de Charlie Rooney, rămăsese fără ocupaţie, la mare strîmtoare, ameninţat să cheltuiască din banii agonisiţi cu atîta trudă. Deşi avea deplină încredere în Anderson, Brummel cîteodată mai venea cu Eunice pe la bar, unde petrecea un ceas-două, îndeosebi cînd erau numere noi în program.

Lui Eunice nu-i prea plăcea să se ducă la bar : vedea multe fete frumoase acolo şi lui Brummel îi cam fugeau ochii după ele. Deşi nu se căsătoriseră încă şi îşi petrecea o parte din timp în vechiul ei apartament, numit de Brummel „cuibul lor". Eunice spera că va veni curînd şi ziua cînd va purta verighetă şi lumea o va cunoaşte ca pe doamna Brummel, nu doar ca pe prietena lui Beau. Dădea o mînă de ajutor în treburile hotelului, mai ales la restaurant, unde patrona cele mai multe dintre seri, foarte admirată, socotită de consumatori drept cea mai frumoasă gazdă din toate localurile din oraş. Ce-i drept, era o femeie încîntătoare, deşi puţin mai împlinită şi mai rotunjită decît atunci cînd Brummel o întîlnise pentru prima dată în biroul lui Rooney.

Brummel era aproape neschimbat — acelaşi bărbat chipeş, fără un fir cărunt în părul lui castaniu-roşcat. Se mai îngrăşase un pic, căci trăia mult mai uşor decît înainte, dar nu se observa

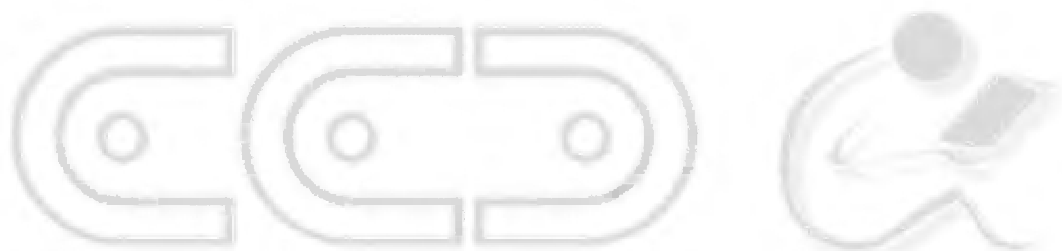
sub hainele-i scumpe și elegante. Nici domnișoara Tippet, nici doamna Summers, nici secretara lui Hobson nu l-ar fi privit acum ca pe un oarecare. Într-adevăr, era un bărbat prezentabil, îmbrăcat cu mult gust. Costumele lui sport, pe care le purta în hotel, mai ales cînd servea băuturi la bar, erau cusute de cel mai bun și mai scump croitor din oraș — același croitor din mîna căruia ieșise și superbul costum sport al lui Wallace Leigh. Brummel avea tot ce dorea. De puțin timp, împreună cu proprietarul unui alt hotel, cumpăraseră un cal de curse sortit să ajungă ușor — după părerea cunoscătorilor — al doilea Phar-Lap sau Bernborough. În cîteva luni, Brummel urma să aibă fericirea de a-l vedea alergînd — firește, numai cu încuviințarea antrenorului. Brummel se dădea în vînt după curse și era nelipsit de pe hipodrom. De curînd îl cuprinsese și nebunia golfului. Intrase într-un club select de golf, în care majoritatea membrilor erau noi îmbogățiți, parveniți. Acolo Brummel îl întîlnea uneori pe Eddie Conger, soțul lui Milly, care era un excelent jucător de golf — la fel de priceput la golf cum fusese pe vremuri cînd era vorba de lichidarea unui individ. Dar asta se petrecuse cu mulți ani în urmă și astăzi Eddie devenise un foarte bun și cinstit om de afaceri, speculînd în stil mare cu acțiuni petrolifere.

Erau însă perioade cînd Brummel devenea nervos și posomorît. Asta se întîmpla în genere cînd citea vreo notiță prin gazete despre Hobson, în coloanele rezervate vieții economice, sau îi vedea doar fotografia. Amintirea lui Hobson îl chinuia. Hobson era vinovatul, indiscutabil. „De

ce n-am mers pînă în pînzele albe cu dovezile pe care le aveam împotriva lui?" se întreba Brummel, necruţător. Şi acest regret se amesteca în sufletul său cu oarecare simpatie pentru Sim, căci era posibil ca acesta să nu mai iasă niciodată din închisoare. In asemenea împrejurări, Brummel nimerea numaidecît sticla cu whisky. Devenea generos. Cu cît bea, cu atît oferea mai mult clienţilor lui, rînd după rînd — plătea el pentru toată lumea. Dar se arăta zgîrcit la vorbă. Devenea tare tăcut, în ciuda faptului că se îmbăta, şi cădea pe gînduri. Îşi aducea aminte de vremea cînd era detectiv, inspector de poliţie, şi avea anumite ambiţii. Nu să ajungă într-un post de conducere, cum rîvnea Fields; el visa altceva. Dacă ar fi dorit să ajungă mare, un om cu putere, s-ar fi ţinut de Hobson; şi l-ar fi prins pînă la urmă. Dar el a vrut să aibă bani şi renunţase la tot cînd dăduse de bani. In schimb, astăzi îi lipsea puterea pe care o avea cînd era inspector. Dacă ar fi perseverat şi l-ar fi înhăţat pe Hobson, ar fi avut chiar mai multă putere — ar fi fost astăzi alături de Fields şi poate că i-ar fi urmat în postul de chestor adjunct. In prezent avea bani şi trăia ca un prinţ, dar se afla la bunul plac al oricărui beţivan. Aici, avea puţine perspective. Nu dorea să stea pe loc în viaţă şi să se îngraşe. Trebuia să existe negreşit ceva la care să aspire şi el! Dar ce? Mai mulţi bani, mai mulţi cai de curse, mai multe haine — numai atît? Asta îl făcea doar să bea mai vîrtos. Adesea, cînd oferea de băut celor din jur, îşi făcea apariţia şi Athol Beeby. Intr-o zi, toc-

mai cînd îl apucase iarăşi unul din accesele lui de dărnicie, se ivi şi lăptarul pe uşă.

— Noroc! strigă Athol. Mult noroc, jupîn Beau! zise el, golind paharul cu băutură oferit de Brummel. Eu am spus întotdeauna că dumneata erai cel mai cumsecade din poliţie... Curat ca lumina zilei! făcu lăptarul către prietenii săi, care beau cu toţii bere pe socoteala patronului. Ascultă, se întoarse Athol spre Brummel, nici Fields nu-i om rău. Dar Filbert ăla! Athol şi alţi cîţiva se uitară în jur, ca şi cînd Filbert tocmai ar fi intrat pe uşă. E dracul gol, Filbert ăsta, zău! Şi eu ştiu ce ştiu, rosti Athol ritos. Nu-i de mirare că ai plecat, Beau. Acolo nu-i loc pentru un om cinstit... Eu te-nţeleg... Mult noroc, jupîn Beau...

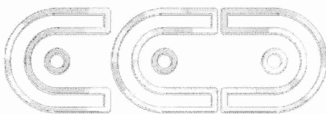

Redactor responsabil: D. MAZILU
Tehnoredactor: AUREL BUCUR

Dat la cules 08.05.1964. Bun de tipar 01.07.1964. Apărut 1964. Tiraj 25150 ex. broşate. Hîrtie tipar înalt tip B mat de 63 g/m². Format 700×920/32. Coli ed. 13,71. Coli tipar 10,75. A. nr. T. 4.990. C. Z. pentru bibliotecile mari 89. C. Z. pentru bibliotecile mici 89—31=R

Intreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918", B-dul Ilie Pintiliei 58—60. Bucureşti — R.P.R. comanda nr. 1004

Scanare și prelucrare digitală

de

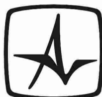
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

